

Řekni mi pohádku

TRPASLÍČI

Řekni mi pohádku

O trpaslících

Copyright

Autor: Petr Scheuer, 2014

Vydal: Martin Kolářek - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87976-50-0 (ePub)

978-80-87976-51-7 (mobi)

978-80-87976-52-4 (pdf)

Usínáte při čtení pohádek dřív než vaše děti?

Tak jim nečtěte a zkuste vyprávět.
Vymýšlejte si. Při tom neusnete.

A není to tak těžké, jak se zdá.
Jen nečekejte, že to bude vyprávění
jako z pera Karla Jaromíra Erbena.
Byli byste zklamání.

Vaše děti ale ne. Ty nic takového nečekají.
Vaše děti chtějí, aby to bylo zajímavé – a hlavně,
aby to bylo tak trošku o nich.

Prostě se nebojte a řekněte jim o nich něco pohádkového.
Třeba, že se jim jejich neuklizené hračky pomstí
a budou je v noci tahat za uši.
Třeba.
Zkuste to.

Dělejte to jako dítě, když maluje obrázek.
Nepřemýšlí, nepochybuje a prostě ho namaluje.
Že není dokonalý?

Ano.

No a?!

Nemusí být dokonalý – protože je krásný.

Tahle knížka je vám malou inspirací.
Vaše vyprávění bude možná o trochu lepší,
může být i mnohem lepší,
a nebo bude maličko horší.

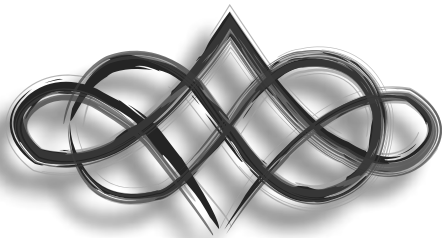
No a?

To je jedno.

Rozhodně bude dobré – a pro vaše děti bude tím úplně
nejlepším.

Obsah

- Kdo se bojí, nesmí do lesa** 6
První díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidí, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. Nejprve tedy seznámení s trpaslíky a s počátkem jejich prvního výletu.
- Jak si kdo ustele, tak si i lehne** 16
Druhý díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidí, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. Teď se trpaslíci v lidském světě spolu opět sejdou, ale nejen spolu.
- Jednou jsi dole, jednou nahoře** 28
Třetí díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidí, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. Teď se trpaslíci seznámí s dalším člověkem, který by jim mohl pomoci.
- Bez domova jsi doma všude** 37
Čtvrtý díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidí, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. Nyní o tom, jak se vracejí zpátky do lesa.
- V nouzi poznáš přítele** 48
Pátý díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidí, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. Tentokrát o pouti lesem a o tom, proč se nakonec zase vrátili zpátky k lidem.
- S úsměvem jde všechno líp** 58
Šestý díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidí, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. Dnes o seznámení skřítků s Rádlinou maminkou.
- Nechval den před večerem** 68
Sedmý díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidí, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. Nyní o tom, jak skřítků přibýlo a měli to pak těžší.
- Kdo se směje naposled, ten se směje nejlépe** 78
Osmý díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidí, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. A teď se dozvíme, jak to přece jen vyřešíli, i když to bylo těžší.
- Trpělivost přináší růže** 88
Devátý, předposlední díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidí, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. Dozvíme se, na čem se dohodli a jestli byli spokojení.
- Konec dobrý, všechno dobré** 100
Desátý a poslední díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidí, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. Tady zjistíme, jak se to stalo, že byli nakonec všichni spokojení.

Kdo se bojí, nesmí do lesa

První díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidmi, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. Nejprve tedy seznámení s trpaslíky a s počátkem jejich prvního výletu.

„Ale to nestačí, tati, když si pak dáte pusu,“ napomínaly děti tatínka, když je vedl nahoru, do jejich dvojpostele. „Radši se vůbec nehádejte.“

„My se nehádáme,“ vysvětloval, že pokud na sebe s maminkou někdy mluví hlasitěji, není to nic hrozného. „My si vyměňujeme názory.“

„Tak si je nevyměňujte,“ namítal starší hoch. „Nechte si každé ty svoje.“

„Ale my chceme mít s maminkou všechno dohromady,“ usmál se tatínek.

„Názory taky? A co to je?“ zajímala se holčička, mladší o pár let, která se do školy teprve těšila.

„Tak jakou dneska pohádku?“ odvedl tatínek řeč, aby nemusel vysvětlovat, co jsou názory. „O strašném strašidle s oslizlou oslí hlavou?“

„Jo!“ vykřikl chlapec a skočil do postele.

„Ne,“ zavrtěla hlavou malá sestra. A vlezla pod svou přikrývku.

„Tak o mravenečkovi, jak zachránil vrabečka?“

„Né,“ zašklebil se kluk.

„Jo!“ rozzářila se holčička.

„Já nechci žádný mravenečky ani vrabečky,“ prohlásil kluk otráveně.

„Já nechci žádný strašidla!“ opáčilo děvče bojovně.

„Strašidlo! Tati, prosím!“ snažil se chlapec.

„Strašidla jsou hnusný,“ odmítala holčička.

„Mravenci jsou hnusný,“ vzpíral se kluk.

„Ty seš hnusnej,“ nedala se holčička.

„A ty seš mimino,“ odvětil kluk. „Míí-míí-nóóó,“ zpíval provokativně.

„Nehádejte se, prosím,“ ozval se taťka lítostivě, podobně, jako předtím mluvily děti. V mžiku bylo ticho a děti si ho zkoumavě prohlížely, jestli je vážně tak smutný.

„Tak kterou?“ usmál se tatínek. Viděly, že se netrápí, ale zůstaly už raději zticha a nechaly rozhodnutí na něm. A tatínek začal vyprávět:

•

Na podzim létá ze stromů listí a po obloze draci. A vítr sviští křemem, kdeco ofoukne a na všechny se chechtá: *Chachá, zkuste se mnou hrát na honěnou! Uteču vám, a ještě vám odnesu čepici, nafouknu kabáty, nadzvednu sukně a vysměju se vám. Chachá!*

Slyšíte to taky? Ozval se ustrašený hlas.

To je jenom vítr, odvětil přísně jiný hlas. A další, plačtivý, dodal: *No právě! Vítr studí.*

Tak ho nechte pištět a pojďte něco vymyslet, řekl čtvrtý hlas, zvukový a silný.

Když já se bo-bojím, zašeptal slabý koktavý hlásek.

Já už jsem to vymyslel, zaduněl rozhodný hlas. *Půjdeme odsud pryč!*

Ale kam? Přidal ustrašený hlásek.

Odkud se to ozývalo? Ze staré, polorozpadlé chalupy, stojící na mýtině uprostřed hlubokého lesa. Tak hlubokého, že i kdybyste vylezli na nejvyšší strom, konce byste nedohlédli. Chatrné stavení hrozilo co chvíli spadnout, okenice se viklaly, skel víc rozbitých než celých - a blížila se zima. Tuhá zima.

Půjdeme odsud pryč, opakoval rozhodný hlas.

Ale co-co když někde za-zahyneme? Namítal jiný. A další se přidávaly. Jedny chtěly odejít, jiné spíš zůstat. Ne proto, že se jim v chalupě líbilo, ale proto, že se bály, aby to jinde nebylo ještě horší.

A komu že ty hlasy patřily? V chatrči byste je nepoznali, tam byla tma. Pak se ale rozletěly dveře, poslední rozviklaný pant se ulomil, dveře bouchly na zem a nad nimi stál... Trpaslík. Maličký skřítek v nazelenalém oblečku přes celé tělo a špičatou, fialovou čepičkou na hlavě.

Jdeme, už čekáme dost dlouho! Křikl rozhodně. A šel. Do lesa.

Počkej ještě chvíličku, ozval se plačtivý hlásek a z otvoru po dveřích vylezl druhý mužík. Měl také stejně nazelenalý oděv, protáhlý obličej a čepičku žlutou. Také špičatou, ale ne tak parádně. Opřel se o rozpraskanou zeď a naříkal: *Ach jo, ještě jsme se přece nedomluvili...*

Na to z boudy vyběhl další skřet. Ve stejné kombinéze, která se lišila pouze límcem. Tenhle měl kolem krku vpředu tři bílé čtverečky, dlouhé vlasy, široké tváře a modrou, ostře špičatou čepičku. *Domluvíme se cestou, jdeme,* volal, pospíchaje za prvním. A neměl boty! Všichni tam běhali bosí. V lese, bez bot, jakoby nic.

Když já nevím, naříkal mrňousek u dveří, ten se žlutou čapkou, co se jmenoval Plačka. *Radši nikam nechodte...*

Čtvrtý mužík, co z malé barabizny vylezl, měl vlasy jako hřebíky, kulatý obličej, kombinézu pod krkem do špičky a čapku narezle rudou - také hezky špičatou.

Rachto, počkejte, domluvíme se, brzdil ho Plačka.

Ale už se domlouváme strašně dlouho, zastavil se Rachta. *Na co chceš čekat? Vy se bojíte jít do lesa - a my se bojíme, že tady zůstaneme už napořád. Napadne sníh a chalupa se nám zboří. Nebo ji odfoukne vítr. Radši pojďte,* přemlouval Plačku. Ten však udělal jen dva nejisté krůčky a zůstal stát. A vedle něj se v díře po dveřích krčil Mekta, se širokou hlavou, delšími vlasy, pod krkem bílý proužek a čepici špinavě strakatou do špičky, ale také jaksi měkce a plandavě. Poslední do dveří ustrašeně nahlédl Baba, s dlouhými vlasy, náprsenkou a zelenou čepicí, také s měkce plandavou špičkou.

Ti tři, co vyrazili do lesa, zůstali u prvních stromů ještě stát.

Tak jak to uděláme? Zeptal se zvučným hlasem Plichta. A pevná špička na jeho fialové čapce se ještě vyostřila.

Nestůjte tam a pojdte, zavolal přísný Rachta na ty tři, co se krčili u chaloupky. A špice jeho narezavělé čepičky se vztyčila také, jako by měla cosi propíchnout.

Já vám budu cestou zpívat Skááákáál pééés, přes ovééés! Hulákal Držka, který si předtím sundal svoji modrou čepici, aby se podrbal na hlavě. I takhle zmuchlaná však měla špici ostrou jako hřebík.

Když my se bo-bo-bojíme, koktal od chalupy Mekta. A vrcholek jeho strakaté čapky se skláněl dolů.

A kdo se bojí, nesmí do lesa, škytl plačtivě Plačka a sáhl si na hlavu, na její žlutou pokrývku, aby si potvrdil tušení, že i on má špici měkce zplihlou.

Čeho se bojíte? Nechápal Rachta.

My ne-ne-nevíme, krčil se Mekta.

Ale když tady zůstaneme, budeme už pořád jen poslouchat vítr a čekat, urovnal si Plichta čepici, takže mu na hlavě trčela jako fialová anténa, a založil ruce v bok. Tak co? Jdete?

Co myslíte, šli? Ano, šli. Neradi, bojácně se ploužili za trojicí vpředu, ale zpátky do napůl rozpadlé chalupy se nevrátili. Tři tedy kráčeli odvážně vpředu a tři bojácní se potáceli za nimi.

Jenom, abysme se neztratili, přemítal Baba.

Pospěšte, nakonec třeba najdeme konec lesa, vykřikl Držka.

Tenhle les nemá konec. Budeme tady do smrti už jenom bloudit, vrtěl Baba nešťastně hlavou.

Jo, a nebo nás sežere zlej vlk s medvědí hlavou, vzlykal Plačka. *Nebo medvěd s liščí hlavou. Nebo na nás bezhlavá liška pošle divoký mravence,* natahoval stále pisklavějším hláskem.

Nebojte se, halekal Rachta. *Budeme hledat a uvidíte, že uvidíme něco hezkýho.*

Za-zabloudíme, ozýval se škytavě Mekta. *Bu-bu-budeme chodit po-po-pořád do-dokola, až se nám za-za-zatočí hla-hlava.*

A spa-spadneme na zem. A u-u-umřeme. Jo. Protože já to cí-cí-cítím. Tady, v če-čepici, sáhl na svou strakatou čapku, na její umolousaně hadrovitý vrcholek.

Přestaňte už s tím naříkáním, napomínal je už po několikáté Plichta.

Ti tři vzadu šli jako mátohy. Opožďovali se a jen, když je zpředu kdosi napomenul, ať se necourají, pár kroků popoběhli a už opět hledali, odkud co spadne a poraní je to, odkud se něco přiřítí, odkud cosi zaútočí a kde na ně číhá neštěstí, aby je bez pozdravu popadlo a nepustilo. Jaké neštěstí? Kdo ví? Nějaké. Nějaké strašné. Tak strašné, že se ho báli, i když nebylo vidět ani slyšet. Tak strašně se ho báli, že se jim čepice na hlavách krčily jako zmuchlané kapesníky.

Já vylezu na strom a zkontroluju, kam jdeme, vymyslel Baba. Jenže hned první větvička se s ním utrhla a on se skulil na zem. Mohl jsem se zabít! Naříkal. A zůstal rozvalený na zemi, že už dál nejde. Plačka na nic nečekal a hned seděl vedle, že toho už má také dost. Ani Mektu nemuseli přemlouvát, přisedl sám.

Ha-ha-haálóóó, pojďte si pro nás, volal tichounce.

Ke skřítkům vpředu ovšem tohle špitání nemohlo dolehnout. Ti teprve za čas postřehli, že jsou sami. Chtěli počkat. Jenže ti tři bojácni pořád nešli. Rozhodli se jít bez nich. Jenže nedokázali svoje kamarády jen tak opustit. Tedy je volali. Hulákali ze všech sil – a měli silné, zvučné hlasy, které se donesly až k rozvaleným kamarádům. Neradi, ale vstali a šli dál. A pořád ustrašeně hledali nebezpečí, ohlíželi se nalevo, dozadu, dopředu, nahoru i doprava, jen pod nohy ne, tam nic strašného nečekali, takže co chvíli zakopávali a padali na zem. Svedli uklouznout i tam, kde nebylo kluzko, zakopnout tam, kde byla zem čistá, a zamotat se do roštítí tam, kde vedla pěšina, takže dorazili celí odření, potlučení a poškrábaní.

Co se vám stalo? Polekal se Plichta, když je spatřil.

Co by? Nic, vyšlo z nich mrzutě. A všichni tři smekli čapky,

zmuchlali je v rukách a znovu se posadili na zem.

To se vám to vytahuje, když máte takový odvážný čepice, vzlykl Baba.

To-to bych byl ta-ta-taky hrdina, koktal Mekta.

Ale co my, chudáci? Naříkal Plačka a hodil svoji zelenou čapku na pařez před sebou. Hned za ní přiletěla žlutá čapka, stejně zvadlá a rozplizlá, a vzápětí přistála do třetice i ta strakatá.

Jaký odvážný čepice? Nerozuměl Plichta. Zdvihl ze země jednu z odhozených čepic, nasadil si ji místo své - a ona mu na hlavě ztuhla a špička se jí protáhla a zostrila. *Mně se líbí, já si ji nechám. Chceš moji?*

Ne, škytl Plačka. *Nech si ji. A klidně se nám můžeš smát.*

Nikdo se vám nesměje! Obořil se na něj Rachta.

Vši-všichni se ná-ná-nám smějou, smutnil Mekta. *Mo-mo-možná i stromy.*

Lžeš! Křikl Držka. A kdo lže, ten nemá lhát! To se nedělá! To je ošklivý!

Nehádejte se, prosím, ozval se Baba.

Tak vstávejte, prosím, čekal Plichta, že se zvednou.

My se zabydlíme tady, položil se Plačka na záda.

Ná-ná-nám se tu líbí, dodal Mekta.

My se bojíme, řekl Baba.

A tady se nebojíte, jo? Divil se Rachta.

Tady je klid, řekl Baba. *My nechceme někam do bažin, abysme se tam utopili.*

My si tady radši najdeme nějakou hezkou díru, vysvětloval Plačka.

A bu-bu-budeme se mít do-dobře, přikývl Mekta.

Ale bude vám tady smutno, připomněl jim Plichta. Oni však jen pokrčili rameny, že to nevádí, a tvářili se spokojeně. Rachta si je udiveně prohlížel, Plichta koukal nechápavě a Držka, ten se smál. *Tak nás doběhnete, až se vám tady nebude líbit,* řekl Plichta.

Budeme vám dělat šipky, abyste nezabloudili, dodal Rachta. A vyrazili. Bez nich.

Co-co, když nám bu-bu-bude o-o-opravdu smutno? Ozval se Mekta, když byli sami.

Možná jsme se měli hádat, špitl Plačka nesměle. Aby zůstali s náma. Nebo abysme zůstali doma, v chalupě.

Kdybysme se hádali, tak bysme se neměli rádi, řekl Baba.

Ale byli bysme spolu. Třeba, mračil se Plačka.

Po-po-počkáme na ně ta-tady, napadlo Mektu. A-a-až se vrátí, ta-tak je za-za-zachráníme, rozvalil se na zem a svoji měkkou čapku si smotal pod hlavu.

A pak budeme spolu, těšil se Plačka. Leželi na zádech, čepice rozměklé jako pára si zmuchlali pod hlavy a hleděli do větví, spokojeni, že tam nevidí nic nového, cizího, čeho by se museli bát.

Jeden les, celé moře stromů, šumících korunami jako opravdové moře. Moře s malým ostrůvkem, mýtinou, kde stojí opuštěná chatrč s rozbitými okny, vyvrácenými dveřmi a spoustou dalších vad. Bouda, kterou před mnoha lety trpaslíkům postavil dobrácký dřevorubec, aby nemuseli spávat v jeskyních a plesnivých dírách. Líbilo se jim tam a měli za ten dřevorubcův dárek rádi všechny lidi. Jenže teď z chatrče odešli.

Už neměli proč tam být.

Dřív, když lidé chodili do lesa, tak jim skřítkové, tihle malí trpaslíci, pomáhali. A nebo je škádlili, hráli si s nimi a občas je obdarovali drahým kamenem, úlomkem zlatého kovu nebo jinou vzácnou zbytečností. A z lidské radosti a smíchu brali sílu. Zvykli si na ně. Jenže lidé přestali do lesa chodit. Zprvu se neobjevili pár týdnů. Později žádný nepřišel po několik měsíců, až tam nakonec byli sami celé dlouhé roky. *Proč sem nechodí? Divili se. Nemají nás rádi?*

Nenapadlo je, že lidé zlenivěli a les pro ně už není kouzelný, ale studený, drsný a nebezpečný. Těch kroků, co by museli udělat. Pěšky! A brouci tam lezou! Ti krásní broučci, jaké znali trpaslíci, pro ně byli otravné, štípané a dotěrné potvory.

Lidé jim chyběli. Zvykli si na jejich smích, na jejich řeč a na jejich radost z lesklých kamínků, kterou už tak dávno nepoznali. Bylo to pryč. Lidé si pro krásné věci posílali do lesa auta, bagry a traktory, chýše chátrala a oni si připadali zbyteční, neměli chuť ani sílu domek opravovat. *Proč, když nás nikdo nemá rád?*

Nakonec tedy odešli hledat nové místo. Někde, kam lidé chodí, kde to neznají - a kde je to okouzlí. Jenže v hledání pokračovali jen tři odvážní, kteří šli a šli a šli, až dospěli...

Podívejte, támhle, co to je? Ukazoval Rachta dopředu, kde mezi stromy cosi prosvítalo.

Byl to konec lesa, ze nímž se otevíral svět, jaký neznali. Svět, ve kterém dohlédnou do dálky a ne jen k temné hradbě stromů. Svět, ve kterém září jasné světlo a ne jen tlumené šero, prodírající se skrz větve. Došli k posledním stromům a před nimi se rozprostřel široký kraj prosvětlený jasně modrou oblohou, ze které přes koruny stromů vídali vždy jen malý kousek.

Co to je? Šeptali tiše. Jejich odvaha i rozhodnost byly pryč, když hleděli do údolí, na vesnici a na vlak, který tudy zrovna projížděl, na třpytící se rybník a silnice, rozbíhající se k obzoru, na šedožlutý lán po sklizeném obilí. Tolik různých věcí, co nikdy předtím nespatri. Strnuli s pusami dokořán a jejich čapky dál seděly pevně na jejich hlavách, ovšem špice, špice pojednou netrčely ostře do výšky. Ani jediná.

Já to nechápu, zíral Držka zmateně. Hned se však narovnal a oči se mu rozzářily: Já nechápu, proč jsme byli zalezlí v tom lese, když tady to vypadá tak .. tak .. tak jinak.

Tak zajímavě, přidal Plichta.

Kde? Co? Prozkoumával Rachta okolí.

No všechno, vždyť se dívej, ukazoval Držka do údolí. To je .. to není .. to vypadá prostě neuvěřitelně, kroutil hlavou. Já se zabydlím támhle, natáhl ruku směrem k věži kostela, na jejímž úplném vršku se zlatě leskl kříž.

Ty tam chceš jít? Vyděsil se Rachta. *Vždyť to vypadá strašidelně!* *Sám vypadáš strašidelně, ušklíbl se Držka.*

Budeš tam sám, pronesl Rachta varovně. Sám, jako stará opuštěná Držka.

Podívej se na sebe, ty zrzavý strašidlo, opáčil Držka bojovně.

Nehádejte se, uklidňoval je Plichta.

Já se nehádám. Já jdu do světa, řekl Držka. A šel. Čepička se mu

trošku schlíple ohýbala ke straně, ale kráčel hrdě a odhodlaně. A na kraji lesa zbyli jen dva trpaslíci.

Co tady budeme dělat? Sami dva? Kroutil hlavou Plichta.

Já jdu támhle do toho houkadla, ukázal Rachta na vlak, troubící před přejezdem. *Slyšíš, jak je ho slyšet?! Až sem! To je nááádhe- rááá,* řval jako lev, jako by s vlakem chtěl soupeřit. Bez váhání se k němu nadšeně rozběhl a vrcholek jeho čapky se houpal a rytmicky poskakoval.

Ale .. nemám jít s tebou? hlesl Plichta.

Ten cizí svět tam dole se líbil i jemu. Byl mu však cizí a on se ostýchal do něj vkročit – sám! Držka už byl daleko, Rachta se rychle vzdaloval a on stál osaměle na kraji lesa a váhal, jestli neměli raději zůstat v lese, jestli .. a vtom najednou spatřil na kopci vlevo dřevěnou stavbu. Malá rozhledna, jeho však ohromila a uchvátila. Zapomněl na všechno, neohlížel se ani k lesu, ani za svými kamarády, a vyrazil tam. Jeho čepička se komíhala kousek nad trávou a podobně se vlnily čapky jeho malých kamarádů, vzdalujících se od lesa kamsi mezi lidi. Mezi lidi, kteří znají jen sádrové trpaslíky na zahrádkách. Mezi lidi, kteří na skutečné, živé skřítky už dávno nevěří. K lidem, mezi které teď tři takoví opravdoví, malí skřítkové kráčeli. Každý sám, každý jen za svým dobrodružstvím.

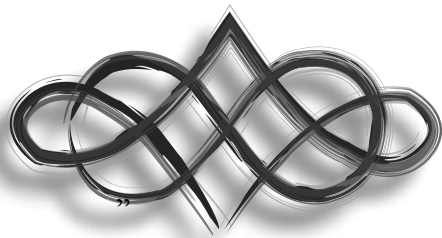
“
„To je divnej konec,“ kroutil chlapec hlavou „Ty to dopovíš zítra?“
„Ne,“ řekl tatínek. „To už je konec.“
„To je škoda,“ povzdechl si kluk. „Ten Držka byl dobrej,“ zasvítily mu oči. „Jak jim chtěl na cestu zpívat Skákal péeés!“ notoval vesele.
„To byla sranda,“ přitakala holčička. „Co tam ale dělali, u těch lidí?“ zamyslela se. „A co ti v lese, co tam zůstali? Neumřeli tam?“ vyzvídala opatrně.
„Ne,“ zasmál se tatínek. „Ti si tam vyhrabali díru a chodí spát do ní. A sedávají kolem a dávají pozor, aby se jim nestalo něco ošklivého.“
„A čekají, jestli tam někdo přijde, nějaký člověk,“ napadlo chlapce.
„Aby mu něco dali, vid’,“ přikývla holčička.
„Aby se zeptali, jestli někde nepotkal jejich kamarády,“ domýšlel hoch. A holčička se obrátila na tatínka, jestli se ještě někdy sejdou. Spolu. Všichni.

„Určitě,“ přikývl tatínek. A když je tak poslouchal, pojednou si vůbec nebyl jistý, jestli mělo jeho vyprávění skončit takhle.

„Tak že bysme zítra zkusili zjistit, co se jim tam zajímavýho přihodilo?“ nabídl.

„Jo!“ vykřikly obě děti najednou. Ale když chtěly vyzvídat nové podrobnosti, vstal a řekl, že až zítra. „Ted' zavřít očička, ať se vám něco krásnýho zdá. Dobrou,“ řekl tiše. A odešel, zatímco ti dva zavřeli oči a čekali, jestli náhodou nepřijde nějaký sen s pokračováním příběhu těch malých trpaslíčků...

Jak si kdo ustele, tak si i lehne

Druhý díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidmi, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. Teď se trpaslíci v lidském světě spolu opět sejdou, ale nejen spolu.

„No tak, nehádejte se,“ napomínal děti tatínek cestou do postele. Jenže děti se musely hádat. Každý měl svou představu, jak to bude s trpaslíky dál, a žádný nechtěl, aby to bylo jinak. Hoch myslel, že se ti tři mezi lidmi nakonec nějak sešli a rozhodli se, že si postaví dům. Nebo tři domy, každý jiný, aby byli všichni spokojení. Děvčátko ale chtělo, aby se vrátili do lesa, aby šli a šli a šli, aby se při tom vůbec nehádali a najednou aby našli díru, ve které jsou schovaní jejich kamarádi, co se báli. A aby měli všichni radost, že jsou zase spolu.

„Proč by se hned vraceli do lesa, když tam je nuda?“ vrtěl chlapec hlavou.

„Protože tam přece mají kamarády, ne?!“ zlobila se holčička.

„Mohli jít taky,“ namítal hoch. „Když nechtěli, tak ať jsou tam.“ S tím však holčička rozhodně nesouhlasila, a říkala, že nemohli, protože měli strach. „Mohli!“ odporoval kluk. „Nemohli! Kdyby mohli,

tak by šli. Jenže se báli,“ vysvětlovala holčička. „Mohli, ale nechtělo se jim,“ namítal hoch. „Nemohli!“ – „Ale jo.“ – „A ne a ne a ne!“ dohadovali se, až je tatínek musel napomenout. Dokonce třikrát, než přestali a každý na své půlce postele čekal, co vymyslí tatínek. A tatínek vymyslel tohle:

Vesnicí foukal vítr. Tak silný, že to hvízdalo, jako když kluci pískají na prsty. *Hvíííízd!* Fičelo dlouze a pronikavě, až z toho šel po zádech mráz. A znovu. A ještě jednou. *Hvíííízd!* Tak hlasitě, že to snad ani vítr nemohl být. A opravdu. Nebyl to vítr, byli to kluci. Pískali na prsty, jelikož se svolávali.

Musíme ho čapnout. Makejte! Pokřikovali na sebe, když se ztratil. *Támhle je! Honem! Běž tam, já makám tudy,* domlouvali se, když ho zahlédli mezi keři. Jenže on hbitě zmizel i teď. Znovu tedy pátrali, kde se objeví. Marně. Už se neukázal.

Měli jsme ho sejmout, vztekali se.

A co to bylo? Zajímali se ti, kteří přišli později.

Asi nějakej pes, mysleli ti, co ho spatřili jen mihnout.

Pes v hadrech, jo? Ušklíbl se jeden, co ho viděl dřív.

Moje teta taky dává svému čoklovi svetr, ozval se jiný.

Tenhle měl modrou čepici! Zvedl ten jeden důležitě obočí. Protože pes v modré čepici, to je přece absolutní nesmysl.

No a?! Smál se ten jiný. Moje teta by mu klidně dala kulicha, kdyby ji to napadlo.

Kluk, co pískal nejvíc, protože ho viděl první, měl ale jasno: *To byl trpaslík! Vykládal rozčileně. Já ho načapal u nás za barákem. Jako normální člověk, akorát byl strašně mrňavej.*

Kecáš, bylo slyšet odpověď. Ale nic víc, jak se vzdalovali.

Tedy víc už neslyšel ten, koho chytali. Krčil se pod mostem a v rukách ždímal svoji modrou čepici, které visela zplihle k zemi, úplně bez síly. *Jako já, povzdechl si. Ani ji nechtěl vrátit na hlavu. Styděl se, že je smutný, a byl smutný, že se stydí. Dřepěl sklesle na bobku, když vtom – jako by mu cosi padlo na záda. Ohlédl se – a spatřil stín! Kdosi za ním stál. Nebo cosi? Cosi nebezpečného!? Vymrštil se na nohy, připraven k útěku. Ale nebylo třeba utíkat.*

Co tady děláš? Vykulil oči, neboť už rozeznával podobu. Podobu kamaráda Rachty.

Co ty tady děláš? Vyzvídala Rachta, překvapený, že Držku nachází tady, pod mostem.

Co asi? Zamračil se uklidněný Držka. *Vypadám snad, že jdu na borůvky?*

Tady borůvky nerostou, odpověděl Rachta se smutným úsměvem. *Kdyby tady byly, dávno bych je objevil. Já jsem tady už tři dny!*

Sedli si pod mostem, nebo spíš tunelem, kudy tekla potůček pod celým náměstím, a vyprávěli, co je potkalo v lidském světě. Držka prý vyšplhal až na vrcholek věže, až na tu lesklou překříženou věc na špici, hověl si na ní a pozoroval svět .. než se ozvala rána. Pak další a ještě jedna, za kterou cosi strašidelně cinklo a zatřásla tou lesklou překříženou věcí, na které seděl. Sklouzl dolů jako blesk a vůbec nebyl zvědavý, co to bylo.

Mě to houkadlo málem rozmáčklo na kaši, spustil Rachta. *Pořád se hnalo dál a vůbec to na mě nepočkalo, a jak jsem šel po té divné cestě za ním, najednou bylo vzadu a hučelo kousek za mnou!* Vykládal, jak ho na kolejích málem přejel další vlak, a ještě teď se při tom oklepal strachy. *Hrozně jsem se polekal. A už nikdy to houkadlo nechci vidět. Ať si tam jezdí samo, když je takový, škaředil se.*

Já tam chtěl zůstat na pořád, pokračoval Držka tiše, jako snad nikdy předtím. *Našel jsem si tam takovou dřevěnou truhlu, nanosil jsem si do ní větve a listí a trávu, aby se mi v ní dobře bydlelo, jenže oni mi to všechno vysypali a truhlu odnesli.*

Kdo? Divil se Rachta.

Člověci, mávl Držka rukou. *A ještě, tomu bys nevěřil, udělal významnou přestávku. Nastražili na mě past! Abych se chytil.*

Fakt?! Rachta skutečně nemohl uvěřit.

Jo! Plácl se Držka zlostí do dlaně. *Dali tam kus masa. Ale já to nejím, tak jsem se nechtyl. Už se opět smál. Kdyby to byly borůvky, možná bych si přivoněl. Ale takhle měli smůlu!*

To je strašně strašný, řekl Rachta. A vyprávěl, jak utekl houkadlu a jak potom našel cizího trpaslíka. Jenže von asi nějak usnul, nebo

zkameněl, nebo jsem se mu nelíbil, prostě s ním nebyla žádná řeč, vykládal zklamaně, a že se tedy ubytoval do díry ve stromě a chodil za ním, jestli se nerozpovídá. *Nerozpovídal se, kroutil smutně hlavou. Ale přišel tam jeden pan člověk a já se ho zeptal, jestli neví, proč se mnou ten trpaslík nechce mluvit. On zařval, utekl – a vrátil se s lopatou a chtěl mě praštit. Tak jsem schoval sem. Protože tady mám klid.*

Proč tě chtěl praštit? Divil se Držka.

To nevím, rozložil Rachta ruce. Křičel na mě: Jedeš! Ale kam jsem měl jet, to neřekl. A já ani jezdit neumím, já umím jenom chodit. Tak mě asi proto chtěl praštit lopatou, že neumím jezdit, krčil rameny.

Mě honili taky, pokračoval Držka. Chtěli mě chytit do sítě a kdybych nebyl tak mrštnej a šikovnej, možná by mě dostali. Ale zdrhnul jsem jim! Nadmul se pyšně.

“
„Tati,“ přerušila holčička vyprávění. „A měli radost, že se našli?“
„Samozřejmě, že měli,“ přikývl tatínek.
„Ale tys to zapomněl říct! Takhle to je trochu smutný, víš.“
„No jo,“ uvědomil si tatínek. A hned to napravil:

Zdrhnul jsem jim a našel tebe, zamrkal Držka na Rachtu. A vykoul zpod mostu a volal ven, nahoru na ulici: Díky, že jste mě sem zahnali. Našel jsem tady kamaráda. A zapomněl jsem mu říct, jak rád ho vidím. Promiň, obrátil se znovu k Rachtovi.

Já se nezlobím, mávl ten rukou.

Tak mi taky řekni, že se ti po mně stýskalo, nebo se budu zlobit já, prosil Držka žertem. A Rachta mu vážně řekl, že se mu stýskalo, a Držka hlasitě vykřikl: To je skvělýýýý, že jsme spolu! A pak se oba tiše radovali, než se oba dva najednou obrátili dozadu, do černé tmy tunelu, kterým tekla potůček, neboť se odtud cosi ozvalo. Jako by slabé hrčení a chrastění; jako by tam někdo byl.

Přitiskli se ke stěně. Rachta dokonce v dlani sevřel kámen, ale hodil ho zpátky na zem, jelikož by stejně nedokázal nikoho praštit. A

máme po klidu, špitl. To už zřetelně slyšeli čvachtání vody a drhnutí kamínků, nato se objevil černý obrys nějaké postavy, nebo spíš postavičky. Překvapeně se na sebe podívali, protože to bylo k neuvěření. Ale bylo to tak a ze tmy se ozvalo radostné: Já věděl, že vás tady najdu!

Ano, byl to Plichta. Zaslechl, jak si nahoře ti kluci povídali o trpajzlíkovi, co ho chtěli čapnout a on jim někam zdrhl. Říkali, že musí bejt někde tady. Ale pod most se neodvážili, to napadlo jenom mě, smál se Plichta. A vy jste tady oba. No to mám radost, dodal, šťastný, že jsou opět pohromadě.

Čekalo je však ještě jedno velké překvapení. Plichta totiž našel kamaráda!

Tatínek se odmlčel a trvalo to dlouho, takže se holčička ozvala:

„Tati nezlob! To ještě není konec!“

„Není?“ ohlédl se tatínek. „Nepočkáme do zítřka, jak to dopadne?“

„Ne!“ vykřikl chlapec rozčileně. „Jestli skončíš takhle, tak mě to nezajímá. Nebudu poslouchat ani zítřka.“

„Já taky ne,“ ukryla se malá sestra pod polštář.

„Tak dobrou noc,“ řekl tatínek. Ale zůstal sedět a čekal. Zanedlouho se ukázala holčička.

„Řekni aspoň o tom kamarádovi,“ prosila.

„Takhle je to blbej konec,“ přidal se bráška.

„Já vím,“ přikývl tatínek. „Já jsem se jenom zamyslel, jestli to bude kluk, nebo holka.“

„Holka!“ odstrčilo děvče polštář.

„Kluk je lepší,“ nesouhlasil bráška.

„Tatí, prosím, holkáááá,“ přemlouvala holčička. A tatínek zvedl ruku, aby byli zticha, a dopověděl tohle, co mezitím sám vymyslel:

•

Znovu si, teď už všichni, vyprávěli svoje zážitky. Ale tu největší novinu jim Plichta nechtěl jen vyprávět. *Někoho vám ukážu, řekl později, po setmění, když se už mohli odvážit ven, na ulici. A tvářil se při tom důležitě, skoro až tajemně.*

Koho? Vykulil Držka oči. Člověka? Polekal se Rachta. A nemá lopatu? - Nebo sítku? - Co když nás bude chtít sežrat? Strachovali

se. Ovšem Rachta jen mávl rukou, že nemusí mít strach. A protože byli zvědaví, tak šli.

Na domě se spoustou oken ukázal Plichta jedno, za kterým prý ten kdosi bydlí. Házeli do výšky čepice, ale tak vysoko nedohodili. Držka chtěl vyšplhat, ale po zdi to klouzalo a okap se s ním utrhł. Zkusili házet kamínky. Svýma krátkýma ručkama však to správné okno netrefili ani tak.

Co ted? Ptal se Držka. Dveřmi to nešlo. Na kliku nedosáhli a z lidí měli strach. Všichni, i Plichta. Vzhlíželi tedy společně k tomu jedinému oknu, takže si vůbec nevšimli dole, v druhé řadě oken tvářičky, vlastně jen očí sotva vyčnívajících přes okenní rám. S cílkem přitisknutým na sklo pozoroval o děvčátko maličké človíčky poskakující dole. *Mami! Volalo. Pojd' se podívat!*

Copak? Odbyla je maminka. Děvčátko se tedy od skla odlepilo a běželo jí vypovědět, že tam dole pod oknem jsou jakési postavičky, úplně pohádkové, ale skáčou a mávají rukama, jako by byli živí a opravdoví. *Nepovídej, ty šmudlo,* smála se maminka, ale holčička ji tahala za ruku, ať se jde podívat. *No dobře, tak za chvíli, počkej,* pohladila ji maminka a dodělávala svou práci. A holčička čekala.

Venku se zatím otevřelo jiné okno. Skřítkové do něj totiž jedním kamínkem trefili - a za ním se vynořil rozzlobený mužský obličej. A to okno se teď otevřelo. *Já tam na vás myslím vlítnu a utrhnu vám všechny uši,* halekal z něj ten chlap. Byl výš a viděl hůř než holčička, takže myslel, že to jsou nějakí darební kluci. *Koukejte zmizet, nebo si tam pro vás dojdu! A zmaluju vás, že vás doma nepoznají!* Škaredil se.

A malí človíčkové dole hned věděli, co dělat. Zmizet! Pořád byli šikovní, i když se jim čapky krabatily a netrčely pyšně vzhůru, jako dřív, takže udělali to nejlepší, co mohli - ztratili se. A když se konečně za spodním oknem, kde měla svůj pokojíček, ukázalo děvče i s maminkou, byli pryč.

Tak kdepak je máš? Ptala se maminka. Nahoře bouchlo okno, zavírané protivným pánem, a holčička smutně vzdychla, že už jsou asi pryč.

Možná uletěli. Neměli křídla? Smála se maminka, protože nevěřila, že tam trpaslíci mohli být. Vidí pohádky i tam, kde nejsou, myslela si o dcerce, pohladila ji a šla dělat svou důležitou práci. Holčička se znovu čelem opřela o sklo a koukala ven. Dlouho, dlouho se dívala, ale už je neviděla, protože byli schovaní. Kde? V malém odpadkovém koši, do kterého naštěstí skoro nikdo nic neházel. Jen na dně byly papírky a staré noviny, které si rozprostřeli pod sebe a čekali na ráno. *Ráno přijde, uvidíte*, sliboval Plichta. *Vždycky sem ráno chodí. Za mnou!* Dodal hrdě.

A ráno, když v posteli za oknem holčička ještě hluboce spala, konečně se objevil ten kamarád. Plichta už ho vyhlížel a hned volal: *Haló, tady jsme!*

„Tatí,“ ozvala se z postele nešťastně malá sestra. „Proč né holka?“
„Neruš,“ napomenul ji tatínek. „Kdo si počká, ten se dočká. A kdo ruší, má psí uši,“ zasmál se a hned mluvil dál:

Kamarád se ohlédl – a vidí, z odpadkového koše trčí střapatá hlavíčka s fialovou čapkou. Skřítek, se kterým se už znali.

Ahoj, přikrčil se. Co tam děláš?

Plichta zatím vyskočil z koše ven – a kamarád kulí oči, z koše leze další hlava, tentokrát rezavá, Rachtova.

Konečně tě vidím, mrkl na něj Rachta.

Líbím se ti? Culil se jejich nový kamarád přívětivě, skloněný před odpadkovým košem.

Mně ne! Ucedil Držka, který se ukázal jako poslední. *Co to máš na uchu?* Sledoval dlouhé třpytivé ozdoby, visící novému kamarádovi pod uchem.

Náušnice, pohladil si je ten. A když se Držka ptal, na co je má, řekl, že chce být hezká a že to je normální, že skoro všechny holky nosí náušnice.

Holky?! Polekal se Rachta. Co to je? Ty nejsi člověk?

A kamarád, co byl vlastně kamarádka, se tomu dlouho smál, tedy smála.

Trpaslíci zprvu nevěděli, čemu se směje, ale když se smála tak dlouho, tak radostně a tak hlasitě, smáli se s ní. Protože smát se je příjemné. A jako večer, ani teď si při tom nevšimli tváře malého děvčátka, které sotva se probudilo, hned mělo tvář přitisknutou ke sklu a čekalo, kdy se trpaslíci znovu objeví. Už nevolalo maminku a tiše pozorovalo, jak si povídají s tou starší holkou, co bydlí nahoře, a sledovalo je, když ta holka odběhla pryč, i když se pak vrátila a skládala je do velké tašky, kterou si přinesla. Už se mi neschováte, špitalo tichounce, až se na skle srážela pára. Přijdu si pro vás a budu vás mít ráda.

Nová kamarádka vzala trpaslíky do svého pokoje. Položila je na stůl, sedla si a dívala se na ně. A oni si prohlíželi ji, svou novou kamarádku, co je holka.

Vy jste krásní, rozplývala se.

Ty taky nevypadáš úplně strašně ošklivě, opáčil Držka.

Takže se ti líbím? Zeptala se znovu, protože chtěla slyšet, že je hezká. Ale Držka zakroutil hlavou, že spíš ne, že se mu líbí víc, když třeba venku prší a přitom svítí slunce. To je fakt neskutečně nádherný, rozložil rukama, aby jej pochopila.

To mně se líbí taky, přikývla ona. Když je duha, vid'.

Fakt? Zarazil se Držka, překvapený, že se jí líbí to samé. A nebudeš nás chtít sežrat?

Nebo praštit lopatou? Doplnil opatrně Rachta. A když kamarádka se smíchem zavrtěla hlavou, že to určitě ne, zatvářil se Držka už vlídněji.

Tak se mi líbíš, řekl nové kamarádce. Docela. Trošku, usmíval se.

Povídali jí o lese, o stromech, o broučcích a šumění větru ve větvích, a ona jim zase vyprávěla o domech, o autech – a hlavně o lidech. O tom, že lidé jsou kluci a holky, a že kluci i holky jsou skoro stejní, ale jsou úplně jiní, a že na tom nezáleží, kdo je kluk a kdo je holka, ale v něčem že si kluk a holka nikdy nerozumí, a v něčem že jsou lepší holky a v něčem zase kluci, ale správně že se říká, že ty rozdíl nejsou důležité. *Ale jsou důležité, a moc!* Vykládala jim nadšeně svoje tajné poznání.

Nerozuměli tomu. Bylo to na ně příliš zamotané. A také proto, že trpaslíci nejsou ani holky, ani kluci; trpaslíci jsou jen trpaslíci. Kteří si lépe rozumí s touhle holkou, než s kluky, co je chtějí ulovit do sítky.

Holko!? Zavolal Držka. A pak řekl, že jen zkoušel, jestli to funguje, jestli na to jméno slyší.

Holka není jméno, opravila ho. *Jmenuju se Jorika. Ale můžete mi říkat Jarko.*

Já ti budu říkat holko, řekl Držka. *Mně se to líbí. Holko, holko, holko*, opakoval jen pro sebe, okouzlený zvukem toho slova.

A jak se jmenuješ ty? Zeptala se Jorika.

Držka, řekl. A ona se trochu začala smát. *Tak já ti budu říkat Modrásku, jo?*

Na to se hlasitě rozesmáli Rachta s Plichtou. Ani se nesnažili přestat, jako se ovládla Jorika. Smáli se tak, že přehlušili zvonek. Až po chvíli pronikl mezi jejich řehtavé hýkání táhlý zvuk zvonku. *Crrrrrrr!*

Co to je?! Polekal se Rachta. I Plichta se tomu zvuku divil a Držka se podezíravě rozhlížel.

Někdo zvoní, vstala Jorika.

Kdo? - A proč? - Člověk? - Nebo holka? Vyzvídali. Na chodbu se však neodvážili a nemohli slyšet, jak ta holčička, co je viděla oknem, Joriku přemlouvá, aby jí trpaslíky ukázala, že by si je chtěla aspoň pohladit.

Žádný nemám, nejde to, běž domů, zavírala Jorika dveře.

Já si na ně stejně počkám, bylo holčičku ještě slyšet za zavřenými dveřmi.

Jorika se vrátila. Držka se odvážil koukat a hned, že se mu ta holka líbila. *Že to byla holka? Já už to poznám*, chlubil se.

Je ještě malá, odvětila Jorika stručně.

Já jsem taky malej, nafoukl se Plichta. A druzí dva se na ni podívali stejně dotčeně.

Prozradila by nás. A šli byste do cirkusu, pronesla Jorika důležitě a posadila se.

Do cirkusu? - Co to je? Lezli človíčkové na stůl, blíž k ní. A tu si

všimla, že jí mezitím vytahali rtěnky, voňavky a stíny a řasenky a ostatní kráslicí potřeby, co už se jí podařilo nashromáždit.

Co to je!? Utrhla se zlostně.

Co je to? Opáčil Plichta zvědavě. *Divně to páchne*, připojil Rachta.

To je vůně, poučila je.

Tohle? A jak se říká, když něco voní doopravdy? Třeba jako mokrá tráva. Nebo jako smrková šiška. Nebo jako les po bouřce, ptali se nechápavě.

Nebo jako já, dodal Rachta. A myslel to vážně, ne jako legraci.

Ty voníš? Smála se Jorika. *A jak?*

No přece jako správnej Rachta, vysvětlil on.

Držka si zatím prohlížel, co jeho kamarádi objevili, když koukal na chodbu, a řekl, že to opravdu divně smrdí. Štiplavě. A jedovatě.

Vy tomu nerozumíte, shrnula si Jorika věci zpět do taštičky.

A pak jim vyložila, co je cirkus a že by je tam zavřeli do klece a museli by běhat po manéži pořád dokola a skákat skrz zapálené obruče. A oni se ptali, co to je klec, co to je manéž, co to je obruč, a ona jim to všechno vysvětlila a znovu jim pak vyprávěla o lidech, o holkách, o malých holkách, o cizích holkách a o všem možném, čemu ti malí človíčkové opět nerozuměli. Ale vůbec jim nevadilo, že tomu nerozumí, a klidně poslouchali, jako v lese naslouchají šumění větru, a přestože slovům nerozuměli, cosi důležitého se přece jen dozvídali.

„A tati,“ zašeptala malá sestra opatrně.

„Nerušit,“ zadíval se na ni tatínek přísně. Ale byla tak tichá a nenápadná, že ji nechal promluvit.

„A tati, jak se jmenovala ta druhá holčička? Co byla za dveřma.“

„Nevím,“ zamyslel se tatínek. „To ví možná Jorika. Třeba nám to někdy řekne.“

„A ty bys jí nemohl napovědět?“ ozval se chlapec.

„Mohl,“ usmál se tatínek. „Ale zapomněl bych, jak to bylo dál.“

„Tak ne!“ brzdila jej holčička. „My radši počkáme. Rychle povídej,“ ztišila se. A tatínek rychle povídal, aby nic nezapomněl:

•

Večer uložila Jorika trpaslíky pod svoji postel. Barevné čepičky si srovnali vedle na zem, jak byli zvyklí. Netrčely ovšem pyšně vzhůru, ale válely se splasklé dole, jak to dřív neznali.

Holko? Volal Držka zpod postele. Uměla bys postavit dřevěnou chaloupku?

My jsme jednu měli, v lese, vysvětloval Plichta. Postavil nám ji taky člověk, ale asi nebyl holka, protože neměl žádný věšátka na uších.

Nebyl holka, byl dřevorubec, opravil ho Rachta.

Zvládla bys to? Ptal se Držka. Kamarádka však jen smutně špitla, že asi ne.

To je škoda, řekl Rachta.

Proč? Divil se Plichta. Mně se tady líbí!

Mně ne! Zahartusil Držka. Protože se moc roztahuješ!

Ty se nejvíc roztahuješ! Okřikl ho Rachta. Podívej, strkáš mi nohu na břicho!

Tak si ten pupek někam schovej! Opáčil Držka bojovně.

Nehádejte se! Naklonila se Jorika dolů.

Já se nehádám! - Hádáš! - Ty se hádáš! - Ale ty víc! - A ty nejvíc! - A ty nejvíc kopeš! Pokřikovali na sebe trpaslíci.

A když vám chaloupku postavím, budete hodní? Navrhla Jorika.

Ty to neumíš, připomněl jí Držka.

Já ne. Ale když budete tiše, zítra vám ukážu člověka, který to možná umí, řekla.

Já ale chci chaloupku z mechu a kapradí! - Ze dřeva je lepší. - Nejlepší by byla v pařezu. - V pařezu je vlhko! - V mechu je vlhko ještě víc, ty trumpeto. - Ale v mechu je to mnohem lepší! - Ty tomu nerozumíš! - Ty tomu nerozumíš víc! Halekali skřítkové opět čím dál hlasitěji.

Ale když nebudete zticha, přijde sem táta a odnese vás do zoologické zahrady, dodala Jorika. A nikdo se už nezeptal, co to je zoologická zahrada. Rázem bylo ticho. Úplné, až do rána.

„To bylo hezky dlouhý,“ pochválil tatku chlapec.

„A zítra nám teda Jorika řekne, jak se to děvčátko jmenovalo?“ ptala se malá sestřička.

„Když dneska už budete hezky tiše,“ kývl tatínek hlavou.

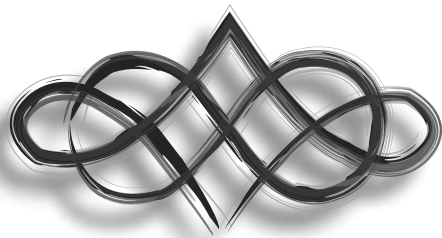
„A spalo se jim tam dobře?“ zajímala se ještě.

„No, byli tam namačkaní jako sardinky, ale vůbec se už nehádali a vydrželi to a těšili se, koho jim zítra jejich nová kamarádka ukáže. Jen si popřáli dobrou noc, ale opravdu tiše, že to skoro nebylo slyšet, a vám taky popřáli dobrou noc, protože věděli, že už jste ospinkaní, a zavřeli oči a spali a spali, úplně jako trpaslíčci. Tvrdě, ale sladce.“

„Já jim taky přeju dobrou noc,“ zašeptala holčička.

„Dobrou,“ obrátil se chlapec na bok, zády k sestře. Ale pak se otočil a přitiskl se k ní, že budou spát taky jako trpaslíčci. A spali jako oni. Tvrdě a sladce.

Jednou jsi dole, jednou nahoře

~~~~~
Třetí díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidmi, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. Teď se trpaslíci seznámí s dalším člověkem, který by jim mohl pomoci.

„Mami,“ obrátil se chlapec na maminku, která dala dětem obvykle pusu na dobrou noc dole a spát, nahoru do pokojíku, je odváděl tatínek. Aby si jich trochu užil. Dnes ovšem s nimi šla ona. „Mami, ale řekni tatkově, ať přijde hned,“ kladl jí hoch na srdce.

„Neboj,“ uklidňovala ho. „Za chvíli se vrátí a hned ho pošlu,“ přikryla ho až ke krku a stejně se postarala o pohodlí malé sestřičky, která přitom vysvětlovala, že jim tatínek musí říct, jak to bylo s Rachtou a s Držkou.

„S kým že,“ podivila se maminka.

„No s těma trpaslíkama, co spali u Joriky pod postelí a nechtěly jim stát čepičky,“ vykládala holčička. A mamince se ještě víc rozšířily udivené oči.

„On byl v kostele, ale tam se mu nelíbilo, ani na hřbitově, a honili je kluci se sítkou a s lopatou, a možná je chtěli sežrat, víš, tak jim čepičky splaskly a Jorika je schovala u sebe pod postel, chápeš?“ odvyprávěl hoch spěšně.

„A ještě jedna malá holčička je měla ráda, ale Jorika zavřela dveře.“

„A taťka nám musí říct, jak to dopadlo.“

„A jak se ta malá holčička jmenovala,“ mluvili jeden přes druhého.

„Aha,“ pokrčila maminka rameny. „Tak já půjdu pro tatínka a vy zatím zkuste usnout. Ať se vám zdá něco normálního, jo?“ rozloučila se.

Děti ale zavrtěly hlavou a usnout je ani nenapadlo. Objevily totiž problém. A když se tatínek ukázal ve dveřích, kluk se hned ptal, jak trpaslíci čurají.

„Když nejsou holky ani kluci, víš,“ dodala holčička.

„Hmmm,“ zatvářil se tatínek vážně. „Dobrá otázka. To by mě taky zajímalo.“

„Já myslím, že mají někde hadičku,“ řekl chlapec.

„Nebo díрку,“ prozradila holčička, na čem se nemohli dohodnout.

„Jako lidé?“ smál se tatínek.

„Ne! Právě asi nějak jinak. Nebo jinde,“ kroutily děti hlavami.

„Že by za uchem?“

„To ne!“ vyprskla holčička.

„A vy jste se na tohle ptali maminky?“ zadíval se na ně tatínek podezíravě. A když kroutili hlavami, že ne, pověděl jim, že maminka chtěla, aby dal trpaslíkům jiná jména.

„A dáš?“ zeptal se chlapec.

„A proč?“ divila se holčička.

„Uvidím,“ řekl tatínek. A začal vyprávět, jak to vidí:

•

Modrásku! Fialko! Rezáčku! Volala ráno Jorika na svoje nové mrňavé kamarády, kteří měli v té tmě pod postelí, kde spali, ještě hlubokou noc.

Někdo přišel? Vystrčil Rachta hlavu, koho to volala, kdo nosí taková směšná jména.

Domluvila jsem vám tu chaloupku, švitořila Jorika.

Co se děje? Soukal se rozespálý Plichta ven.

Honem, vylezte, za hodinu nás čeká, volala Jorika na ostatní.

Kdo? Zajímalo Plichtu.

Volala nějaký motýlky nebo koho. Ale nikdo tady není, škaredil se Rachta. A jako poslední, ovšem nejdivočeji vstával Držka.

Kdo zdržuje? Já jsem první! Na koho se čeká?! Vyletěl zpod postele a spěchal ke dveřím.

Počkej, nebudete snídat? Brzdila ho Jorika. Držka ale jen mávl rukou a vysvětlil, že oni nesnídají, ani neobědvají, ani nevečeří, prostě vůbec nejedí, jen občas, jen tak pro radost si pustí do úst kapku křišťálově čisté rosy, co se třpytí na lístcích, nebo si labužnicky přivoní k lesním jahodám, k malinám, k borůvkám, k ostružinám .. a nebo ke kapradí. *Jako Rachta, ten kapradí miluje*, ohlédl se po Rachtovi, který stále hledal, koho to Jorika volala. *Tak jdeme*, nabídla jim tedy Jorika otevřenou tašku, aby si nastoupili a mohli vyrazit.

V tašce se Plichta naklonil k Rachtovi a tiše mu pošeptal do ucha, že Jorika volala na ně, když říkala ta divná jména. A že jemu říkala Fialko už předtím.

Fialko?! Zahleděl se Rachta na svého kamaráda znechuceně. *Vždyť jsi Rachta! Proč ti říká takhle trapně?*

Já myslím, že se jí to asi líbí, špital Plichta. Vypadal ovšem, že také nechápe, co se jí na tom může líbit.

Fialka! Chechtal se Držka. *Já se z toho picnu!*

Tobě říká Modrásku, připomněl mu Plichta. *A Rachta je podle ní Rezáček.*

Nojo, zmlkl Držka. Rachta si sundal čepici a díval se na její špici, bortící se jako hromádka pudingu. *Možná vypadám jako Rezáček*, prohlížel si ji smutně. *Ale jsem pořád pořádněj Rachta!* Narazil si ji rozhodně zpátky na hlavu.

Stáli před domem. Ale vzadu, kam nechodili lidé a kde mohla Jorika pustit trpaslíky ven z tašky. Byl tam vchod s dřevěnou verandou, podobně zanedbanou, jako jejich lesní chaloupka. Jako by tudy nikdo nechodil. Jorika však čekala, jako by odtud někdo měl přijít. Trpaslíci stáli za ní, na travnatých schůdcích vedoucích ke kůlně. Také zchátralé, avšak o něco pevnější než veranda u domu. *To je von!* Zahřměl náhle Držkův hlas.

Z verandy vyšel cizí kluk a Držka ho poznal. A hned lezl do křoví. *Tys ho šmikla?* Smál se ten cizí kluk, když viděl Držku, ukrývajícího se v keřích. *A ty jich táhneš víc! Kdes je splašila?* Zíral na další dva trpaslíky, vystrašeně spěchající do roští.

To je ten darebák, co mě chtěl ulovit do sítě! Žaloval Držka. On se tě bojí, vyčetla Jorika tomu cizímu klukovi. Nebojte, on je hodnej, on vám postaví tu chaloupku, obrátila se na schované človíčky, a pak zpátky na svého kamaráda: Vid', že nám neublížíš.

To vůbec není jistý, ušklíbl se on.

Já nemám strach, povylezla z úkrytu Držkova čepička.

Já taky ne! Spěchali i druzí dva ukázat odvalu a strkali oči nad keř.

Ale já se vás bojím. Šíleně. Pomoc! Rozesmál se cizí kluk.

Proč? Divil se Plichta. My jsme hodní.

A já jsem zlej, vysmíval se. Dej mi jednoho, mrkl na Joriku a šel za nimi, jako by si vážně chtěl jednoho vzít.

Stůj! Vykřikli človíčkové najednou. Nebo ti ublížíme! Volali varovně, jako by se báli to udělat. On se však nebál a nezastavil se.

Trpaslíci se na sebe podívali a všichni tři současně zvedli levou ruku - a v tu chvíli se z keříku pod schůdky natáhly šlahouny větviček a bleskurychle ovinuly nohy Joričina kamaráda. Ten strnul s pusou dokořán otevřenou, jako by chtěl vyvést zuby na procházku. Jenže se nechtěl pochlubit svým chrupem, pouze mu úletem změkly svaly ve tvářích a brada mu visela jako mrtvá. I Jorika zírala jako otevřené okno. Otevřené obdivem. Obdivem k těm malým človíčkům, k tomu, co dovedou. A údivem, že se schovávají pod mostem, nebo teď do křoví, když dokážou takové věci.

Borci. Fakt borci! pokynul uznale hlavou Joričin kamarád, když mu brada obživila.

A ještě kdosi měl očka vykulená překvapením. Očka, jež předtím trpaslíky pozorovala z okna pokojíku a která dnes ráno spatřila Joriku kamsi odcházet s velkou taškou. Očka té malé holčičky, která Jorika pak celou cestu sledovala, až sem, kde zůstala ukrytá za rohem a nyní se teprve ukázala, když ji z úkrytu vyhnala touha přistoupit k těm kouzelným skřítkům a .. a říct jim, že je má ráda.

Skřítkové byli podobně překvapení. Překvapení a nadšení. Sami sebou. Všichni tři mávali rukama, vykopávali nohy do výšky a nakonec vykroužili oslavnou taneční piruetu. Každý jinak, každý sám

a každý po svém, neboť trpaslíci jsou každý jiný a každý svůj. Ale radují se společně a radost projevují tancem. Tancem a zpěvem, jako děvčátka. I když vypadají možná spíš jako kluci.

Když se dááří, tak se dááříííí, jó, když nám štěstí přéééje, tak, tak, tak se zééémě chvějééé, halekal Rachta, a Plichta přidal svoji sloku, kterou také sám právě složil: Nejsme-li néééjlepšííí, kdo by to býýýl, nejsme-li néééjlepšííí, nejsme-li neéééjlepšííí, budeme včííí. A Držka vyskal jednoduché, o to však rozjařenější: Jupí jupííí, júúúúch juch, jupííí jupi, juch juch juch, pořád dokola, až mu došel dech a sípavě dozpíval: Nejlepší je vzduch. A my. Juch.

Zpívat teda moc neumíte, ale dobrý, беру a smekám, smál se ten cizí kluk. A trpaslíci se uklonili, jako po divadelním představení. Zpíváte moc krásně, ozval se nesmělý hlásek. To se malá holčička konečně odvážila i promluvit.

Copak ty tady děláš? Vykulil na ni oči Držka, který hned poznal, že to je ona, co byla u Joriky za dveřmi.

Nech nás, zamračila se na ni Jorika. Dívenka však přistoupila až ke skřítkům, klekla si před nimi na kolena, aby byla menší, a řekla jen: Vy jste krásní.

Líbím se ti? Otázal se Rachta Držky.

Já mám radši pařezy, řekl Držka po pravdě.

Ty jsi taky holka? Dotkl se Rachta opatrně mašle v jejích vlasech. To není náušnice. Co to je? Zeptal se. A ona mašli hned rozvázala a podala Rachtovi: Chceš ji?

Já si ji vezmu, chňapl po ní Držka a uvázal si ji jako šálu.

Hele, vy cukrouši, nezapomněli jste na mě náhodou? Hlásil se kluk, co měl nohy stále omotané šlahouny keře.

Musíme ho pustit, uvědomil si Plichta. Aby nám postavil dům.

Jenže to byl problém. Předtím se trpaslíci hluboce soustředili, kdežto nyní byli rozdovádění. Což nestačí. Dovedli si ale poradit. Jednoduše. Rukama. Všechny šlahouny prostě rozpletli a vytrhali ručně. Cizí kluk jim přitom prozradil, že umí sekát sekerou i řezat pilou, zatloukat hřebíky že také svede, ale zatím nepostavil ani

psí boudu. Kvůli nim to však zkusí, protože prý jsou gutý a on má gutý borce rád.

Tady Fialka umí legračně koulet očima, ukázala Jorika na Plichtu. Držka se začal smát, ale Rachta prstem naznačil, ať se k němu cizí kluk skloní, a důrazně řekl, že on se jmenuje Rachta. *Rachta! Zopakoval raději ještě jednou. A tohle je Plichta, žádná Fialka, a tenhle se jmenuje Držka*, ukázal na své kamarády. *A jak se jmenuješ ty?* Zeptal se. A kluk řekl, že se jmenuje Alef, ale že mu klidně mohou říkat Aleši.

A nejseš taky holka? Prohlížel si ho Rachta, jako by hledal náušnice, mašli nebo cosi takového.

Ani náhodou, ušklíbl se kluk Alef.

To je škoda, řekl Držka. *Já mám holky rád*, ohlédl se k dívence, která stále klečela stranou, teď už bez mašle. *A jak se jmenuješ ty?* Zeptal se jí.

Já vás mám ráda, řekla ona znovu.

Ráda. To je hezký jméno, ozval se Plichta. Jorice se to ovšem nelíbilo a chtěla jim prozradit, jak se holčička jmenuje doopravdy. Jenže do toho zařval Alef, že už se nakecali dost a měli by začít něco dělat. A trpaslíci souhlasili a hnali se k němu, takže Joriku nikdo neposlouchal.

Co tady chceš? Obrátila se na děvčátko, které však místo odpovědi jen přikývlo a zopakovalo: *Ráda*. A bylo rozhodnuto, jmenuje se takhle a ne jinak.

Alef je vzal do kůlny, kde bylo náradí i prkna. A začali domlouvat, jaký ten domek bude. *Kolik chcete mít oken, kolik pokojů, jakou střechu?* Vyptávala se Jorika. *A jak velké postele? Jaký stůl? Kolik židlí? Dveře posunovací? Skříňky na zeď, nebo na podlahu? Poličky i v chodbě? Světla nebo lampičky? Kamna kachlová..?* Plánovala. Alef chtěl hned začít a vybíral si náradí. Ovšem jak poslouchal, sekera mu z ruky vypadla. *To teda fakt jako nezvládnou*, řekl.

Skřítkové ztuhli. Jak to? Ptali se němě, očima upřenýma na Joriku, která je sem přece kvůli tomu přivedla.

Já bych ti pomohl, obrátil se Držka na Alefa a začal skládat stříšku z prkýnek.

Ty seš péro, ty Modrásku, zasmál se Alef. To máš podle té modré hučky, to jméno, co, tyvoe?

Jaká hučka? Zarazil se Držka.

Asi co ti trčí na lebce.

Tak pozor! Ohradil se Držka a vzal svou čapku do dlaní. To je moje duše! Zvedl prstem sklopenou špici, která sklouzla zpátky dolů, sotva ji pustil. Akorát mi nějak změkla, vzdychl.

Já jsem taky vyměk, přiznal Alef, že takový dům, jaký si Jorika představuje, nepostaví. Co teď? Zeptal se. Jenže nikdo nevěděl.

Nebudou tě doma shánět? Připomněla Jorika malé Rádě, že je malá. Ona zavrtěla hlavou, že to nevádí, že chce být tady. A Jorika, předtím trošku zamračená, se na ni usmála.

Možná jsme měli zůstat v lese, povzdechl si Rachta.

Možná jsme neměli z té naší chaloupky vůbec odejít, řekl Plichta. A skřítkové se chystali zkroušeně vrátit zpátky do tašky, zpátky k Jorice pod postel a .. a .. a nejspíš zpátky do lesa, do rozpadlé chaloupky, kde žili tak opuštění a nepotřební.

A proč se vám se v lese nelíbilo? Zeptala se Ráda.

Nám se tam líbilo, řekl Plichta.

Ale bylo nám tam smutno, povzdechl si Rachta.

Nikdo nás neměl rád, víš, hleděl na ni Držka nešťastně. Vtom se ale pojednou začal usmívat, protože jej cosi napadlo. Chcete se k nám podívat? Zeptal se. A než stačili Jorika, Alef i Ráda odpovědět, pohlédl na Alefa a zeptal se, jestli by uměl jenom něco trošku opravit.

Vůbec nepochybuj, přikývl ten, a mrňouskům se v očích radostně zablýsklo, jak byli natěšení, že k nim, do leda, přijde návštěva, která navíc jejich starý dům opraví!

Šlo to rychle jako v létě svlékání na koupališti, když se těšíte do vody. Sesbírali prkna, která by se mohla hodit, přidali nějaké nářadí, kleště, pilku, sekerku, dláto, hřebíky a tak dál, nacpali to do starého batohu, který v kůlně ležel a který si pak Alef hodil na záda. A vyrazili k lesu.

Hej! Ozvalo se, sotva byl Alef z kůlny venku. Kam to táhneš?! Dej to zpátky! Ale šupem!

To je ale naše, pokusil se Alef vzepřít.

Tvůj je akorát ten usmrkanej nos, co máš mezi vočima, pokřikoval soused a tahal batoh Alefovi z ramene.

Vůbec nemá usmrkanej nos, zastala se ho Jorika.

Ale, odsekl ten soused. Princezna je nějak chytrá. A co úkoly, máš hotový? Nemáš! Tak mazej domů!

Mám je hotový, řekla Jorika tišeji. Alefova souseda to však nezajímalo. Donutil je batoh vrátit do kůlny, kterou zamkl těžkým visacím zámekem a klíček si strčil do kapsy.

Ale já to potřebuju, bránil se Alef.

Zapomeň! Ty potřebuješ leda pár výchovných pohlavků. Ráno preventivně a večer pro jistotu! Zašklebil se ten soused, ještě do Alefa strčil a se smíchem odešel.

Proč je tak zlej? Divila se Jorika.

Nesnáší mě, ušklíbl se Alef.

Ale proč? Nechápala Jorika. Vždyť jsme mu nic neudělali!

No, příkrčil se Alef. Já jsem mu možná trošku, maličko jako něco udělal, řekl. A když si ho Jorika prohlížela pořád stejně nechápavě, dodal: Rozbil jsem mu nějak nedopatřením okno, lhal jsem mu asi stokrát, vodřel jsem mu jeho skvělý nablejskaný auto, umatlal dveře takovým blátem. Stačí?

Stačilo. Jorika zírala na Alefa, a kdyby se neozvala Ráda, kdo ví, co by mu pověděla.

Kde jsou mrňouskové?! Vykřikla Ráda. Všichni se rozhlédli.

Zamčený v kůlně! Špitl Alef. Soused je tak zaskočil, že na ně docela zapomněli. Vždyť oni vůbec nevyšli ven! Schovali se tam, aby je chlap neviděl, a teď jsou zamčení a jejich lidští kamarádi stojí venku.

“““

„Konec?“ zeptal se kluk, když se tatínek odmlčel na příliš dlouho.

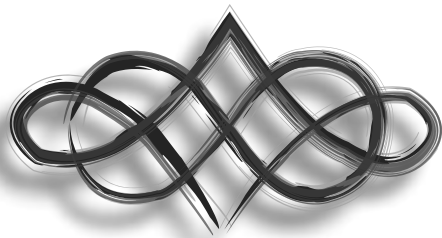
„Přestávka,“ řekl tatínek. „Pokračování zítra!“ A řekl to tak rozhodně, že děti ani neodporovaly. Bylo jim jasné, že by to nemělo cenu.

„Ty končíš schválně takhle blbě, vid', abysme byli zvědaví,“ zadíval se na tatku.

„Ty taky na všechno přijdeš,“ přikývl on.

„A dostali se ven?“ vyzvídala holčička.
„To asi jo,“ přemýšlel hoch. „Třeba oknem, nebo nějakou dírou, mezi prknama třeba, že jo,“ obracel se na tatínka. „Ale jestli přišli do toho lesa? Jestli to našli, to by mě zajímalo,“ doplnil svou otázku.
„A jestli našli ty tři, co se báli!“ připomněla malá sestřička.
„To by mě taky zajímalo,“ usmál se tatínek.
„Ty to nevíš?“ zarazil se kluk.
„Nemůže vědět všechno,“ řekla holčička, spokojená s takovou odpovědí.
„Já vím, že je čas zavřít očka hezky na zámek, nechat trpaslíčky odpočívát a jít na procházku do hajan,“ řekl tatínek tiše.
„Kde to je?“ zbystřila holčička.
„Tady v posteli. Spaní,“ poučil ji starší bráška, přikryl se a dumal, jak to bude dál.
„Tak dobrou,“ postavil se tatínek k odchodu.
„Dobrou,“ zašeptal hoch, aniž by se pohnul.
„Dobrou,“ řekla holčička a také se poslušně zahrabala pod peřinu a tam, v leže kráčela do hajan.

Bez domova jsi doma všude

Čtvrtý díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidi, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. Nyní o tom, jak se vracejí zpátky do lesa.

„No kdepak jste?!“ volal tatínek z postele, kde už sám ležel, hezky uprostřed, a čekal na děti. Jenže ty pořád nešly. Měly si už jen vyčistit zuby – a u toho snad nemusím být, říkal si. Ovšem teď viděl, že když tam s nimi není, stihnou spoustu jiných věcí, jen to ne, co by měly. „Tak slyšíte!“

„Já už jdu,“ volala mladší dcerka.

„A kde je ten tvůj zlobivej brácha?“ mračil se tatínek.

„Šel ještě čůrat.“

„Kam? Ven?“ škaredil se tatínek dál.

„Ně,“ smála se holčička. „Na záchod!“

„Tak asi k sousedům,“ byl pořád mrzutý. Řekl to tiše, dcerka však už ležla pod peřinu a slyšela to – a nemohla tak zajímavou myšlenku nechat jen tak.

„Proč k sousedům? Mají lepší záchod? Nebo aby nepočůral ten náš?“ Starší, zlobivý bratr se konečně objevil.

„Tys byl na záchodě u sousedů? Proč?“ ptala se ho sestra. „A mám taky chodit tam?“ obrátila se na tatínka. „To já bych asi nechtěla, v pyžámku. Nevadí to?“

„Proč bych měl chodit k sousedům?“ divil se bráška, když lezl do postele.

„Taťka to říkal,“ prozradila holčička, a obě děti se na tátu zkoumavě zadívaly, aby to vysvětlil.

„Trvalo ti to strašně dlouho,“ řekl tatínek.

„Já jsem přemýšlel, jak se dostanou z té kůlny,“ vysvětlil chlapec.

„U sousedů?“ vyhrkla dívka ještě překvapeněji, proč bráška chodí přemýšlet tam. A tatínek se už nemračil, usmíval se.

„A něco jsi vymyslel?“

„Tak kde byl?“ domáhala se malá sestra vysvětlení.

„Byl doma,“ pohládl ji tatínek. „Ale už byl taky v pohádce. A to je dál, než k sousedům, takže ho to omlouvá, že mu to čůrání trvalo tak dlouho,“ řekl. A holčička se dívala chvíli na něj a chvíli na brášku, na oba nedůvěřivě.

„A cos tam viděl?“ zeptala se pak brášky.

„Nic,“ řekl on. „Ale možná, kdyby tam dali nějakou výbušninu a nechali vybuchnout dveře, že by je tak osvobodili, ne?“ podíval se na taťku, co jeho nápadu říká.

A tatínek pokrčil rameny a začal vyprávět, co vymyslel sám:

•

Alef i Jorika se vrhli ke kůlně. Co teď? Co budeme dělat? A co budou dělat oni? Jak je dostaneme ven? Honilo se jim hlavami při pohledu na pevný zámek.

Haló, nemáte hlad? Tiskla Ráda obličej ke škvíře mezi prkny.

Oni nejedí, řekla Jorika. *Oni jenom dýchají vůně.*

Nesmrdí vám to tam? Zajímala se hned Ráda.

Ty nás máš ráda, vid’, odpověděl ze škvíry Plichtův hlas. A zněl docela spokojeně, vůbec ne jako z vězení. Ráda jen tiše přikývla a v očkách jí svítila radost.

My vám pomůžeme ven, nebojte se, naklonila se ke škvíře i Jorika.

Alef se snažil kroutit zámkem, ale nešlo to.

Nejde to, řekl, a pokoušel se vypáčit dveře. Ani tohle nešlo, tak hledal jiný způsob. Jenže souseď neodešel a díval se. A šel zpátky, aby děti od kůlny odehnal.

Hej, člověku! Ozval se pojednou známý hlas. Známý těm třem u kůlny. Soused ho slyšel poprvé – on jediný však viděl, kdo to mluví. Byl to Držka. Stál v otevřeném okně kůlny a šklebil se na souseda. Soused přimhouřil oči, jestli vidí dobře. A když je znovu otevřel, v okně už nestál Držka, ale Rachta.

He, škytl soused, jak mu překvapením vyschlo v krku.

Vrať ty klíče! Volal Rachta pronikavým hlasem. *Nebo tě budou pálit v kapse, pak v žaludku, potom v hlavě a nakonec úplně shoříš a bude z tebe jenom popel, kterej rozfouká vítr do trávy a nezbude z tebe nic, vůbec nic. Ani smrad ne.*

He, zalapal soused po vzduchu a ohlédl se, jestli děti vidí to samé. Také zíraly stejným směrem. Tak se mi to nezdá, pomyslel si. Jenže potom už nebyl v okně ani Držka, ani Rachta. Spatřil tam Plichtu, s fialovou čapkou a stejně rozhořčeným výrazem.

Zachraň se, člověku, halekal Plichta dunivě. *Vem klíče do ruky, dokud ji máš, zahod' je a vem nohy na ramena, dokud je máš, a uteč. Nečekej! Nebo ještě necítíš, jak tě ty klíče pálí v kapse?*

Chlap se dotkl kapsy, jako v ní skutečně cítil horko, a podíval se na ruku, jestli není spálená, a pofoukal si ji, jako by spálená byla. Na to zvedl pohled k oknu, kde byl opět jiný trpaslík, tedy znovu Držka, ale bez čepice, takže ho nepoznal. A Držka mluvil tiše, leč o to ostřeji:

Nečekej, nebo se chceš dočkat ošklivých věcí?! Zahod' ty klíče, už ti jde z kapsy kouř, už se ti kouří z uší, už tě začíná pálit v kalhotách, už...

Ne! Vykřikl soused, hodil klíče na zem a pelášil pryč. *Já nemám žádný klíče! Volal. Já nechci shořet! Já nevidím žádný trpaslíky! Já nejsem blázen!!!*

To bylo fakt vymakaný! Chválil Alef, když byli skřítkové venku, on měl batoh na zádech a mohli vyrazil do lesa. *Jak vás to napadlo, tyvoe?* Vyzvídal. *Nebo jak jste mě přikurtovali do těch keřů. Kdo vás to naučil?*

Nikdo, řekl Plichta.

My to jenom umíme, dodal Rachta.

A vyškolíte mě taky?

Jo, smál se Držka. To je jednoduchý. Zvedneš ruku – a je to hotový. Nebo to není hotový. Jak kdy, dodal Rachta vesele.

Jak jako? Proč? Divil se Alef.

To my nevíme, smál se Držka. My to jenom umíme.

A nebo neumíme. Jak kdy, krčil Rachta rameny.

Mě by ale jako fakt mrtě zajímalo, jak to máte vypreparovaný, mnul si Alef přemýšlivě bradu.

Proč? Divil se Plichta.

Abych to uměl taky.

Na co? Ptal se Rachta.

Abych byl taky takovej gutej drak, jako vy, mrkl na ně Alef.

Draci jsou strašný potvory, zavrtěl Držka hlavou. Koušou, plivou oheň a škrábou.

A žerou princezny, přidal Rachta. Myslel to vážně, ale Jorika se začala smát, protože to brala jako legraci. A ohlédla se, co tomu říká Ráda.

Co je ti? Zastavila se, neboť Ráda neříkala nic, stála bokem a tvářila se smutně. Ne kvůli princeznám, ale proto, že nemohla jít s nimi do lesa. Protože by ji maminka hledala a měla by o ni strach. Moc si přála jít také, ale nohy ji nějak neposlouchaly a ona cítila, že to nepůjde.

Trpaslíci se rozestoupili kolem ní.

Nemůžeme ji tady nechat, řekl Rachta.

Musíme. Máma ji nepustí, namítl Alef.

Ona to přežije, pokrčila rameny Jorika. Trpaslíci však stáli na místě. Rachta se díval na Joriku, Plichta koukal na Alefa a Držka si prohlížel Rachtu s Plichtou, co na nich vidí.

Vy můžete, protože jste větší? Zeptal se Plichta Joriky s Alefem.

A nakonec se domluvili, že půjdou až zítra. Že se dnes vrátí domů a Jorika vezme Rádu ven až zítra, až to domluví s její maminkou.

Alef nechtěl čekat do zítřka a Jorika by také raději šla hned. Držka ovšem bez Rády jít nechtěl a slíbil Jorice třpytivý kámen, když půjdou až zítra. Alefovi pak slíbil, že ho naučí jedno kouzlo, a bylo rozhodnuto. Ráda byla šťastná a Alef šel domů.

Ty dovedeš naučit kouzlo? Ptal se Držky později Plichta.

Něco vymyslím, mávl Držka rukou.

„To je ale podvodník, ten Držka, ne, tati?“ kroutila holčička na polštáři hlavou, až se jí cuchaly vlásky.
„Není, je hodnej,“ řekl chlapec.
„Lže!“ čertila se holčička.
„Aby Ráda nebyla smutná,“ vysvětloval. „A nelže, naučí ho to. Jestli se mu to povede.“
„Že to je lhaní, tati,“ žádala holčička o rozsudek.
„Když tomu věří, tak nelže, vid’,“ napovídal otcí hoch. A oba k němu vzhlíželi a čekali, co řekne. Čekali dlouho.
„Já nevím,“ promluvil konečně.
Tomu ale děti odmítaly uvěřit.
„Víš,“ nesouhlasil kluk.
„Tak řekni,“ vybízela jej malá dcerka, jako by nic neřekl.
„Jestli věří, že říká pravdu, tak asi nelže,“ přemýšlel tatínek. „Ale jestli věří, že je důležitější, aby Ráda byla šťastná, tak je hodnej, i kdyby kvůli tomu lhal. Ne?“ zadíval se na dcerku.
„Je hodnej,“ skrčila se zpátky pod peřinu. „Ale podvodník. Lhát se nemá,“ trvala přesto na svém.
„Tak je necháme jít bez Rády?“ zeptal se tatínek. Dcerka mlčela. Jen očkem vzhlédla a hned se opět schoulila, ale tiše, maličko zavrtěla hlavou, že ne, to že nechce. A tatínek pokračoval:

Maminka už Rádu hledala venku. Zlobila se, kde je tak dlouho a že to nesmí, takhle ji strašit. Jorika však maminku šikovně uklidnila, že byly spolu a že nemusí mít strach. A že kdyby to šlo, vzala by ji s sebou ven i zítra. A maminka, už uklidněná, souhlasila a pozvala Joriku na čaj.

V kuchyni seděli trpaslíci skrčení v tašce pod stolem. Maminka vařila čaj a Jorika nenápadně strkala Držku zpátky, protože zvědavě vykukoval.

Copak máte v té tašce? Zajímala se maminka.

Chceš pravdu? Zaváhala Ráda. A Jorika sebou polekaně škubla a přitáhla si tašku pevně k sobě.

No jistě, řekla maminka.

Ty trpaslíky! Vyhrkla Ráda, jako by se chystala je mamince

představit. Jorika se už už zvedala, že s nimi rychle uteče, maminka se však rozesmála.

Cos je viděla oknem? Vzpomněla si, že venku nic nebylo, když se dívaly. Že to je asi znovu nějaká její fantazie. *A nechcete si je vzít do pokojíčku?* Navrhla děvčatům, protože měla ještě nějakou svoji důležitou práci.

Jorika se zlobila. Nelíbilo se jí, že Ráda trpaslíky málem prozradila. Ale když potom odcházela domů, šla bez tašky. A bez trpaslíků. Ráda ji přesvědčila, ať zůstanou do rána u ní. Umluvila ji. Společně s trpaslíky o tom prostě mluvili tak dlouho, až nakonec Jorika přikývla, že je tam nechá.

Ráda jim ukazovala okno, kterým je poprvé uviděla, a večer je uložila k sobě pod peřinu. Skřítkům tam bylo horko, ale hezky horko. Tak hebce a příjemně. Vykukovaly jim jen holé hlavičky, neboť čapky měli uložené na nočním stolku. Ráda už se chystala za nimi, když se ve dveřích ozvala maminka – a trpaslíci v mžiku zmizeli pod peřinou.

Přišla popřát dobrou noc a zhasnout světlo.

Co to je? Sáhla po čepičkách. *Aby ses mi z těch trpajzlíků nezbláznila,* zakroutila hlavou, dala dcerce pusu a vrátila se dělat nějakou svoji důležitou práci.

Jakých trpajzlíků? Vystrčil Rachta rozhořčeně zpod peřiny svou ježatou hlavu.

Jste moji skřítečkové, utěšovala ho Ráda.

Já jsem drak! Postavil se Rachta a udělal strašidelný obličej.

A ty budeš princezna, vzal Držka Rádu za ruku a už se chystal pustit do boje s drakem, aby princeznu zachránil. Jenže to se Rachtovi nelíbilo a že prý ne, že nebude drak, že chce také zachraňovat princeznu. *A kdo bude drak?* Namítal Držka. *Ty! – Ty! – Ne, ty!* Ukazovali jeden na druhého, ale žádný nechtěl, samozřejmě.

Tak já budu drak, řekla Ráda. A vystrčila drápy jako opravdový drak. Drápy ovšem byly její prstíky, takže drak byl jen trochu jako opravdový. Trpaslíkům se líbil i tak, a když se po nich začala svými prstíkovými drápy ohánět, vrhli se na toho draka, lechtali ho

a cuchali mu vlásky a štípali ho a tahali za ruce a za nohy a za pyžamo...

Co tam děláš?! Ozvala se maminka.

Nic, mami, řekla Ráda a zůstala ležet jako opravdově zabitý drak. Ale hned se jako probudila, že je princezna, kterou vysvobodili ze zakletí, a že jim za to splní jedno přání. Jenže skřítkové se ne-uměli dohodnout, jaké přání to bude, tak si potom vyprávěli, co by si kdo přál od zlaté rybky, a jestli je lepší chaloupka z mechu a kapradí, nebo chaloupka v pařezu, a jestli vítr mluví nebo zpívá, jestli se může jezdit na kole bez držení, jestli je voňavější louka nebo peřina, jestli umí ryby tancovat a také, jestli je hezčí Držka nebo Rachta, to zajímalo Plichtu, a Ráda se smála a skřítkové se smáli s ní, ale jen potichu, aby to maminka neslyšela, a takhle si povídali, až dokud jim všem spánek nezavřel oči i ústa.

Ráno byla neděle a Jorika vyzvedla Rádu i se skřítky, potom se stavili pro Alefa a šli. Do lesa, kde trpaslíci bydleli. A kde budou bydlet zase, pokud se Alefovi podaří jejich boudu hezky opravit. A když tam nebudou pořád sami.

Alef se na práci těšil. Vzal i kus lepenky a drát, kdyby bylo třeba. Prozradil jim také, že u nich doma byl večer ten protivný soused a bavil se s tátou o trpaslících. *Vyptával se táty, jestli nějakého nezná. Mě se ptal taky. Tak jsem řekl, že žádnýho trpajzlíka neznám, že jo. A dal mi čokoládu s oříškama, chlubil se Alef. Ať se prej nezlobím. Ale to by musel přitlačit. Nejmiň celou bonboniéru,* smál se. *Odešel až v noci. Že nikam nespěchá, že je mu prej doma smutno.*

Nemá bejt protivnej, volala Ráda, běžající a vesele poskakující kolem nich, která co chvíli nahlížela do tašky, kde byli trpaslíci, aby je nikdo neviděl, volala na ně a prozpěvovala si a byla úplně šťastná.

Právě nebyl vůbec protivnej, řekl Alef. A vzal Jorice tašku, aby se s ní netáhla. *Jsou tam?!* Polekal se. Tak se mu zdála lehká. *Vždyť vy nic nevážíte,* zamával taškou, v níž to zahučelo.

Že tam na vás vlítnu! Ozval se odtud Rachtův rozzlobený hlas.

Ještěéééé! Výskal Držka.

Nedělejte nám z toho cirkus, zlobil se Plichta.

Alef tašku opatrně zklidnil a Jorika mu zopakovala, že trpaslíci nic nejedí a nejspíš proto jsou tak lehounčí. *Ani nepijí, vykládala důležitě. Jen někdy kapku třpytivé rosy, a místo jídla čichají k lesním plodům.*

To je skvělý! Radovala se Ráda. *Můžu je očmuhávat taky? S váma?* Volala do tašky.

Než stačil některý ze skřítků odpovědět, Alef položil tašku na zem a kroutil hlavou, že to není možné. A protože byli už za vesnicí, řekl, že chce vidět, jak místo jídla očichávají kopřivy. *Já tomu prostě nevěřím, oznámil.*

Já jim věřím, volala Ráda.

To je jedno, mávl Alef rukou znovu. Já potřebuju omrknout, jak to děláte, popoháněl trpaslíky ven z tašky.

To je kouzlo, vzpomněl si Držka na svůj slib. Chceš to naučit? Vyrazil k nejbližšímu bodláku. Alef za ním. Držka se předklonil, oči zavřené, nos vystrčený těsně ke květu a pomalounku tím nosem natahoval bodlákovou vůni. Alef si lehl na břicho a strčil nos k vedlejší rostlině. Držkovi se na tváři objevil blažený úsměv, lehce zavrtěl hlavou, otevřel oči, pohladil si břicho a řekl: *A je to.*

Alef dýchal, jak mohl, funěl, strkal nos až do bodláku a vůbec se při tom neusmíval. Po chvíli se ušklíbl a posadil se. *Nefunguje to, škaredil se na Držku. Musíš mi ukázat, jak to děláte!*

Vždyť jsem ti to ukázal! Ohradil se Držka.

Jenomže mně to nefunguje, utřel si nos.

A chutnalo ti to? Zeptal se Rachta.

Ne, zavrtěl Alef hlavou.

Tak to bude asi tím, řekl Plichta.

Nebo máš zkaženej nos, napadlo Rachtu. Z toho smradu tady všude. Jorika má ty smrady i doma, v krabičkách, a má jich spoustu, připomněl. Všichni se na Joriku podívali a ona jen pokrčila rameny. Voňavky..., vysvětlila, že... Že v něčem jsou trpaslíci trošku mimo.

Držka tedy s výukou neuspěl. Trpaslíci chtěli jít dál po svých, ovšem cesta byla ještě dlouhá a jejich nožičky krátké a pomalé. *Já*

vás vezmu na ramena! Vyhrkla Ráda. A bylo to. Držka na ni hned vyšplhal, a druzí dva skřítkové koukali tak závistivě, že měl za chvíli Plichtu za krkem Alef a Jorika Rachtu.

Nevadí ti, že smrdím, smála se Jorika. Rachta se maličko sklonil, přivoněl k jejím vlasům a ušklíbl se, protože mu ta vůně vůbec nevoněla. Ale ušklíbl se vesele.

Já to vydržím, řekl.

Pokračovali vzhůru strání, pokrytou místy strništěm po obilí a místy trávou se zbytky podzimní květeny. Trpaslíci ukazovali, co jim voní obzvlášť dobře, po které rostlince jim je do smíchu, jaká dodá nejvíc síly, se kterou se cítí krásně, po které mívají těžkou hlavu a jaká vůně přímo nadnáší, takže po ní i na vysoký strom nelezou, ale málem na něj vyběhnou.

Já tomu prostě nevěřím, vrtěl Alef co chvíli hlavou.

Čemu? Divil se Plichta.

No třeba, že jako lítáte nějak po stromech. To je taky blbost.

Já jsem jednou vyletěl tak, že jsem hned sletěl dolů, smál se Držka.

My ale nelítáme doopravdy, jako motýl, my tak jako běháme, vysvětloval Plichta. Alefovi se toho však nezdálo víc.

Vůně není vůbec nic! Tvrdil rozhodně. *To se vám prostě nejspíš jenom zdá, že to funguje.*

Oni ale fakt vůbec nejedí, připomněla Jorika.

To prostě není v téhle realitě možný, vrtěl neochvějně hlavou.

Není to možný, ale je to tak, halekal Držka.

Já to prostě neberu, tyvoe, to nejde, trval Alef na svém.

To nevadí, krčil Rachta rameny, a Držka se smál, neboť mu Ráda pošeptala, že ona jim věří. Všechno.

To už byli v lese. Alef se pojednou zastavil.

Poslouchejte, netaháte nás takhle náhodou za nos? Zeptal se. *Mně se nějak hlásej voči, že tady už jsme byli.*

Nezabloudili jste? Řekla Jorika mírněji. Ráda jen zvědavě koukala a bylo jí lhostejné, jestli zabloudili, nebo ne. Ona byla spokojená, že je tady s nimi.

Nezabloudili jsme? Rozhlížel se Plichta z Alefových ramen.

Já to věděl! Chytil se Alef nešťastně za hlavu.

Já ne, řekl Držka.

Vy to tady neznáte? Polekala se Jorika.

To je ale obří les, mluvil jí Rachta přímo du ucha. *Tolik stromů přece nemůžeme znát.*

Ale co teda budeme dělat? Pronesla Jorika tiše, jako by se bála, že bude už na věky bloudit lesem.

Já bych to zkusila tam, mávla Ráda rukou kamsi dopředu.

Já taky, souhlasil hned Držka. A vykročili.

Co to je!? Zvolala Ráda po pár krocích. I teď ukazovala dopředu, ale už ne jen tak, někam, kamsi, ale na jedno určité místo. A když se tam podívali ostatní, viděli za trnitým roštím na zemi jasně barevné šmouhy. Cosi žlutého, zeleného a strakatého.

To jsou oni! Vykřikl Držka, jako blesk sjel Rádě z ramenou a hnal se tam, k čapkám jejich kamarádů, co zůstali v lese. K čapkám, odloženým vedle důlku přikrytém klacíky a mechem, vedle jejich pelíšku, kde zůstal jen malý otvor, kterým sledovali koruny stromů a dávali pozor, aby je odkudsi nepřepadlo jakési neštěstí. A nyní se k nim pojednou řítilo štěstí v podobě starých kamarádů z chaloupky. Sotva k nim pronikl jejich křik, vyskákali z pelíšku a .. a Ráda, Jorika ani Alef nestíhali koukat, jak se tam všichni proháněli mezi kameny, po stromech a po keřích, jak doslova létali z místa na místo a výskali a jásali, plní radosti ze shledání.

To není možný, zíral Alef s očima vytřeštěnýma. Ale věděl, že lže, že to je možné, protože to sám, na vlastní vytřeštěné oči viděl.

“““

„To bylo docela zajímavý,“ řekl chlapec, který hned poznal, že vyprávění skončilo.

„Já jsem jim taky věřila,“ ozvala se holčička. *„A taky bych je chtěla mít v posteli,“* posunula se ke straně, jako by už dělala skřítkům místo.

„To by asi nešlo,“ zasmál se chlapec.

„Proč by ne?“ divila se malá sestra.

„No, mamince by se to asi nelíbilo,“ přikývl tatínek.

„A proč?“ divila se holčička pořád, a ještě víc.

„No,“ přemýšlel tatínek. *„Určitě by nechtěla, aby umazali peřinu.“*

„A kdyby se umyli, to by se jí líbilo?“ ptal se chlapec. A podezřele se přitom zašklebil.

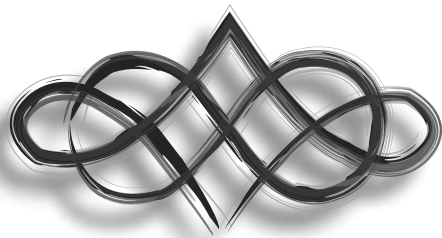
„Ne,“ zvedl se tatínek k odchodu. „Oni by se neumyli, protože jsou to lesní skřítkové a žádní voňaví plyšáčky, víš,“ řekl holčičce. „Ale vy jste krásně čistí, tak už tiše, a spinkat.“

„A taky smrdíme vůněma, vid’,“ vzpomněla si holčička.

„Jasně. Vy nejste lesní skřítkové, vy jste naše malý strašidla,“ řekl tatínek. „Tak dobrou noc, ať se vám něco krásného zdá,“ rozloučil se potichu, a odešel.

„Dobrou,“ řekly obě děti. A holčička ještě zašeptala, že by ji zajímalo, jak ten Rachta voněl, když se v lese neumývali, kluk se na to tiše zasmál, a pak už bylo jen ticho.

V nouzi poznáš přítele

Pátý díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidi, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. Tentokrát o pouti lesem a o tom, proč se nakonec zase vrátili zpátky k lidem.

„Já už tady čekáám!“ volala mladší sestra z postele.

„Já čekám tady,“ odpověděl tatínek z chodby. „Tak ale honem,“ obrátil se na chlapce, který si teprve teď vzpomněl, že nemá podepsaný lístek o divadle, známky, ani úkol. „Na to máš myslet dřív,“ napomínal ho tatínek.

„Tak pojd' sem, budeme čekat spolu,“ zvala ho dcerka do postele.

„Popros mamku. A pospěš si!“ řekl tatínek chlapci a šel za holčičkou.

„Co budeme dělat?“ položil se vedle ní na peřinu.

„Já ti zatím řeknu pohádku,“ napadlo ji okamžitě, a spustila: „Byli tři trpaslíci, a ještě tři, a byli to kamarádi a bydleli spolu v lese, ale ne v chaloupce na pasece, tihle bydleli...“ dlouze se zamyslela. „Kde třeba?“ podívala se na tašku.

„No kde třeba? V lese...“ napověděl tatínek, co sama věděla. Poradila si tedy sama.

„Třeba v roští bydleli, a v tom roští bydleli pořád, věšeli si tam prádlo a nosili si tam šišky a byli pořád spolu a měli se rádi. A nikdy se nehádali, vždycky se uměli dohodnout, že třeba půjdou všichni na procházku, a kdo nechtěl, tak šel taky...“ vyprávěla. Tatínek ji ale přerušil otázkou, co dělali, když jeden chtěl jít na procházku, druhý nechtěl a třetímu se chtělo tancovat.

„No tak se právě dohodli,“ bylo dcerce jasné.

„Ale jak?“ nebylo to jasné tatínkovi.

„To já nevím, to se právě museli dohodnout oni sami, chápeš?“ vyložila samozřejmě.

„Aha,“ řekl tatínek. A přemýšlel, co na to říct. Jenže to už přicházel chlapec.

„Mamka vzkazuje, že si máš pospíšit,“ řekl tatínkovi. „Že tě dole potřebuje.“

„Ně,“ protestovala holčička.

„Musím,“ usmál se tatínek. „My jsme se s maminkou dohodli, že když mě bude potřebovat, tak přijdu, chápeš?“ krčil rameny.

„Ale my tě taky potřebujeme,“ namítla dcerka.

„Já myslím, že se dá spěchat dlouho. Ne?“ odvětil tatínek. „Tak já budu spěchat tak dlouho, abych řekl všechno. Jo?“ usmál se na děti.

„Tak jo,“ uklidnila se holčička.

„Tak si radši pospěš a začni,“ pokrčil chlapec rameny. A tatínek si tedy pospíšil a začal takhle:

•

Viděli jste už někdy trpaslíky tančit? Ještě ne, vidte. Ale už jste o tom slyšeli. Alef, Jorika a Ráda to viděli už dvakrát – a byl to kouzelný pohled. Když se trpaslíci dosyta vyběhali a vydováděli, zůstali stát kolem pelíšku těch tří, co zůstali v lese, ale co náhle vůbec nebyli ustrašenými chudinky, ale výskali, jásali a skotačili stejně, jako jejich odvážnější druhové, kteří se vrátili ze světa za lesem. A teď se všichni rozestavili jako skupina hudebníků a začali zpívat a tančit.

Úúúuuúúúúúž jsou tady, úúúž jsou tady, kdo víc, kdo víc, kdo víc by si mohl přát, než tohle poznat? Kvílel Plačka a lomil přitom rukama a nohama jako indická břišní tanečnice.

Já ne, já a ne a nechci víc, já nechci nic, já všechno mám, mááááám všechno, co moh jsem chtít, mááááám všechno mám, když takhle potkám kamarááádááááá... ..a, vřískal Baba jako na celý

ten hluboký les kolem. A s rukama v bok se přitom otáčel do stran a dělal prudké úkroky vpravo i vlevo.

*Úúúuuuuúúuuúúú, áááááááááááááááááááá, úúúuuúúuuúúuuúúúúúúúú, hučel Mekta, a nijak mu nevadilo, jak nenápaditý je to popěvek, neboť jeho tanec byl o to nápaditější. Tak nápaditý a splašený, že se ani nedá popsat. A rozezpívali se i Držka, Rachta s Plichta, prostě všichni hulákali najednou, každý něco jiného, každý po svém, neboť každý jsou jiný a každý je svůj, ale rozumět nebylo žádnému, i když zpívali všichni vlastně to samé: Zpívali o své radosti ze setkání. Až nakonec všechny přehlušil Držka mohutným křikem: *Póóóóóóóóóóóóóózzóóóóóóóórrr*, na to se krátce odmlčel a řekl: *Pohov. Konec. Už nemůžu.**

Unavení, ale spokojení, skončili trpaslíci s tancem i zpěvem a nechali si jen radost. A teprve nyní si začali všimnout lidí, co stáli kousek od nich a hleděli na ně s vykulenýma očima.

Kdo to je? Prohlížel si Baba Joriku, Alefu a Rádu.

To jsou člověci? Zajímalo Plačku.

Ně-ně-nějak malí, ne? Pochyboval Mekta.

Nekoušou? Obrátil se Baba na Rachtu, ale pak se raději zeptal přímo Alefa, který stál nejbliž: *Nekoušeš?*

Koušu! Ha! Vybafl na něj Alef, jako se někdy dětem předvádí bubák, nakrčený, s vykulenýma očima. Baba se ale jen smál. Vůbec už nevypadal jako plačtivá baba. Ani Plačka nevypadal jako plačtivá baba. Ani Mekta nevypadal jako plačtivá baba. Ale koktal pořád. Trpaslíci k nim přistoupili blíž a prohlíželi si je, jako se kouká třeba na nové kolo. Zvědavě - a s úsměvem.

Di-di-divně s-s-smrdíš, zastavil se Mekta u Joriky, ještě jednou ji s nakrčeným nosem očichal a zamával si dlaní před obličejem, aby ten pach rozehnal.

To je vůně, poučil ho Rachta. *Oni tomu říkají, že voní.*

Mekta se díval chvíli na Rachtu a chvíli na Joriku, na oba velmi nedůvěřivě.

Ale je hodná, dodal Plichta. *Jmenuje se Jorika. A tohle je Alef,* ukázal na druhého z příchozích. *A tohle je Ráda,* zastavil se u třetí, nejmenší z nich. *Ta nás má moc ráda, víš,* zamrkal vesele.

„Tati,“ přerušil vyprávění starší hoch. „A kdy budou opravovat tu chaloupku?“
„Za chvíli,“ odvětil tatínek. „Jenom si ještě něco řeknou, aby se seznámili.“
„Ale to není zajímavý,“ skočil mu chlapec znovu do řeči.
„Tebe to nezajímá?!“ divil se tatínek.
„Mě zajímá, aby něco dělali,“ vysvětlil hoch stručně.
„Jo tak,“ zamyslel se tatínek. „No tak jo, no, tak bude akce, uděláme to živější, když teda si to přejí naši vážení diváci, vlastně posluchači,“ povídal, ale říkal to zvláště, jakoby z legrace. A pokračoval takto:

Po seznámení chtěli jedni rovnou pokračovat k chaloupce, ovšem ti tři, co si tam vybudovali pelíšek, se chtěli se svým novým domovem pochlubit. Ráda byla samozřejmě nadšená, jak je krásný, Jorika se dívala trošku zklamaně a Alef rovnou prohlásil, že ho nezajímá žádná díra v zemi, že ho zajímá chaloupka. Baba se urazil, Plačkovi se plačtivě zkrivila tvář a Mekta se obrátil zády, že s nimi nemluví.

Tak pojdte už, vybízela je Rachta.

Mně se ta-ta-tady líbí, posadil se Mekta na zem.

Mně taky, ale musíme jít, zlobil se Plichta.

To není pravda, tobě se tu nelíbí, řekl Plačka. A otřel si mokré oči.

Já stejně nechápu, jak tady můžete žít, ozval se Alef. Já bych tady chcípnul nudou. Vždyť tady nic není.

Tady je všechno, zastal se Plichta kamarádů.

Nic zajímavýho, upřesnil Alef, jak to myslel.

Ty ne-nejseš za-za-zajímavej! Utrhl se na něj Mekta.

Vrať se do díry! Odsekla mu Jorika, která už také chtěla jít.

P-p-proč? Zarazil se Mekta.

Protože zdržuješ, řekl Alef.

„Tati!“ přerušila nyní tatínkovo povídání holčička. „Já nechci, aby se hádali.“

„Ani trošku?“ zeptal se tatínek.

„Trošku jo. Ale už to stačí,“ řekla, a tatínek se podíval na kluka, co tomu říká.

„Hlavně, ať už jdou!“ rozhodl on. A tatínek pokrčil rameny a dál mluvil takhle:

•

Tak na co čekáme, přerušilo hádku pronikavé zvolání. Baba, jehož si Ráda vzala na ramena, aby nebyl smutný, se radostně smál a svolával je. A než se ostatní vzpamatovali, seděl Rádě na druhém rameni Mekta. Tak rychle tam vyšplhal, a stejně bleskově zapomněl i na hádku.

Kdo z-zdržuje, je-je-jedemééé, vyskal, a během chvíle měla Jorika na ramenou Babu a Rachtu, Alef Držku a Plichtu, a vyrazili.

Cestou si Alef cosi bručel.

Nahlas, nerozumím, zahulákal mu Držka do ucha, až sebou Alef škubnul. A rozpovídal se o tom, že jsou sice gutý borci, že kouká jako pako, ale stejně jim nevěří, protože to není možný, protože to nejde, protože to nechápe, protože...

Já ti rozumím, řekl mu Plichta do druhého ucha. Ty nám nevěříš, protože nejseš, jako my.

Houby! Vrtěl Alef hlavou.

Houby krásně voní, ozval se Držka.

Houby, zopakoval Alef.

Houby nesnáším, zašklebil se Rachtu.

Houbes, řekl to Alef jinak, a konečně mohl pokračovat. Já akorát nevím, jak to děláte. A nejhorší je, že ani vy nevíte, jak to děláte. Jak jste mě tam zamotali do toho keře? Jak je možný, že lítáte po stromech? Jak víte, kudy máme jít, když se tady nevyznáte? Vypočítával.

Víš, proč? Zavolal na něj Baba. Protože voda se neutopí, plamen se nespálí, vítr nenastydne a přání, přání se neztratí, vychrlil na jedno nadechnutí.

Jo, přikývl Plačka, jako by té větě bezvadně rozuměl. Přání si prostě najde cestu samo.

Jenže pro Alefa nebyla taková odpověď srozumitelná. Zastavil se a přemýšlel o tom, co slyšel.

To byla věta jako myšlenka! Fakt parádní, řekl nakonec. Zopákni mi to ještě, já si to načmárnu, tahal z kapsy kousek papíru a z tašky tlustou, truhlářskou tužku, aby si to zapsal.

No, nějak že oheň... Nebo voda, že plave, nebo tak nějak to bylo, ne? Nemohl se Baba rozpomenout, co předtím sám řekl.

Ty si to nepamatuješ!? Tobě se to hned vykourilo, tyvoe! Zhrozil se Alef. Nic nevíte, nic si nepamatujete. Jak s tím můžete žít? Kroutil znovu, už po tolikáté nechápavě hlavou.

Do-do-docela do-do-dobře, smál se Mekta.

Když nám není smutno, mrkl na něj z druhého Rádina ramene Plačka. Vid', sklonil se mrkl i na Rádu.

Domek našli zanedlouho. Alef nejprve obhlédl ze všech stran, co je nutné opravit hned, co ještě vydrží a co se musí udělat nového. *Tak zmáknem první ty dveře, rozhodl. Pojdte, já vás vyškolím, svolával trpaslíky, kteří zatím běhali kolem, houpali se na větvích, na kamenech a holkám na rukách, lezli na všechno, skákali sem a tam, schovávali se a vykukovali: Pojd' si pro mě! Že mě nechytíš! A co bylo nejzajímavější, čepičky jim trčely ostře a pevně vzhůru všem!*

Tak kde se flákáte? Volal je Alef. Skřítkové však dál jen pobíhali, mrkali na Rádu a předváděli Jorice, jak lezou po těch úplně nejtenčích větvích, jak válejí po listech třpytivé krůpěje rosy, jak jim do dlaní skáčou lesklá zlatá zrníčka, aniž by museli hrabat do hlíny... Ale naučit se, jak se opravují dveře, nešel žádný.

Já tady ale fakt nebudu bouchat sám! Alef už se zlobil, že si jej nikdo nevšímá.

Však nemusíš. My to vydržíme i bez dveří, smál se Plačka.

Musíme to přece opravit, postavil se Alef zaraženě. A Plichta k němu konečně přišel. Ne proto, aby se něco přiučil, ale aby se k něčemu přiznal.

Nemusíme, řekl provinile. My můžeme spát klidně na zemi, v díře, nebo na stromech, nebo v jeskyni ve skále. Nám to nevadí. Nám je dobře všude.

My nic nepotřebujeme, my všechno máme, přiletěl Baba, a hned zase skotačivě zmizel.

Tak proč jsme se sem teda vláčeli, tyvoe? Alef byl opravdu rozmrzelý.

No přece a-a-abyste ta-tady byli s náma, odpověděl Mekta tak samozřejmě, jako by nic jasnějšího nemohlo být. Alefovi bylo však jasné jen to, že má vztek.

Já stejně na trpaslíky nevěřím. Já tady vůbec nemusím bejt, házel nářadí zpátky do batohu. *Jdete se mnou?* Zeptal se holek, batoh přes rameno, připravený vrátit se domů.

Já nevím, špitla Jorika. Ráda se mlčky opírala o strom.

Tak jo, klidně si tu budte, tak já mažu sám, vykročil, uražený ještě víc než před chvílí.

My bez tebe ale netrefíme, brzdila ho Jorika.

Však vás odvedou ti vaši miláčkové, ohlédl se zlostně na trpaslíky.

Podvodníci špinaví!

Počkej! Vykřikl Plačka. *Ty umíš opravdu spravit dveře?*

Jo, zaprskal Alef. Ale zůstal stát.

A naučil bys mě to?

Proč? Šklebil se Alef, protože mu nevěřil. *Vždyť nic nepotřebujete, ne? Všechno máte!*

Nemáme, odvětil Plačka vlídně. *Nemáme kamaráda, kterej by nás naučil opravit dveře...*

Alef koukal překvapeně, zlost jej však rychle opouštěla a do tváří se mu vracel úsměv. *Tak jo, tak já to teda zkusím,* vrátil se a začal před chaloupkou opět vykládat svoje nářadí z batohu. A tu kouká, s Plačkou tu stojí všichni trpaslíci, všech šest, a sledují, co dělá, jako by je pojednou ohromně zajímalo, jak se opravují dveře. A kouká, jak si Držka staví hřebík na hlavu, dokonce špičkou dolů, a jak si Mekta strká do pusy šroubovák, jako by na něj chtěl pískat jako na píšťalku...

Alef se rozesmál. Protože pochopil, že trpaslíci nechtějí a nepotřebují domek opravit. Že si chtějí hrát - a že k tomu potřebují kamarády.

Slíbils, že mě naučíš kouzlo, obrátil se na Držku. Ten na okamžik strnul, nato zahodil hřebík a řekl, že ho naučí za pár minut postavit dům. To Alefa zaujalo.

*Jak jako?! Nechápal. To nedokážeš, odmítal uvěřit.
Dokážu. Pro nás všechny, tvrdil Držka.
Pro vás šest? Ani náhodou, vrtěl Alef hlavou.
Pro NÁS všechny. I pro vás. Úplně pro všechny.
Ani náhodou, založil si Alef ruce na hrudi.*

Tak si klekni na čtyři, ať dobře vidíš, začal Držka kouzlit. Alef se položil na zem a koukal, co uvidí. Držka mu posadil Rádu s Jorikou na záda. Hezky pevně, zády k sobě. Vzápětí lezli na Joriku Plichta s Babou, jeden se postavil na její levé rameno, druhý na pravé, a Rádě zatím šplhal na jedno rameno Rachta a na druhé Plačka – a to už Alefovi zvolna docházelo, jaké kouzlo to bude. Kroutil hlavou, to mu šlo výborně, ale pak se začal smát. To už lezli nahoru poslední dva, Držka s Mektou, kteří stanuli na ramenou svých malých kamarádů a měli postoupit ještě výš. Protože ten dům pro všechny měli být právě oni všichni, nic víc.

Bu-bu-bu, koktal Mekta.

Nestraš mě, smál se Držka.

Bu-budeš úplně na-nahoře? Dopověděl Mekta otázku.

Jestli chceš nahoru ty, tak klidně můžeš, dával mu Držka přednost.

Ja-jak chceš ty, nechával Mekta rozhodnutí na Držkovi.

Klidně podle tebe, opáčil Držka.

Mně je to je-jedno. – Mně taky. – Ta-ta-tak si ře-řekni. – A co ty bys radši. – Aby sis ty vy-vy-vybral. – Já bych si vybral, co chceš ty, nemohli se pořád dohodnout, kdo z nich si tedy vybere.

Já bych chtěl, abyste se už nějak jako spíš dohodli, ozval se Alef, který se smíchy začínal houpat.

A já chci jinej pokoj, sunul se Plačka na Plichtovo místo.

Já chci bydlet tady, s váma, volala Ráda.

A já chci slona. Malýho, do kapsy, rozesmála se Jorika. A to už bylo na takovou stavbu moc, to už nemohla vydržet a s hlasitým smíchem se zhroutila a všichni spadli na zem.

Chtěl jsem vám domek opravit, a ještě vám ho zbořím, chechtal se Alef.

To nevadí, smál se Rachta.

Tak jsme sem šli zbytečně, zvedal se Alef. Ani jsem nic neopravil. To nevadí, uklidňoval ho Plačka. My jsme úplně spokojení, smál se.

Já tady chci bydlet s váma, mně se tady líbí, posadila se rozzářená Ráda.

Nojo, musíme domů, vzpomněla si Jorika.

Já tady zůstanu, zopakovala Ráda potřetí. A to už ji zaslechli.

To je blbost, odbyl ji Alef, kterému bylo jasné, že to nejde.

Proč? Mně se tady líbí, řekla Ráda, které vůbec nebylo jasné, proč by to nešlo.

To nejde, zakroutila Jorika hlavou stejně odmítavě, jako Alef.

Proč ne? Když se jí tady líbí, přidal se Rachta, který také netušil, proč děti nemohou zůstat s trpaslíky v lese. Jorika s Alefem mu tedy vysvětlili, že by to její maminka určitě nedovolila, že by jí byla v noci zima, že by se jí stýskalo, že potřebuje koupelnu a záchod a tak dál. Ráda ovšem vrtěla hlavou, že nic nepotřebuje a že všechno vydrží.

Tak se její maminky zeptáme, napadlo Plačku. A že se jí zeptá sám.

Já se tam chci taky podívat, to je nespravedlivý, ozval se Baba.

A nebudeš se tam bát? Zeptal se ho Rachta.

Budu, přiznal Baba. Ale to nevadí, já to zvládnou!

Já se ta-taky budu bát, ale ta-ta-taky to zvládnou, hlásil se Mekta.

A tak se nakonec vrátili do města, za Rádinou maminkou, domluvit, aby Ráda mohla nějaký čas být s nimi v lese, protože si to moc přeje, ti trpaslíci, kteří mezi lidmi ještě nebyli. Ti bojácnější.

A dejte si na lidi pozor! Volal za nimi varovně Rachta.

Ale budte na ně hodní! Kládl jim na srdce Plichta.

A pozdravujte souseda, mával Držka, když se ztráceli mezi stromy.

'''

„Moc živější to teda nebylo,“ prohodil chlapec, když tatínek utichl.

„Moc ne,“ přiznal tatínek. „A měli by se poprat? Nebo spadnout ze skály?“

„To ne!“ vykřikla holčička.

„Spíš něco jinýho,“ zamyslel se hoch.

„Měl by se někdo zranit?“ ptal se tatínek.

„Zranit ne,“ vrtěl chlapec hlavou. „Nebo jenom nějak trošku...“

„Né,“ protestovala holčička. „To by je bolelo.“

„Však by se uzdravili, neboj,“ tišil ji starší bráška. „Nebo by mohli aspoň nějak řídit.“

„Ale jenom trošku!“ vyměňovala si malá sestřička. „Nevadí?“ zeptala se brášky, když viděla, jak je smutný, že by řádili jen trošku.

„Vadí,“ řekl bráška. „Mně by se líbilo, kdyby třeba někde válčili,“ rozzářily se mu očka. „Jenže to tihle trpaslíci asi nebudou,“ znovu posmutněl.

„To asi těžko,“ souhlasil tatínek. „Ale uděláme jim trošku zmatek, jo?“

„Trošku víc?“ smlouval hoch.

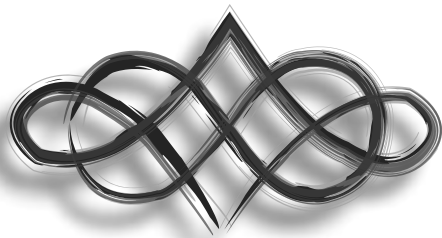
„Čím dřív usneš, tím víc,“ zvedl se tatínek.

„Já už spím. Dobrou,“ odvětil hoch, a už nepromluvil. Aby toho zmatku bylo co nejvíc.

„Dobrou,“ špitla holčička a zavřela oči.

„Tak ať se vám zdá něco krásnýho. Bez bojů a beze zmatků,“ řekl tatínek, popřál jim ještě tichounce dobrou noc a odešel.

S úsměvem jde všechno líp

Šestý díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidi, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo.
Dnes o seznámení skřítků s Rádinou maminkou.

„Mám pro vás hádanku,“ řekl tatínek dětem, ležícím v posteli. „Co myslíte, že je lepší?“ Obrátil se nejprve k chlapci: „Kdyby se tobě ztratila sestra, nebo kdyby ses ty ztratil jí?“ Na chvíli se odmlčel a poté se obrátil k holčičce: „A ty? Je lepší, když se ztratíš bráchovi, nebo když se brácha ztratí tobě?“

„Já se nechci ztratit,“ divila se holčička.

„Ale co je lepší?“

„Nejlepší je, když se nikdo neztratí,“ trvala holčička na svém. Tatínek tedy čekal, jak odpoví chlapec.

„Co je lepší pro mě?“ zeptal se kluk.

„Dobrá otázka,“ usmál se tatínek. „Tak se mi hádanka nepovedla,“ řekl, a vzpomněl si na včerejší chlapcovo naléhání: „Dneska máme divočít, vid’?“

„Ale jenom trošku,“ připomněla holčička.

„Neboj, mám to promyšlený,“ souhlasil tatínek. „Spadne strom a oni se leknou.“

„Jenom???“ ozval se zklamaný chlapec.

„Strašně se leknou!“

„A to je všechno?“

„Mohlo je to zabít!“ zdůrazňoval tatínek.

„No jo, ale...“ mračil se hoch nespokojeně.

„A to ještě není všechno!“

„To stačí,“ brzdila ho dcerka. Tatínek ale, samozřejmě, dopověděl, že při tom Mekta uklouzne, spadne a zlomí si .. klacek, o který se opíral.

„Aha,“ posmutněl chlapec.

„Ahá,“ zaradovala se holčička.

A tatínek se chvíli díval na zklamaného synka, jako by mu chtěl říct, aby nebyl tak smutný, ale raději hned začal povídat:

•

Nejprve se ozvalo jen slabé zapraskání, které nikdo neslyšel. Pak to zarachotilo znovu, jenže oni si povídali a nevnímali to. A nakonec, právě, když procházeli kolem toho stromu, se ozvala rána a strom se řítíl k zemi, přímo na ně, jako by se na ně valila ohromná skála, sotva stačili zvednou pohledy a už na ně padl stín a za ním letěl s drtivým praskotem těžký kmen s dlouhými košatými větvemi. Zadunělo to celým lesem, když dopadl, a ještě chvíli tam vířila ozvěna, prach a úlomky dřeva. První se objevila Ráda, kterou jen škrábl koneček větve a shodil ji na zem. Postavila se. Nic jí nebylo. Ani Plačka, který jí spadl z ramene, nebyl zraněný. Jorika s Alefem stihli uskočit, takže ani nespádli na zem, jen za hromadou větví nebyli hned vidět. Alefovi dokonce zůstal na rameni Baba, Jorika však byla bez Mekty. Na to se ozvalo táhlé nařikání, jako by někdo umíral, nebo měl zlámané obě nohy. Všichni běželi tam, odkud se hlas nesl.

Ááááúúúú, kvílel. Jéééé, to je h-h-růůůůzááá.

Co se ti stalo? Sklonila se k němu Jorika.

Mám zlo-zlomenej k-k-klacek, ukazoval Mekta pahýl, který si našel a nesl a chránil jako svůj talisman, jako památku, jako malý poklad. Tak se mu líbil, a tak byl teď zničený, když o něj přišel.

Tak šlapem dál, mávl nad tím Alef rukou a chtěl hned jít.

Po-po-počkejte, volal Mekta, že si nejdřív musí najít nový klacek, protože si na něj zvykl. A Ráda mu šla pomoci s hledáním, tak počkali a hledali všichni. My ale čekat nebudeme a podíváme se tam, kam mají namířeno – do bytu, kde bydlí Ráda se svou maminkou.

„*Tak díky,*“ prohodil smutně chlapec.
„*Neboj,*“ uklidňoval ho tatínek, kterému začínalo být z jeho smutku také smutno.
„*Já se nebojím, já mám vztek,*“ mračil se hoch.
„*Tak až se vyvztekáš, já to zkusím ještě jednou, jo?*“
„*Hm,*“ ušklíbl se chlapec. Ale snažil se, aby už nevypadal vztekle, aby přišlo ještě něco lepšího a divočejšího. A poslouchal.

Rádina maminka seděla v kuchyni u stolu a dívala se z okna. *Já mám prostě smůlu*, řekla. Kamarádce, ne oknu. Kamarádce, která seděla u stolu naproti ní a pila kávu. *Všechny máme smůlu*, řekla kamarádka. *Ale musíme si umět poradit.*

Tak mi porad', obrátila se Rádina maminka ke kamarádce. A ta jí začala radit, co musí dělat a co nesmí dělat, co musí přehlížet a co nesmí přehlížet, na co si musí dávat pozor a kdy se musí tvářit roztomile nepozorně, co nikdy nesmí říkat, i když to je pravda, a co musí říkat, i když to není pravda...

Když já neumím lhát, zatvářila se Rádina maminka nešťastně. *Ale to musíš!* Byla si kamarádka jistá. *Jinak to nejde. To prostě nejde, aby sis dělala, co chceš, když něco chceš. Musíš dělat, co chtějí ti druzí, a dostaneš to, co chceš ty. Chápeš?!*

Rádina maminka se však tvářila nechápavě.

Aspoň kvůli holce, napovídala kamarádka.

Jo, Ráda by potřebovala kamaráda, přikývla Rádina maminka. Kdyby to slyšeli trpaslíci, určitě by měli radost, jak dobře svou malou kamarádku, co je má ráda, pojmenovali. Slyšeli by totiž, že má jméno, které se dá zkrátit na Ráda. Možná se jmenovala Radůza, Radslava, Radana, Radmila, Radmingtona, nebo tak nějak. Prostě skoro, jako Ráda.

A já bych taky někoho chtěla. Jenže já to asi neumím, pokrčila její maminka rameny.

Ale umíš, to umí každá, smála se kamarádka, která zřejmě opravdu uměla všechno, co je třeba umět, aby dostala všechno, co chtěla mít.

Tak si ty dvě povídaly, dokud je nevyrušil zvonek. Přišla Ráda, vlastně Ráďa, protože doma se jmenovala takhle, a s ní Jorika s velkou taškou. A obě se hrnuly dovnitř.

Tak se měj, tak já zase někdy přijdu, až ti bude smutno, loučila se kamarádka, spiklenecky na Rádinu maminku mrkla, že když se bude snažit, bude všechno dobré, a šla.

Maminko! Zahleděla se Ráďa mamince zpříma do tváře. *Co bys tomu řekla, kdybych byla třeba pár dnů, nebo měsíců někde v lese?*

Řekla bych, abys nemluvila hlouposti, zasmála se maminka a uklízela ze stolu.

Ale ne sama. S kamarádama! Vysvětlovala Ráďa, že o ni nemusí mít strach.

S kamarádama? Zarazila se maminka.

No, Ráďa maličko zaváhala. Tady s těma... Ukazovala na tašku. Jenže maminka vypadala nabroušená, jen jen se rozzlobit.

Tak já půjdu, vycítila Jorika správnou chvíli zmizet. *Nashledanou...* Ztratila se ve dveřích ven. Bez tašky, kterou Ráďa zvedla, že ji otevře až později, až bude maminka klidnější. Chtěla odejít do pokojíčku, maminku to ovšem zajímalo.

Co tam máš, ukaž? Přistoupila k ní a podívala se do tašky.

A to neměla dělat. Vzápětí vyskočila, jako by jí u ucha vybuchl granát, zapotácěla se, sáhla po židli, aby se zachytila, ovšem židli skácěla a při tom povalila další, maminka spadla na stůl, stůl bouchnul do topení, zvrhla se na něm váza a voda se rozlila po ubruse a stékala na zem...

Co to je?! Vždyť se to hýbe! Vyhod' to! Křičela maminka, hledíc na malé očepičkované hlavy. *Néééééééé!* Začala pištět, když poznala, že to jsou malincí človičci-trpaslíčci-skřítkové, a že jsou živí.

A lezou z tašky ven! Běhala od dveří ke dveřím, obloukem se vyhýbajíc stolu, u kterého ležela teď už prázdná taška, kolem níž se rozestoupili trpaslíci a vyjeveně si tu paní prohlíželi, jak mává rukama, jak křičí, ať jdou pryč, a jak kolem nich víří jako pomatená. *Huš, jedeš pryč!* Natahovala ruce, jako by je chtěla odstrčit, a popadla dcerku za ruku a přitáhla ji k sobě. *Ty nemáš rozum!* Tiskla ji pevně. *Co když je to jedovatý?!*

Ale mami, usmívala se Ráďa. *To jsou moji kamarádi.*

Mlč! Tiše, zakrývala jí maminka ústa. *Pojď, honem, utečeme,* tahala ji do chodby, při stěně, co nejdál od vyjevených skřítků.

Vy nás tady necháte? Samotný?! Polekal se Baba.

A já se tak těšil, zesmutněl Plačka, jako by užuž měl začít plakat.

M-m-my vás taky máme ra-ra-rádi, koukal Mekta vlídně, i v jeho vykulených očkách se však leskl smutek. A strach.

Oni se tě bojí, mami! Zlobila se Ráďa.

Mě? Zarazila se maminka. *Proč?* Hleděla na zkroušené trpaslíky.

A protože vypadali opravdu nešťastně, strach ji rychle opouštěl.

Mě se nemusíte bát, já vám nic neudělám, řekla, popadla smeták a strkala je před sebou skrz chodbu až ke dveřím. *Já vás prostě vyhodím ven a bude to,* halekala při tom.

Oni u nás budou spát, mami, snažila se ji Ráďa brzdit, ale za chvíli byli skřítkové za dveřmi a dveře zabouchnuty. A pečlivě zamčeny.

Tak, strčila si maminka klíč do kapsy.

Jsi zlá, mami! Odběhla Ráďa nešťastně do svého pokojíku.

Nejsem, zavrtěla maminka hlavou. *Mohli ti ublížit! A byli špinaví,* volala na dcerku skrz dveře. *Co když měli blechy? Aha!* Dodala významně. A vrátila se do kuchyně. Udělat tam pořádek.

Na chodbě trpaslíci našli Joriku, která tušila, že to tak dopadne, a čekala na ně.

Ona je strašně zlá, divil se Plačka.

Není, vysvětlovala mu Jorika. *Ona myslí, že vy jste zlí, víš.*

Ale my jsme hodní.

Jenže ona to neví.

Tak proč se nás nezeptala? Nechápal Baba. *Já bych jí to řekl.*

Jenže ona by vám nevěřila.

Proč?

Protože si myslí, že jste zlí, krčila Jorika rameny.

A-a-ale o-o-ona a-a-le te-te-teda p-p-proč, zadržával se Mekta, neboť tomu vůbec nerozuměl. A nejen on. Všem trpaslíkům to nyní v hlavách takhle zmateně koktalo a zadržávalo.

Venku pak zaslechli bouchání na okno, za kterým stála Ráda a mávala jim.

Chudinka, vzlykl Plačka, když poznal, že jí po tvářích tečou slzičky. A začal plakat také.

Ne-ne-neřvi, napomenul ho Mekta.

Ale já jsem taky smutnej, hájil se Plačka. Potom však nahoru zamával: Nebreč, já taky nebrečím, utíral si oči, aby je měl opravdu suché. I Baba se pokoušel na své tváři vykouzlit úsměv, i Mekta se šklebil jinak než obvykle, také jakoby usměvavě.

Ovšem Ráda, když je viděla, začala plakat ještě víc.

Jorika vzala trpaslíky k Alefovi, který zůstal doma. A šli do kůlny, domluvit se, co budou dělat, než se Rádina maminka uklidní. Jenže soused jako by čekal někde za rohem, sotva byli uvnitř, stál ve dveřích.

Pozor! Vykřikla Jorika, když ho za sebou uviděla. A trpaslíci se bleskurychle rozprchli po kůlně, že ani Jorika s Alefem netušili, kde jsou schovaní.

Co to bylo? Lezl soused dovnitř a začal se přehrabovat v prknech, bedýnkách a všem tom nepořádku, co ho byla kůlna plná.

To nic, to se vám jenom zdálo, snažila se ho Jorika oklamat, aby trpaslíky zachránila.

Ale nepovídej, ty šmudlo, zavrtěl soused hlavou a slídil v kůlně dál.

Z jedné strany mu sice překážel Alef, z druhé se mu pletla Jorika, ale nic platné, přece jen objevil nakonec v jednom zákoutí Plačku. Ten stál na hromádce odřezků a kupodivu se netvářil jako hromádka neštěstí. Čapku měl zvadlou, ale neplakal. Usmíval se. Zvláště, to ano, úsměv to byl podivný, ale byl to úsměv.

Utíkej! Vykřikla Jorika a pokusila se souseda odstrčit. Byla na to však příliš drobná a slabá. Všimla si při tom ale, že soused má ve tváři stejně podivný, trochu šklebivý úsměv, jako Plačka. I Alef to viděl, a bylo to pro něj tak překvapivé, že z toho spadl na zadek. Soused, ten protivný a nebezpečný chlap, se pomalounku blížil k Plačkovi, Plačka stál a díval se na něj – a oba se při tom jaksi šklebivě usmívali. Soused vzal Plačku do dlaní a zvedl ho. *Jak se jmenuješ?* Zeptal se.

A jak ty? Zeptal se Plačka.

Tys mě strašil z okna? Zeptal se soused.

Ty mě chceš sežrat? Zeptal se Plačka. Jako by se oba chtěli jen ptát, ale žádný nechtěl odpovídat. Alef tedy raději řekl sám, že v tom okně byli jiní trpaslíci, jeho kamarádi, ale on ne.

A já myslel, že mi přeskočilo, zasmál se soused.

A nepřeskočilo ti? Vykoukl Baba zpoza jakési krabice.

Ale! Podivil se soused. *Tak vy jste dva!*

T-t-tři! Odstrčil na druhé straně Mekta lopatu, aby se také předvedl.

Tři trpaslíci, smál se soused. *Ale má vás bejt sedum, ne?*

Já nevím, zarazil se Baba. *Já se zeptám,* řekl. A zeptal se Mekty.

Ne-ne-nevím, divil se Mekta. *Já se ze-zeptám,* řekl. A zeptal se Plačky.

To nevím, řekl Plačka. Ale neměl se koho dalšího zeptat, obrátil se tedy na souseda: *My ti nestačíme?* Zeptal se ho. A soused se nahlas rozesmál.

Soused byl jako vyměněný. Dokonce byl tak divný, že se bavil s trpaslíky, smál se s nimi a vyptával se jich, odkud přišli a kam jdou a tak podobně. *Pomohl bych vám,* řekl, když se dozvěděl, jak dopadli u Rádiny maminky. *Ale ona mě nemá ráda.*

Proč?! divili se, a on jim vysvětlil, že to je kvůli dveřím, co jí rozbil, a kvůli tomu, že jí škaredě nadával.

Vy jste jí fakt jako rozbil dveře, jo?! Nemohl Alef uvěřit, že takový chlap dělá podobné rošťárny, jako on.

Proč? Divila se Jorika.

Protože mě nechtěla, pokrčil soused rameny.

A vy jste ji chtěl? Divila se Jorika ještě víc.

Já jsem ji měl rád, přikývl soused. Ale naštvála mě! A já jsem ji pak taky naštvál, s těma dveřma a tak, a od té doby spolu nemluvíme. Takže vám asi nepomůžu, znovu pokrčil rameny.

Ale domluvili se, že to zkusí. Jorika mu poradila, ať se umyje, oholí, navoní, koupí květiny a nejdřív ať se omluví. A ať přinese nějaký dárek, třeba žehličku, nebo krabici zákusků, a s tím dárkem ať vezme i trpaslíky. Aby je Ráda viděla. Protože když je uvidí, určitě mu pomůže, aby na něj byla její maminka hodná. A potom zase on pomůže mamince, aby byla hodná na trpaslíky, aby se jich nebála a aby s nimi pustila Rádu do lesa. Aspoň na týden, nebo na měsíc. *Do lesa, mezi trpaslíky? poslouchal je s udiveně zdviženým obočím. Zajímavej nápad. No nevím. Ale zkusíme to a uvidíme, co nám řekne.*

Tebe jsem nechtěla vidět, řekla Rádina maminka, když přišel. S růží v ruce. Ovšem protože květina potěší každou slečnu i každou paní, nebyla tak protivná, jak by chtěla a jak by soused zasloužil, ale jen trochu, jen maličko.

Něco jsem ti přinesl, ukázal velkou tašku. A myslel, že to jako omluva stačí. A protože byl voňavý a upravený, a protože měl květinu - a dokonce nesl i dárek! - pozvala ho Rádina maminka dovnitř.

Ráda, sice nešťastná a rozzlobená, pořád zůstávala zvědavou holkou. Jakmile zaslechla na chodbě hlasy, vystrčila z pokojíku hlavu, kdo to přišel.

Pozdravuje tě Plačka, mrkl na ni soused.

Vy ho znáte? Vytřeštila oči. A šla za nimi do kuchyně.

Koho? Zajímalo maminku.

Nejdřív překvapení! Zvedl soused důležitě ruku a vytáhl z té velké tašky menší krabici. Tu položil na stůl a začal ji pomalounku rozbalovat. Maminka ho sledovala, ale Ráda se nenápadně přitočila k tašce, ve které spatřila barevné trpasličí čepičky. Chtěla je hned vyndat, jenže se bála, co na to řekne maminka. Aby s nimi zase nemluvila koštětem.

V krabici byly zákusky. Spousta. To máš, abys ses na mě už nezlobila.

A abys byla sladká, řekl soused mamince.

Já už se na tebe dávno nezlobím, řekla maminka smutně. Ale seš hroznej! Dodala veseleji.

Ráďa si sedla ke stolu s nimi. A pořád sledovala tašku s trpaslíky. *Ty už se mnou mluvíš?* Vyrušila ji maminka.

Ne. Vlastně jo. Nevím, trošku, odpověděla Ráďa. A snažila se tvářit, jako že ji taška vůbec nezajímá.

Ona mluví se mnou, vid', zastal se jí soused.

Ona je uražená, vysvětlovala maminka. Si domů přinesla takový malý potvory a nemá mě ráda, že jsem je vyhodila.

To je škoda, řekl soused. Možná byli hodní, znovu na Ráďu mrkl.

A tím měl pro sebe vyhráno. Brzy už s ním jedla Ráďa zákusek z jednoho talířku, samozřejmě každý svou lžičkou, a když pak hráli pexeso, dokonce si vlezla k němu na klín. Maminka byla překvapená, jak si rozumějí, i soused kroutil hlavou, jaká je Ráďa milá a šikovná holčička, jen Ráďa se občas netrpělivě ohlížela k tašce, ve které potichu bručeli trpaslíci, že to trvá nějak moc dlouho.

Tak jsme vyhráli, zasloužíme si odměnu, zvolal soused, když spočítali kartičky. Maminka se zeptala, co by si přáli, a soused spustil, že by si přál, aby si Ráďa mohla domů vodit kamarády, a také aby s nimi mohla chodit ven. *Vid',* cvrnkl jí prstem do nosu.

Já taky bych si to přála, vykřikla ona.

Jaký kamarády? Zbystřila maminka.

Malý. Ale hodný, řekl soused. *Ukážeme je mamince?* Mrkl na Ráďu ten den už asi po šesté nebo po osmé. A oba se zadívali na maminku.

Tak ukažte, přikývla maminka, napjatá, jestli uvidí, co nechce vidět.

A nevyhodíš je? Ujišťovala se ještě Ráďa. A maminka hned věděla, co uvidí. Jelikož však měla právě moc dobrou náladu, rozhodla se vydržet a nevyhodit je. Vzápětí tedy stáli trpaslíci na stole a maminka se otrásla, že šlapou špinavýma bosýma nohama mezi zákusky. Ale vydržela to.

Ahoj, já jsem Plačka, představil se první, se žlutou čepičkou. Ale

nebrečím, koukej, usmál se vesele.

A já jsem Baba, ale teď se nebojím, protože vím, že jsi hodná, řekl druhý, se zelenou čapkou.

Mně říkají Me-me-mekta, protože ko-ko-koktám, pronesl zajíkově ten třetí, se strakatou pokrývkou hlavy. No a co, že-že-že jo! Mávl hned rukou, aby ukázal, že ani on nefňuká.

A já bych měla být vaše kamarádka? Koukala Rádina maminka na jejich špinavé nohy. Jo, jo, napovídala Ráďa v duchu, co má maminka říct, a tak byla soustředěná a napjatá, že při tom úplně zmačkala jednu kartičku z pexesa.

Tak to zkusíme, přikývla konečně maminka, a všem trpaslíkům podala ruku na uvítanou. No, vlastně spíš jen prst. A Ráďa kartičku radostí roztrhla.

„Tati a myslíš, že ji tam pustí, do lesa?“ ozvala se zadumaná holčička, když tatínek skončil.

„Na tejděn těžko,“ zavrtěl kluk hlavou.

„Možná jo. Možná ji ten soused přemluví,“ domnívala se. „Jenom, jestli to není úchyl!“

„Myslíš?“ polekal se tatínek, co to říká.

„Nevím. Co když...“ krčila rameny docela nejistě.

„Tak já ti něco prozradím,“ naklonil se tatínek až těsně k ní a cosi jí pošeptal do ouška „Ale nikomu to neříkej!“ dal si prst ke rtům, aby mlčela, a ona přikývla, že ano. „A ty seš spokojenej?“ podíval se na chlapce. „Bylo to živější?“

„Docela jo,“ pokrčil hoch rameny. Ale netvářil se spokojeně, spíš zvědavě. „Co ti tatka říkal?“ obrátil se na malou sestru. A ona se k němu naklonila a něco mu zašeptala do ucha.

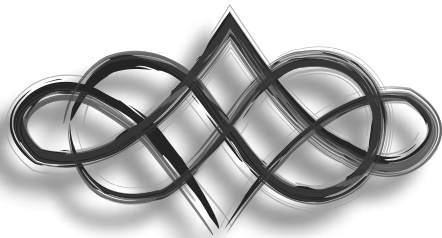
„Copak ti řekla?“ zeptal se tatínek chlapce. A on se k němu natáhl a také mu něco potichu řekl do ucha.

„Ty taky neudržíš žádný tajemství,“ usmál se tatínek na holčičku.

„Aby se nebál, že to je úchyl,“ vysvětlila holčička, proč to bráškoví musela říct. A tatínek přikývl, že to udělala dobře, protože chtěl, aby spali klidně a spokojeně, beze strachu. A už si jen popřáli dobrou noc a děti spaly. Klidně a spokojeně, beze strachu.

Nechval den před večerem

Sedmý díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidmi, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. Nyní o tom, jak skřítků přibylo a měli to pak těžší.

Děti už spořádaně ležely pod přikrývkami, zvědavé na další vyprávění, tatínek si v hlavě spřádal, čím začne, když tu... Přišla maminka. Mlčky usedla na opačnou stranu postele, než seděl tatínek, a s úsměvem čekala. Na co? Ani tatínek netušil. Tak se zeptal.

„Od té doby, co se mě děti ptají, jestli bych je pustila na týden, nebo na měsíc do lesa, jsem taky zvědavá, co jim vyprávíš,“ mrkla na něj maminka.

Tatínek se podíval na děti, chlapec se otočil na sestru a ta se provínila zavrtěla.

„Mě to jenom zajímalo,“ špitla.

„A pustila tě maminka?“ zajímalo tatku.

„Ne,“ zavrtěla hlavou.

„Ale maminko,“ zatvářil se tatínek varovně. „Viš opravdu jistě, že chceš poslouchat příběhy o tom, jak by bylo krásné dělat věci, které

se dělat nesmí, nebo to vůbec dělat nejde?“

„Chtěla jsem radši dělat něco rozumného,“ odpověděla maminka.

„Ale teď už vím, že mě to opravdu zajímá,“ usadila se pohodlněji.

„Pojď k nám!“ dělala jí holčička místo. Maminka si lehla doprostřed, mezi děti, a na tatínka teď koukala ne čtveřice, ale hned šestero zvědavých očí. Ze kterých dvě, ty největší, jako by říkaly: Ale dej si záležet, aby to bylo hezký, a aby to bylo zajímavý, a aby to bylo výchovný, a aby to bylo poučný, a aby to nebylo strašidelný, a aby to nebylo hloupý, a aby to nebylo sprostý, a aby to nemělo moc divných významů, a aby to mělo vtip, a aby... Samozřejmě v nich tohle všechno nebylo, ale tatínek, když se do veselých maminčiných očí díval, to tam prostě viděl.

„Tak já to zkusím,“ řekl. Trochu sklesle. Jako by nevěděl, jak má začít. A jak pokračovat. A čím skončit. Pak se ale zhluboka nadechl, a začal. Takhle:

Rádina maminka se nakonec trpaslíkům začala omlouvat, že je předtím vymetla z bytu ven, a nabízela jim zákusky, čaj, sušenky, oříšky, kávu nebo chleba s máslem, prostě všechno, co měli doma, a nemohla uvěřit, že nic nechťejí. *Nebojte se, klidně si nabídněte*, pobízela je. Jenže oni se nebáli, oni jídlo prostě nejedli.

Já věděl, že jste hodná, radoval se Plačka.

A hezká, řekl Baba.

A taky s-s-s-smrdí, šeptal Mekta. *Ale t-t-to je vůně, já vím*, zavrtěl hned hlavou, že to nevadí. Mamince se to nelíbilo, ovšem když jí Ráďa vysvětlila, že jim voní třeba kůra stromů, nebo mokrá tráva, ale voňavky ne, tak se přestala zlobit a řekla, že jsou úžasní. Ráďa hned na to mamince připomněla, že chce být s nimi. V lese. Těšila se, jak maminka, když se jí trpaslíci tak líbí, přikývne, pomůže jí sbalit věci a vypraví ji, aby mohli jít.

Proč? Zarazila se maminka.

Ale jenom na měsíc, nebo na týden, vysvětlovala Ráďa.

Do lesa? Zopakovala si maminka. A už se neusmívala.

My se máme rádi, hlásil se Baba, aby Rádě pomohl. Jenže to nepomohlo. Maminka vstala, zvedla ze stolu jeden talířek, vrátila ho zpátky, otočila se k nim zády, pak se k nim obrátila znovu čelem, sáhla pro koště, ale nevymetla je ven, koště odložila ke zdi

a posadila se na stejnou židli.

Co vám na to mám říct? Zamyslela se.

Že jo, snažila se malá Ráďa napovědět.

Ne! Řekla maminka prudce. A u toho zůstalo. Soused ještě špitnul, že by na chvíli možná mohla, jenže maminka odsekla, ať je zticha, že má u ní ještě vroubek, a on zůstal zticha a jen nenápadně pokrčil rameny, že se nedá nic dělat. Ovšem Ráďa se nemohla vzdát tak snadno. Ona se nechtěla vzdát vůbec! Zatím tedy utekla do pokojíku, ale hned se vrátila pro trpaslíky a vzala je s sebou.

Ale jenom na deset minut! Volala za ní maminka. Pak zase hezky půjdou.

Oni ale nemají kam jít, vyhlédla Ráďa ze dveří.

Ale mají, věděla maminka svoje. Tady pán si je sbalí a odvede, a je to, ukázala na souseda. A soused znovu jen pokrčil rameny, že se nedá nic dělat. A na maminku se při tom usmál. Zrádce!

“““

„Ale tatínku,“ pronesla maminka vlídně z postele. „Uvědomuješ si, že tě poslouchají naše zlobidla a budou si myslet, že se mají s maminkama hádat, aby dosáhly svýho...“

„A víš, maminko, že naše zlobidla mají rozum?“ zamrkal tatínek podobně mile.

„No, někdy o tom pochybuju,“ usmála se maminka.

„Já taky,“ přiznal tatínek. „Tak víš, co? Tak si uděláme průzkum. Kdo si myslí, že maminka měla Ráďu do lesa pustit?“ zeptal se děti. A ony obě držely pusy nápadně zavřené, aby bylo znát, že mají rozum a že si to nemyslí.

„A kdo si myslí, že by to bylo zajímavý, kdyby ji pustila?“ zeptala se maminka.

„Já,“ řekly obě děti. A zasmály se. Protože by to bylo nejen zajímavé, ale jistě i legrační.

„V pohádce,“ dodal tatínek, a děti přikývly. „Ale my nežijeme v pohádce a víme to, že?“ napověděl, a děti opět přikývly, že ano. „Takže se s maminkou nikdy nebudeme hádat, aby nás pustila na týden nebo na měsíc do lesa mezi trpaslíky, že ne,“ zahleděl se na děti, aby znovu přikývly, a pak se podíval na maminku: „Ale budeme se zlobit na maminku, když bude vyrušovat.“

„Už mlčím,“ schoulila se maminka. „Už můžeš povídat.“

A tatínek poslechl a povídal.

Ráďa zkoušela maminku přemluvit, ale maminka zůstala neoblomná, že ji do lesa nepustí. *V žádném případě!* Trpaslíci se zabýdli v kůlně a tam hloubali, jak to udělat, aby ji pustila. Měli hromadu nápadů, že budou její mamince zpívat a tancovat, že jí z lesa přinesou nějaký voňavý kořen, že je do lesa vezmou obě, Ráďu i s maminkou, že ji naučí stavět dům a mnoho jiných, ovšem Jorika i Alef jen kroutili hlavami, že to nepomůže. Uběhly tři dny a Jorika zrovna pospíchala do kůlny, vymýšlet něco nového. Bylo krátce po poledni, ulice prázdná, když tu náhle vidí proti sobě běžet .. Rachtu! Pelášil jako o život, nohy mu kmitaly a jakmile Joriku spatřil, vletěl jí do náruče.

Zachraň mě! Šeptal udýchaně.

Hnali se za ním totiž dva dospělí chlapi a jeden starší kluk. *Chyť ho! Drž ho!* Řvali na Joriku, zatímco se jí Rachtu krčil v náruči a prosil, ať ho někam schová.

Co mám dělat?! Utect před nimi? To nezvládnou. Poprat se s nimi? Hloupost! Přemítala spěšně. *Uteč do kůlny,* šeptla Rachtovi do ucha a hodila jej na poslední chvíli přes plot do zahrady. *Neudržela jsem ho, vyskočil mi,* vmlouvala se pak.

Seš pitomá, slyšela, když se přes plot i brankou hnali do zahrady. Rachtu zmizel v domě a ona doufala, že ho nenajdou, protože mu neměla jak pomoci. Spěchala povědět to ostatním, ale po chvíli jako by ji někdo volal. Zastavila se - a za ní, dole ve výklenku u schodů se krčil Držka. *Co tady děláš?* Přiběhla k němu.

Plichtu chytili, zasípal Držka.

Ráďa zatím netušila, že jsou Držka, Rachtu i Plichta v městečku, a že tam jsou proto, že se rozhodli pomoci s přesvědčováním maminky, aby svou dcerku Ráďu, která je má ráda, pustila za nimi do lesa. Aby se mohla dívat, jak krásný je les večer, jak půvabný je za noci, jak nádherná jsou v něm rána, jak vznešený je přes den, jak je prostě pořád kouzelný. A aby se oni mohli radovat s ní, z toho, že je má ráda.

Mami, půjčíš mi mobil? Já ti budu každý den volat, zkoušela Ráďa

maminku přemluvit sama. Jako už tolikrát předtím.
Z lesa?! Pochopila maminka. Ne, řekla klidně, ale důrazně. Tak důrazně, aby Ráďa pochopila, že ne. A ne. Nikam do lesa. Ani náhodou, ani na chvíli.
A kdybych ti volala i ráno? Zkoušela to Ráďa dál.
Ani, kdybys mi volala každou hodinu!
A kdybych ti slíbila, že tam budu hodná? Zkoušela být milá.
Ne. Budeš hodná doma.
Ale doma možná nebudu hodná, zkoušela vydírat.
Tak nebudeš, předvedla maminka, že o tom nehodlá diskutovat.
Čistila bych si tam zuby. Ani jednou bych nezapomněla. Slibuju,
zkoušela Ráďa mamku zdolat jinak. A za chvíli ještě jinak, a potom znovu, pořád dokola. Maminka však byla pevná jako skála. Jako skála, kterou neobměkčí ani vítr slov, ani déšť slz, ani bouře křiku.
Ne. Ne. Ne, celé Rádino úsilí ztroskotávalo na těchto stručných a jednoduchých slůvkách. Ne, nikam, nic A už dej pokoj.

V kůlně nebylo k hnutí. Plačka, Baba a Mekta seděli každý na své bedýnce, kterou měli jako postel, jako sedačku i jako stolec. Proti nim byl soused, který je chodil navštěvovat a pomáhal jim s vymyšlením. Snažil se, ale nešlo to ani jemu. Jorika s Alefem stáli u dveří. Držka seděl na sousedově levé noze a právě dopověděl, proč se vydali do městečka a jak Plichta zakopl a tamti ho ukradli.
Co tady sedíte?! Vletěl Rachta dovnitř, propletl se mezi nohama Jorice s Alefem a udýchaně zašeptal: Musíme něco dělat!
Brečet? Zeptal se Plačka.
Já se bojím brečet, podíval se na něj Baba smutně.
Za-za-zachráníme ho, ne? Napadlo Mektu.
Jasně. Ale jak? Vyzvídal Baba.
Musíme něco vymyslet, řekl Plačka. A utřel si oči.
Ale kde je? Vzhlédl udýchaný Rachta.
Já to vyzkoumám, rozhodl se Alef, a zmizel venku.

Ten je boží! Smála se holka, která Plichtu měla pevně držet, zatímco ostatní honili Držku. Držka jim však utekl, radovali se tedy z jednoho úlovku.

Ale co to je? Divil se chlap v čepici.

Trpaslík, ty pako, šklebil se chlap bez čepice.

Trpaslíci přece nejsou, kroutil hlavou chlap v čepici.

A co je tohle? Vzal si chlap bez čepice Plichtu do rukou a zvedl ho.

To právě nevím, řekl chlap s čepicí.

A chceš to vědět? Zeptal se kluk. Trpaslík! Křikl vesele. A chlap s čepicí musel uznat, že trpaslíci nejspíš jsou. I když na ně nevěřil a podle všech sociologických studií být nemají, přesto teď měli jednoho chyceného. A ten byl, i když být neměl.

Co s ním uděláme? Zajímalo holku.

Prodáme ho do cirkusu! Napadlo chlapa v čepici.

Nebo do televize! Napadlo chlapa bez čepice.

Tak ho prodáme vědcům, napadlo holku. Ať ho naklonujou! Budou se prodávat jako hračky, v supermarketu.

To už by nebyl tak vzácněj, námítal kluk.

Uvidíme, smál se chlap v čepici.

Něco vymyslíme, smál se chlap bez čepice.

Vycvičíme ho na boj ve vysoké trávě, chechtal se kluk.

Kůlnu opanovala těžká nálada. Nedovedli vymyslet, co s Rádinou maminkou, a vůbec netušili, jak pomoci Plichtovi. Vždyť ani nevěděli, kde je. Čapky jim všem schlíple visely a soused se díval na hodinky.

Tak já zase půjdu za Rádou, sunul se ven z kůlny. Mě stejně nic nenapadne.

Mekta se na něj podíval nerudně. Skoro jako by žárlivě.

To je Rá-ráda. A je to NAŠE ka-kamarádka!

On nejde za Rádou, uklidňovala ho Jorika. On jde za její mamin-kou, protože se mu líbí. Že mám pravdu? Posmívala se.

To bych si dal, odporoval soused. Ale usmál se při tom. Hezky. Skoro až mile.

Maminu si nech, ale Ráda je naše. Ona nás má ráda! Přidal se Baba.

Já ji mám taky rád, řekl Držka. Ale jen potichu, pro sebe.

Já jdu s tebou, vyběhla Jorika za sousedem. Já můžu, že jo? Zamávala trpaslíkům, a byla pryč.

A co my? Řekl Plačka smutně.

My půjdeme zachránit Plichtu, řekl Držka. A šel ke dveřím.

Ale kam? Vyskočil Rachta. I Plačka se postavil.

Nevím, vrátil se Držka zpět na svoje místo. Rachta krátce stál, než se posadil na holou zem.

Ne-nejbud' smutnej, těšil Mekta stojícího.

Jo. Nebudu, přikývl Plačka. A sedl si vedle Rachty.

Odkud jsi? Z vesmíru? Vypytaali se ti čtyři v hospodě Plichty. Zavřeli ho do klece pro převoz králíků, aby jim neutekl, a mluvili na něj přes mříž.

Vy mě nemáte rádi? Divil se Plichta, proč ho chytili a proč ho takhle drží.

On mluví! Hlasitě se řehtali.

Tak to musíme zužitkovat!

To za něj dostaneme nejmíň milion!

Nebo sto tisíc milionů!

Ukaž zuby! Naklonila se k němu holka. Třeba je má zlatý! Vysvětlovala ostatním. Vytrháme, prodáme, bude roztomile šišlat a všichni ho budou milovat, strkala Plichtovi do pusy prst, aby si jeho zuby prohlédla. Nemá je zlatý, zamračila se pak. A to tě mám mít ráda, jo? Proč asi!? Rozchechtala se.

Alef zjistil od kamarádů, kdo má trpaslíka a že ho odnesli do hospody. Přišel tam, ale Plichtu neviděl. Toho už měli schovaného, strčeného do klece a klec ukrytou ve skříni v malé sklepní komůrce se zamřížovaným okénkem. Aby neutekl.

Kde ho máte? Přistoupil ke stolu těch čtyř, které poznal.

Chceš ho koupit? Na to nemáš, ušklíbl se chlap v čepici.

Patří do lesa, řekl Alef.

Už patří nám, smála se holka.

Nemáš zlatý zuby? Hodily by se nám, volal chlap bez čepice.

Nebudte šmejdi, zkoušel je Alef přesvědčit. Dejte mu volnost.

Nebo se vám pomstí!

Už se nám pomstil, chechtal se chlap bez čepice. Poslal nám sem tebe. Nejspíš chcípnem smíchy.

Dejte mi ho, prosil Alef.

Dej mu nějaký lízátko, zavolal kluk na číšníka, který okamžitě přispěchal a strčil Alefovi do kapsy dětské lízátko.

Tady máš. A běž si hrát s plyšákem, pohládl ho jako malé dítě. A všichni se opět hlasitě rozesmáli.

Soused s Rádinou maminkou zůstali v kuchyni a Jorika šla do pokojíku za Rádou. Oznamit jí, že pořád nemají nic vymyšleno, že z lesa přišli ostatní trpaslíci a že Plichtu někdo chytil. A Ráda hned běžela za maminkou, že musí ven.

Do lesa, vid? Nenene, vrtěla maminka hlavou.

Prosím! Smlouvala Ráda úpěnlivě. Mami prosííím!

Nejde to, řekla maminka. Promiň, ale fakt to nejde.

Maminka ví nejlíp, co je pro tebe dobrý, přidal soused. A Ráda se na něj podívala jako na zrádce. Opravdu škaredě.

Ale chodit ven JE dobrý, hádala se.

To jo, přikývli oni.

Tak můžu? Smlouvala. Jenže na to už maminka nepřikývla, ale řekla rozhodně: Ne!

Však ne do lesa! Jenom ven, nevzdávala se Ráda.

Ty utečeš!

Neuteču!

Ale jo, tak ji pust. Na chvíli... přimlouval se soused. A Ráda se na něj podívala, jako na nejlepšího kamaráda. Opravdu krásně.

Ty mě chceš taky zlobit?! Zlobila se Rádina maminka. Neměl bys na mě bejt spíš hodnej? Na mě! Zdůraznila.

To není špatnej nápad, řekl soused. A Rádina maminka se dívala chvíli na jednoho a chvíli zase na druhého, než se usmála a řekla: Tak běž. Ale nesmíš mě zklamat, jinak... Ani nestačila dopovědět. Ráda vykřikla: Nezklamuj, neboj! A pelášila do pokoje, pro Joriku, a za okamžik bouchly dveře a ti dva zůstali doma sami.

Alef byl v kůlně, když tam přiběhly. A s ním pět skleslých, nešťastných trpaslíků, kteří přišli o starého kamaráda a s novou kamarádkou se nesměli vídat. *Co tady děláte?!* Volala Ráda ve dveřích, když je tam našla tak smutně povalovat.

Nic, vzdychl Baba.

Sedíme, řekl Rachta.

Vzdycháme, řekl Držka.

Dumáme, řekl Plačka.

A ne-ne-nebaví nás to, řekl Mekta.

Zavřeli ho do sklepa, do skříně, rozložil Alef bezradně rukama.

Řekl mi to číšník.

Tak nesedte a nevzdychajte! Musíme něco udělat! Zlobila se Jorika.

Ale co? Řekl Baba. A postavil se. Alef se zvedl také, a v jeho očích se cosi zablýsklo, možná nějaký nápad.

***

„Teda taťko,“ prohodila maminka obdivně. „To je fakt napínavý. Nechceš povídat ještě dál?“ přitáhla si děti blíž k sobě.

„Jo!“ – „Povídej!“ souhlasily děti.

„Ne ne,“ zavrtěl tatínek hlavou. „Pohádka pro děti skončila, teď už budu povídat jen mamince. Do ouška,“ mrkl na mamku.

„Jo?“ smála se maminka. „A bude to taky napínavý?“

„A co?“ vykulila holčička zvědavá očka.

„Taky o trpaslíkách?“ ptal se kluk.

„Ne ne,“ kroutil tatínek hlavou. „Mamince budu vyprávět pohádku o krásných slovech, co lezou po těle a šimrají a lechtají na rukách, ve vlasech, na zádech a na nohách a za ušima a na břiše a všude.“

„Proč?“ nechápal kluk.

„Protože jsou lechtivý.“

Holčička se podívala zkoumavě na maminku: „A to tě baví?“

„Uvidím,“ zvedla se maminka z postele. „Ale těším se.“

„A co ještě dělaj?“ vyzvídal kluk.

„Samý hezký věci,“ usmál se tatínek.

„Jaký?“ divil se kluk

„Hezký.“

„Ale jaký?!“ nechápal.

„Hezký,“ zopakoval tatínek znovu a podal mamince ruku, aby už šli.

„To je teda pohádka,“ ušklíbl se chlapec posměšně.

„Divná, vid’,“ krčila holčička rameny.

„Tak dobrou noc,“ loučil se tatínek

„Ať se vám zdá něco mnohem krásnějšího,“ popřála jim maminka mezi dveřmi. A tatínek ji plácl a ona se zasmála.

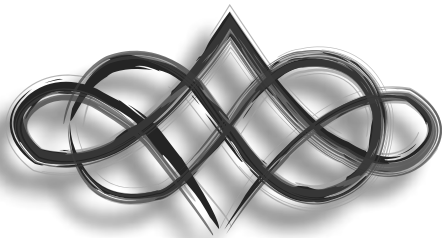
„Jste jako malí,“ volal za nimi kluk.

„Spinkejte,“ přivřela maminka dveře.

„Mě by to teda nebavilo,“ obrátila se malá sestřička na pravý bok, obličejem k bráškově.

„Mě taky ne,“ obrátil se bráška na levý bok, obličejem k malé sestře. Oba zavřeli oči a za chvíli už spali. A pokud se jim něco zdálo, rozhodně to nebylo o lechtivých slovech. Možná, snad jedině o lechtivých trpaslících.

Kdo se směje naposled, ten se směje nejlépe

Osmy díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidi, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. A teď se dozvíme, jak to přece jen vyřešili, i když to bylo těžší.

„To je škoda, že nejde s náma,“ lezla holčička smutně do postele.
„Však jí to můžete zítra vyprávět sami,“ utěšoval ji tatínek.
„Ale kdyby poslouchala s náma, měla by to lepší,“ poznamenal chlapec.
„Já bych se před maminkou styděl,“ řekl tatínek.
„Včera ses nestyděl,“ vrtěla holčička hlavou.
„Styděl. Ale dával jsem pozor, aby to nebylo poznat.“
„Já jsem to poznal!“ hlásil kluk.
„Já ne,“ divila se holčička.
„Jo?“ divil se i tatínek. „A podle čeho?“
„No,“ zamyslel se hoch. „Podle toho, že .. že ses styděl. To je vidět.“
„Aha,“ řekl tatínek. „A víš, že je taky vidět, když si někdo strašně

vymýšlí?“ zahleděl se na chlapce vyčítavě.
„Není,“ nevěřil kluk.
„Je,“ přidala se holčička. „Já to taky vidím,“ koukala upřeně na brášku.
„Tak jo, tak jsem to nepoznal,“ ošival se kluk mrzutě. „Ale myslel jsem si to. Že se budeš bát, aby se to mamce líbilo.“
„To máš pravdu,“ přikývl tatínek.
„Takže jsem nelhal,“ podíval se kluk významně na malou sestru.
„Ale nepoznals to,“ připomněla mu ona.
„Ale nelhal jsem,“ trval hoch na svém.
„Ale nepoznals to. Nelži!“ odmítala sestra.
„Tak dobře,“ přerušil je tatínek. „Tak já si teď budu taky vymýšlet, ale nebudu lhát, jo?“ řekl důležitě. A čekal, co na to řekne holčička.
„Tak ale už začni,“ ozvala se, když se jí čekání zdálo moc dlouhé.
A tatínek se jen usmál a řekl, že se mu z toho přemýšlení o tom, co je a co není poznat, nějak popletly myšlenky. „Ale už je to dobrý, nasedat, teda ulehnout, začínáme,“ urovnal dětem peřiny a spustil:

Takoví hosté nechodí do hospody často. Dvě holky, jedna větší a druhá docela malá, za nimi kluk se dvěma velkými taškami. Prošli chodbou, rozhlédli se, je-li tam prázdná, tašky nenápadně odložili na zem a zašeptali do nich: *Můžete. Opatrně!* A pokračovali ke dveřím do hospodského sálu.

Ale! Náš plyšáček si přivedl kamarádky! Rozesmála se ta holka, když je uviděla.

Kdepak máš panenky? - A kočárek? - A nádobíčko? Obrátili se i ostatní od toho stolu.

A co ty tady děláš?! Máma to ví? Zaměřil se chlap s čepicí na malou Rádu, protože její maminku znal. Alef se tvářil, že to neslyší, a Jorika dělala, že je ani nevidí.

My máme žízeň, my se jdeme jenom napít, špitla Ráda.

Tak to máš štěstí, uklidnil se chlap s čepicí. A usmál se. *Dáš si s náma pivo?* Nabízel rozšafně. Ráda pivo samozřejmě nechtěla, tak zavolal číšníka, ať jim dá limonádu, že to zaplatí. *Hezký holky si člověk musí předcházet,* mrkal na ni. A na Joriku také. Jako starý lišák. *Ale ty si kup něco sám,* zašklebil se na Alefa. Jako starý, plesnivý lišák.

*Přišel sis pro trpajzlíka? Volala na Alefa holka.
Co vy s ním jako máte v úmyslu? Přisedl si.
Co asi? Prodáme ho, rozzářila se ta holka. Za těžký prachy! A pak ti koupím... Zaváhala, ale hned tu myšlenku odehnala pryč. Houby, nic ti nekoupím. Sama si koupím. Krásný hadry, auto, barák, kabelku, nějaký pekelně drahý boty.. Vypočítávala zasněně.
Já si koupím hodnou manželku, řekl chlap bez čepice.
Tebe by žádná nechtěla, šklebil se kluk.
No právě. Tak právě proto si ji koupím...*

Jorika s Rádou zatím u výčepního pultu dostaly limonádu. Každá jednu. *Dvě?!* Divily se.
On to zatáhne, frajer namachrovanej, mávl číšník rukou. Jorika si vzala skleničku ke stolu, za Alefem. Ráda zůstala u pultu.
Kam jste ho schovali? Vyzvídala opatrně. *Trpaslíka*, musela dodat, když číšník předstíral, že neví, na koho se ptá.
Já nic nevím, řekl číšník. Na to se ptej támhle, ukázal k jejich stolu.
A ukážete mi ho aspoň? Nevzdávala se Ráda. Číšník zavrtěl hlavou, že ne. A ohlédl se za sebe, kde na hřebíčku visel klíč. Dotkl se ho rukou, pro jistotu, pak se na Rádu usmál a ještě jednou zavrtěl hlavou, že jí rozhodně nebude nic ukazovat.

A proč vás zajímá náš trpaslík? Prohlížel si chlap s čepicí Joriku přimhouřenýma očima.
Oni jsou ekologové! Vysmíval se chlap bez čepice. Holka si však myslela něco jiného. A sledovala je s podezřením.
Ty ji chceš sbalit a trpajzlíka? Zeptala se Alefa, a hodila přitom očima na Joriku. I Alef se na ni podíval. S výrazem, který jasně, i když beze slov, říkal, že ani náhodou. Jorika si jeho pohledu všimla a vůbec se jí ten výraz nelíbil.
Ani náhodou! Vyprskla sama.
Tak nám ho chcete ukrást! Udeřila holka. Oni oba kroutili hlavami a jako nejlepší kamarádi se doplňovali, že trpaslíka nechtějí, co by s ním dělali, kam by ho dali, na co by jim byl, ale že jim ho je líto, že nechtějí, aby se trápil.

Museli pak dlouho poslouchat řeči o tom, jak ti čtyři to s trpaslíkem vlastně myslí dobře, že by jim měl spíš poděkovat za to, že je v teple a jídla taky dostane, co bude chtít. *On nic neví*, namítala Jorika, tihle se však smáli, že to je blbost, aby někdo nejedl, že každéj musí jíst. *On by chtěl ven*, snažila se Jorika, ale slyšela od nich, že se bude mít dobře a jakmile ho prodají, bude se mít ještě mnohem líp, nejspíš dostane svoji vlastní krásnou klec, určitě i nové šaty, perfektní jídlo, možná i mobil a třeba mu taky zřídí fejsbůkovej profil, aby o něm každéj věděl, takže z něj bude hvězda a vůbec nic mu nebude chybět. *Ale já myslím, že by byl radši v lese*, kroutil Alef hlavou. A oni se smáli ještě víc, že to je nesmysl, úplná pitomost, aby někdo byl radši v lese, protože tohle by bral každéj, aby z něj byla slavná hvězda, a on je sice jenom trpaslík, ale snad není blázen, aby si nechal ujít takovou příležitost.

Řeči se v hospodském sále převalovaly sem a tam, každý mluvil o svém a nikdo nechtěl slyšet toho druhého. Jen mluvili a mluvili. Tašky na chodbě byly dávno prázdné a trpaslíky nebylo vidět kolem, jelikož měli zatím proslíděný celý dům. A už také věděli, za kterými dveřmi najdou Plichtu. Jak na to přišli? Kdo ví. Jim samotným to nebylo jasné, ale oni nad tím vůbec nepřemýšleli. Jednoduše si byli jistí, že našli ty pravé dveře, za kterými je zavřený jejich kamarád - a pod čepičkami jim dozrával plán, co předtím všichni společně vymysleli na jeho osvobození.

Jak by se tobě líbilo, kdyby tě někdo zavřel do klece? Zlobila se Jorika.

Kdybych dostal dobře nažrat, tak klidně, smál se chlap bez čepice. *Ani bys nepotřeboval hodnou manželku*, rozjařeně praštil do stolu druhý chlap. Ten s čepicí, co ji vůbec nesundával, možná ani ve sprše ne.

Já už se těším, až ho prodáme a budem ho vidět v televizi a budem se všude vytahovat, jak jsme ho chytali, usmíval kluk zasněně .. když vtom se mu náhle úsměv z tváře vytratil a on zíral vytřeštěnýma očima do okna, dech měl zatajený a ruce se mu třásly rozčilením. *Von nám zdrhnul*, vydechl nakonec.

Za oknem se totiž objevil trpaslík. Jorika s Alefem poznali Držku. Ti čtyři ho však neznali, oni znali jediného trpaslíka a uniklo jim, že tenhle má čapku modrou a ne fialovou, jako měl ten, co ho drželi zavřeného. Za špinavým oknem a ve stínu poznali jen, že to je trpaslík. A to jim stačilo.

V mžiku vyletěli ze židlí. Všichni. Nejen ti čtyři, ale i další hosté, co seděli jinde. Všichni toužili nahánět trpaslíka, nebo se aspoň dívat, jak se chytá. Všem to přišlo jako skvělá zábava. I Jorika s Alefem vyběhli ven. Uvnitř zůstal jen číšník - a Ráda. Číšník přešel k oknu a vyhlížel, co se venku děje, zatímco Ráda pohotově sáhla po klíči. Jenže odejít měla strach, aby to číšník nepoznal a nezačal ji honit. Pomaloučku se sunula ke dveřím, které se náhle otevřely a v nich se objevila Rachtova rezavá hlava. Přiskočila k němu, strčila mu klíč do ruky a dveře zavřela, aby si číšník myslel, že je také sama otevřela, a pospíchala k oknu, za ním, aby ho tam zdržela.

Ná, puťapuť, ná! Pobíhal kluk venku ve snaze lapit toho trpaslíka. Jejich trpaslíka. Jejich kořist! Která se někam ztratila.

Tak se volá na slepice, šklebil se chlap v čepici.

No a co? A jak na něj mám asi volat? Mračil se kluk. A běhal stále pomaleji a bezradněji, protože trpaslíka nebylo nikde vidět.

Hejbejte se, musíme ho dostat! Křičela holka, která byla možná ze všech nejvzteklejší. *Jestli zdrhne, tak to nepřežiju!* Lítala neúnavně podél stěny domu. Bez úspěchu. Trpaslík zmizel. Vlastně zmizeli čtyři - o tom však tihle zatím neměli tušení. Nemohli vědět, že mají nablízku ne jednoho, ale celou partu skřítků. Potom ale chlapa s čepicí napadlo, že by se měli podívat do sklepa. A sotva to dořekl, vynořila se za rohem domu trpaslík. Bez čapky. Táhle je! Rozběhli se za ním, a na sklep zapomněli. A vzápětí se řítili k nedalekému křoví, rostoucímu kolem přístřešku na kola a na popelnice. A než se tam stačili pořádně rozhlédnout, uháněli zase jinam, kde spatřili trpaslíka. Vždy se na okamžik zastavili, udýchaní, s rukama prázdnými, protože trpaslík se jim pokaždé ztratil - a objevil se jinde. Jiný. Oni však netušili, že nehoní jednoho, ale čtyři trpaslíky, kteří si takhle nahrávají, aby mohl vždy ten

jeden zmizet do bezpečí a lovci uháněli za dalším. A protože byli malincí, mrštní a bez čapek sobě dosti podobní, šlo jim to skvěle.

Ráda koukala s číšníkem z okna a vykládala mu hlouposti. Třeba, že někteří trpaslíci možná dovedou plivat oheň, nebo vrhat blesky, nebo házet lidi do vzduchu, jako vlašťovky, nebo že jim umí svázat ruce a nohy do uzle... Číšník sice kroutil nedůvěřivě hlavou, ale ven nešel a zůstával uvnitř, u okna, protože co kdyby přece jen... Jorika byla venku také, jen Alef chyběl.

Dveře do hospodského sálu se náhle pootevřely. Byl to on, Alef, který zatím s Rachtou ve sklepě osvobozoval Plichtu. Přišel vrátil klíč. Opatrně ho navlékal na hřebík a bylo by se mu to podařilo, kdyby Rádě, která si ho všimla, neuletělo radostné vzdechnutí.

Co tam děláš?! Rozběhl se k němu číšník.

Nic, řekl Alef. Ani neutíkal. *Jsem si jenom chtěl půjčit klíč od záchodu,* lhal, aby zachránil sebe, ale hlavně trpaslíky.

Nelži! Popadl jej číšník za ruku, sebral klíč a táhl Alefa na chodbu.

Héj, mám ho! Hulákal na chodbě. *Kde jste kdo, pojdte si pro něj!* Držel Alefa za ruku.

Ukaž, kde je?! Vletěl do dveří jako první chlap s čepicí. Hned za ním holka, potom kluk a nakonec chlap bez čepice. Mysleli, že chytil trpaslíka. Když ale viděli, že to je Alef, zklamaně se zastavili. *Toho nikdo nekoupí,* mávla holka rukou.

Sebral mi ten klíč! Žaloval číšník. A možná vám toho trpaslíka pustil on!

Vždyť byl s náma, podíval se kluk na číšníka, jako na blázna. A číšník se obrátil zlostně na Alefa:

Tak co mě blbneš! Odstrčil ho.

Oni ale, protože trpaslíka nechytily a protože už stáli uvnitř, šli podívat do sklepa, jak se ten jejich trpaslík mohl dostat ven.

Zavřem ho tam místo trpaslíka, napadlo chlapa s čepicí, když procházeli kolem Alefa.

Jo, přikývla holka. *Třeba ho přijde zachránit a čapnem ho znovu a už nezdrhne,* ani náhodou.

My ho pohlídáme, běžte se tam podívat sami, postavili se oba

chlapi kolem Alefa, aby neutekl. A kluk s holkou šli po schodech dolů, co sklepa.

Ráda vyšla na chodbu. Oba chlapi se na ni podívali, jako by ji chtěli také chytit. Ale nechali ji. Zdola, ze sklepa se ozýval hluk, spíš křik a nadávání. Ráda chtěla Alefovi pomoci, ale nevěděla, jak. *Běž ven*, řekl jí on klidně. Chtěla počkat, ale on zavrtěl hlavou a usmál se na ni. Tak šla.

Háló, zaslechla ve dveřích tichý hlásek. Nikoho neviděla. *Tádý*, neslo se od černého stojanu, na který se křídou píše nabídka. Byl v něm zalezlý Baba a šklebil se na Rádu, jako by tohle všechno byla jen ohromná legrace.

Chytili Alefa, řekla mu nenápadně.

Vím. Všechno vím, mám to pod kontrolou, neboj se, špital on leda-byle – a také s úsměvem.

Co mám dělat? Ptala se Ráda. A Baba jí ukázal, ať jde za Jorikou, která už stála a čekala nedaleko, u autobusové zastávky.

Není tam! Vyběhli holka s klukem ze sklepa rozhořčeně. *Seženeš nám novýho!* spílali Alefovi, že za to může on, že se jim trpaslík ztratil. *Naservíruješ nám ho hezky zavřenýho v kleci, nebo s tebou uděláme krátkej proces!* Hrozil chlap v čepici. *Budeš litovat, že nejseš trpaslík*, mračil se kluk. *Ale držte ho, ať neuteče!* Strachoval se chlap bez čepice, když se ozvalo tenkým hláskem: *Háááááááááá...*

Otočili se.

Vzadu, ve dveřích na zadní dvorek, stál Plačka – a mával jim. Než stačili udělat krok, stál vedle něj Rachta. A pak se objevil Baba. Po něm vylezl Držka. Za ním se ukázal Plichta. A nakonec přibyl Mekta.

Ha-ha-háló, zakoktal.

Ti čtyři lovci trpaslíků překvapeně zírali jeden na druhého, druhý na třetího, třetí na druhého a čtvrtý na prvního. A pak všichni na Alefa, jako by jim on měl vysvětlit, kde se tam vzalo tolik skřítků, proč na ně mávají a volají – a co to všechno znamená?!

Oni se nám rozmnožili, zašeptal chlap s čepicí, kterou měl pořád

na hlavě. A teď si ji samým překvapením sundal. Asi, aby nevypadal jako velký trpaslík.

Kterej je ten náš? Postoupil kluk maličko dopředu a zastavil se. Jen o krůček. Trpaslíci totiž vypadali odvážně, až hrozivě.

Ty se bojíš!? Zachechtal se chlap bez čepice, ale i on zůstal na místě.

Já trošku jo, špitla holka. A couvla za chlapa bez čepice, který byl z nich všech největší a nejsilnější.

Chyťte ho! Vykřikl chlap s čepicí. Ani on se však nepohnul dopředu. *Ale kterýho?* Obrátil se na něj kluk.

Pochytejte je všechny! Volala zpoza chlapových zad holka.

Dejte si na ně bacha, ozval se ze dveří číšník. *Plivou oheň!*

Lovci trpaslíků koukali nevěřičně. A trpaslíci stejně nechápavě kroutili hlavami, co to říká za nesmysl.

Nebo vám můžou zlámat ruce. *Maj strašnou sílu,* vykládal číšník, jemuž koukala jen část hlavy. Zbytek těla ukrýval v bezpečí, za dveřmi.

To není pravda! Bránil se Plichta.

A lžou! Nevěřte jim, hekl ještě číšník. A zmizel za zavřenými dveřmi.

Kdybych to uměl, tak bych vás dávno tím ohněm poplival, ne? Ozval se Plichta.

To je von! Vykřikla holka, neboť konečně poznala, že to je ten, který byl jejich. Nebo o kterém si mysleli, že jim patří.

Pojď sem! Zařval chlap bez čepice a ukázal před sebe.

Já bych radši zůstal tady, pronesl Plichta.

Pójd' sém! Zahučel chlap bez čepice důrazněji.

Nejdu, vrtěl Plichta hlavou. *Museli bysme vám ublížit,* řekl varovně. Ale ti čtyři lovci se k nim pomalu, krok za krokem sunuli.

Mně to ne-ne-nevadí, krčil Mekta rameny, že on by jim klidně ublížil.

Tak ty nepůjdeš?! Prskal chlap s čepicí.

Oni za to nemůžou, oni jsou jenom hloupí, vysvětloval Plichta, proč jim nechce ubližovat.

Kdo je u tebe hloupej?! Utrhl se na něj chlap s čepicí vztekle.

To už byli jen kousek od nich, jeden prudký skok – a měli by je.

Já myslím, že jsou zlí, řekl Plačka.

Já myslím, že nejsou, řekl Baba.

Ale koukaj škaredě, hleděl na ně Držka.

Ale hloupí jsou, to teda určitě jo! Pronesl Rachta svým zvučným hlasem.

Tak na co čekáte, chytte je! Zaječela holka, která už to nemohla poslouchat a sama vyběhla a vrhla se na trpaslíky jako první.

Jenže se přepočítala. Přecenila sebe a podcenila trpaslíky, kteří po ní sice neplivli oheň, ani jí nepropletli ruce s nohama, pouze jí zvedli vlasy. Její dlouhé kaštanové vlasy rázem vyletěly nahoru a táhly ji ke stropu. Takovou silou, že v mžiku stála na špičkách, oči vykulené, rukama se držela za hlavu a křičela: *Co to je?! Nech toho! Nechte mě! Jáááúúúúú!* Jako o život, neboť se jí vlasy natahovaly stále víc a ona musela napínat špičky, ale stejně to bolelo. Klopýtala a točila se dokola a vypadala trošku, jako že tancuje, ovšem jakýsi praštěný, zašmodrchaný tanec.

Co to je?! Utíkejte! Křičeli ostatní, a holka ječela, ať neutíkají, ať ji zachrání a ať počkají. Jenže oni nečekali a nezachraňovali, oni vyletěli z hospody ven, jako když do nich strelí, vyděšení tím, co viděli, a ještě víc tím, co neviděli, ale co by se mohlo stát, kdyby snad trpaslíci uměli plivat oheň, nebo uzlovat nohy, jako umí tahat za vlasy.

A máme po divadle, zasmál se Plačka.

Holka už byla volná, vlasy jí spadly a mohla jít, protože už ji trpaslíci nemuseli držet. A ona se popadla za vlasy, držela si je a pelášila ven, pryč, daleko od hospody.

Takovou legraci v lese nezažijeme, přikývl Baba.

A rozesmáli se. Všichni, všech šest – a všichni, všech šest mělo v tu chvíli čepičky s krásně ostrými špičkami.

“
„A tati, na co maj ty špičky?“ zeptala se holčička.
„Na co?“ zamyslel se tatínek. „Na co máme úsměv?“ pokrčil rameny.
„Na co máme radost? Nebo smutek. Nebo lítost. Nebo nadšení.“
„Nevím,“ řekla holčička.

„Oni taky nevědí, na co, ale mají je,“ vysvětloval tatínek. „A když se cítí být silní a spokojení, tak mají na čepičkách perfektní špičku. A když se bojí, nebo jsou smutní, tak jim špičky splasknou.“

„Já jsem to pochopil,“ ozval se kluk pyšně.

„Já taky,“ bránila se holčička.

„Ale já dřív.“

„No a co!“ zlobila se holčička.

„My to ale nevíme jistě,“ přerušil hádku tatínek.

„Jak to???“ vytřeštil kluk oči.

„Proč ne?“ divila se holčička.

„Víte, co ale vím úplně jistě?“ podíval se tatínek na děti. „Že už je čas jít spát.“

„To jsem si myslel,“ ušklíbl se chlapec.

„Já taky,“ řekla holčička.

„Já to vím až teď,“ usmál se tatínek.

„Já taky,“ zasmála se holčička.

„Tak dobrou noc, ať se vám zdá něco krásného,“ vstával tatínek k odchodu.

„Tobě taky,“ řekla holčička.

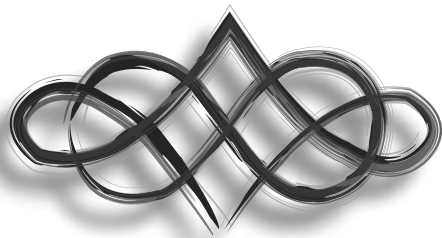
„A ať vás žádní trpaslíci netahají za vlasy...“

„Mě můžou,“ vyprskla holčička.

„Já taky?“ hlásil se kluk, a hned jí sahal po vlasech.

„Ty ne!“ obrátila se k němu holčička zády. „Dobrou, tati,“ řekla, a chlapec se obrátil zády k ní a také popřál tatínkovi dobrou noc, a dívali se každý na zed' u své strany postele, ale viděli tam za chvíli každý něco úplně jiného. Ale to jen proto, že už měli oči zavřené a spali.

Trpělivost přináší růže

Devátý, předposlední díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidi, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. Dozvíme se, na čem se dohodli a jestli byli spokojení.

„Mám nápad,“ ozval se tatínek, když se s dětmi blížil do pokojíku ke spaní.

„Jakej?“ pospíšil hoch za ním.

„Já neslyším,“ dobíhala je holčička. Tatínek tedy počkal, a potom řekl, že by chtěl slyšet nějaký jejich nápad.

„A to je ten tvůj nápad?“ sklesl hoch.

„Můj nápad je, že ty vaše nápady zamíchám s tím, co napadne mě, a z toho všeho udělám dnešní vyprávění,“ vysvětlil tatínek.

„Já mám nápad, že...“ řekl chlapec. Ale víc nic. Mlčel.

„...že to všechno nakonec dopadne dobře,“ dopověděla za něj malá sestřička.

„Jo,“ ušklíbl se kluk. „Alef si Joriku vezme za ženu. A trpaslíci jim půjdou za svědky. A Držka se jim bude starat o děti,“ vymýšlel nespokojeně ten dobrý konec.

„Tak jo,“ zasmál se tatínek.
 „Ne!“ vykřikl hoch. „To jsem si dělal srandu!“
 „Mně by se to líbilo,“ namítla holčička.
 „Ne, ne,“ odporoval kluk. „To ať si třeba radši ta Rádina mamka vezme toho souseda, co za ní chodí.“
 „Tak dobře,“ souhlasil tatínek i teď. „A co ty?“ obrátil se na holčičku.
 „No,“ zamýšlela se ona. „Mně by se líbil nápad, že by .. třeba...“ hloubala nejistě, neboť ji žádný hezký nápad zatím nenapadal. „...že bůj...“ koulela očima.
 „Že bůs něco řekla?“ mračil se kluk.
 „Neruš, to je můj nápad,“ odbyla ho. „Tak, že by...“ hledala dál.
 „Nebo já mám lepší nápad,“ rozhodl se kluk změnit, co řekl předtím.
 „Ne,“ vyhrkla ona. „Já!“ strkala před něj ruce, aby ji nepřerušoval, a hned vychrlila svůj nápad: „Že jako Ráda nějak vymyslí, aby mohla s těma trpaslíkama kamarádit.“
 „Ale jak, prosimtě?“ kroutil brácha hlavou. A na svůj nový nápad zapomněl.
 „No nějak,“ měla holčička jasno. „To už vymyslí tatka. Že jo,“ zamrkala na něj důvěřivě.
 „To jsem teda zvědavej,“ sunul se chlapec pod peřinu.
 „Já taky,“ vlezla si holčička k němu.
 „Já taky,“ přikryl je tatínek. „A já už vím,“ rozjasnil se vzápětí.
 A začal vyprávět:

Jorika s Rádou seděly na zastávce proti hospodě. *Možná se skamarádili*, napadlo Rádu. Jorika hleděla udiveně, jak ji to mohlo napadnout, ale Ráda věřila, že to je možné. *Proč by nebylo?* Usmívala se. Než se ovšem Jorika stačila zeptat, kam na takové praštěné nápady chodí, rozrazily se dveře hospody a chlapi s klukem pelášili pryč, krátce po nich odtud vyletěla holka a brzy ji také nebylo vidět. Jorika s Rádou se na sebe překvapeně podívaly. *Tak se asi nebudou kamarádit*, řekla Ráda. Dveře zůstaly otevřené, ale nic se nedělo. Jen číšník vyhlédl, co to bylo za křik, a zavřel. A nic, nikdo další ven nešel. *Třeba nám utekli*, řekla Jorika. Ráda ovšem zavrtěla hlavou. A než se Joriky stačila zeptat, kam na takové nápady chodí, objevil se za hospodou Alef.

Odešel totiž zadním vchodem, aby ho nebylo vidět. Položil tašky

na zem a mával na děvčata. Z jedné tašky trčela narezlá čapka, ze druhé žlutá a modrá, ale ty se nějak potácely, jelikož Držka s Plačkou se nemohli dohodnout, kdo bude nahoře. Takže z trpaslíků bylo vidět jen Rachtu. Ten se ovšem smál za všechny, tak zářivě a široce, div si přitom neolizoval uši.

T-t-to se po-povedlo, koktal Mekta rozjařeně z tašky, když společně odcházeli. *Vy jste bezvadní*, zářila Ráda. *Ty taky*, sunul se z druhé tašky ven Baba. *A já ne?* Volal Držka, ukrytý kdesi dole. *Ale ty taky*, *všichni jste skvělí*, mrkala Jorika radostně. *A kdo nejvíc?* Vykoukl Držka. *Já*, smál se Alef. *A ty se schovej se, nebo tě někdo uvidí*, napomínal ho. *To nevdí, já mu řeknu, že je taky skvělejší*, smál se Držka. Ale sklouzl poslušně hlouběji, aby ho nebylo vidět. *A já tě honil do sítky, tyvoe*, kroutil Alef hlavou. *Jsem byl strašná guma!* Smál se, spokojený, že už se nechová jako blbec. *Já se na tebe nezlobím*, cpal se Držka opět nahoru. *Koukej, že ne!* Ukazoval prstem svoji rozesmátou pusou. *Sluší ti to*, přikývla Jorika. Jenže hned na to se cpali ven i ostatní trpaslíci, aby ukázali, jak jim to sluší, tak Ráda volala, že to sluší všem, ale ať zůstanou schovaní, a jmenovala potom každého zvlášť a každému řekla, jak je šikovný a jak mu to sluší a že ho má ráda, a trpaslíci spokojeně naslouchali a těšili se, až s nimi bude Ráda v lese, aspoň na týden, nebo na měsíc, aby si to pořádně užili, a nikdo nepochyboval, že se to podaří a její maminku teď už snadno přesvědčí.

Hele, zarazil se Alef. Proti nim šla Rádina maminka – se sousedem. *Kdo to je?* Špitla Ráda, vlastně teď už zase Ráda, když tu byla její maminka. Viděla dobře, kdo to je, ale viděla také, že se vedou za ruce, a nějak tomu nemohla uvěřit.

No ahój, volala maminka a pospíchala k nim. *Kdepak jste byli?*

Mami! Spustila Ráda místo odpovědi. *Máš mě ráda?*

Co je to za otázku? Smála se maminka. *To víš, že tě mám ráda.*

Moc, řekla, a ohlédla se k sousedovi, který už ji došel, a opřela se o něj.

Já tě mám tady moc ráda, řekla Ráda. *Ale trpaslíky mám taky ráda. Nevadí to?*

No, zaváhala maminka, ale jen na okamžik. *Nevadí*, dodala, a hned se znovu ohlédla na souseda. *Já mám možná taky někoho ráda*, řekla. *Možná!* Zdůraznila se smíchem. *Nevadí?* Zeptala se dcerky. *Vadí*, řekla Ráďa. *Ale já to vydržím.*

Tobě to vadí? Ozval se soused překvapeně.

Jasně, řekla Ráďa, jako by to byla samozřejmost. *Ale když budeš hodnej, tak ti budu maminku třeba půjčovat*, podívala se na souseda vlídně. *Máš ji taky rád?* Přeměřila si ho zkoumavě.

No jistě, řekl soused, a jak se o něj zády opírala, objal ji kolem ramen.

On je kecka, zamrkala maminka. *Vid', Darku?* Pohladila souseda po tváři.

A Ráďa se ho zeptala, jestli má rád i trpaslíky, a když řekl, že ano, překvapila ho otázkou, koho má rád víc, jestli trpaslíky, nebo maminku. Soused, tedy Darek, co se doopravdy jmenoval Medard, ale říká se mu Darek, zaváhal. I maminka byla tou otázkou zaskočená. A čekala, co Darek odpoví. *Asi mamku*, řekl. *Jenom asi, jo?!* Podívala se na něj maminka vyčítavě, a on se hned opravil, že určitě, že se jen přeřekl.

To je dobře, přikývla Ráďa. *Já mám mamku taky nejradši.*

A pak se smála, že je teda pěkněj dárek, a jestli mu může říkat Darku, s čím on souhlasil, proč by ne, a Ráďu napadlo, že i ona by mohla chtít dárek pro sebe, a myslela na trpaslíky, ale Darek s maminkou ji vzali s sebou na náměstí, že jí něco koupí.

Trpaslíci byli celou cestu zticha, ani slovem se neozvali. I když se jich Jorika ptala, jestli jim nemá něco koupit, nějakou hračku, nebo jestli by nechtěli jít na pískoviště, neodpověděli. Ani ano, ani ne. Mlčeli. Až v kůlně, sotva vylezli z tašek a rozptýlili se každý do jiného kouta, vzlykl Plačka ze své bedýnky že je mu to líto.

Zase nás nikdo nemá rád, ozval se Rachta, zalezlý kdesi vzadu.

Já vás nám docela ráda, řekla Jorika. *Ale bydlet s váma v lese nebudu.*

Mně taky nevadíte, připojil se Alef.

A přijdeš a-a-aspoň na-na-na ná-vštvěvu? Ptal se Mekta Joriky.

Mně je taky smutno, opřel se Plichta hlavou o dlaň.

Já mám nějak sucho v krku, zasípal Držka. A mokro v očích, otřel si slzu.

A všem do jednoho se špičky na čapkách kymácely, ohnuté ke straně.

Ona vás má ráda, jenom má radši maminku, utěšovala je Jorika. To nevadí, to je normální.

Myslíš? Podíval se na ni Plichta.

To ji přejde, řekl Alef.

Myslíš? Podívala se na něj Jorika překvapeně.

Já nevím, řekl Baba. Ale snažil se nebýt smutný. I Držka to zkusil.

Já se směju. Jde mi to? Ptal se Joriky.

Moc ne, podívala se na něj. Plačka si utřel slzy a zamrkal, a všichni se pokoušeli usmívat. Ale ty čepičky se jim pořád jaksi kymácely.

Maminka s Darkem si ve výloze květinářství ukazovali, co se jim líbí, a chtěli, aby Ráďa vybírala s nimi, co mají koupit domů. Rádě se ale nelíbilo, jak se oba připitoměle usmívají, jak se nahlas smějí a pořád na sebe sahají, tak jen kroutila hlavou. Je to lepší, než kdyby se mračili, myslela si. Ale nelíbilo se jí to. A řekla, že chce jít domů, aby trpaslíkům nebylo smutno. A aby neodešli bez ní.

Ale Ráďo, vyzvedla ji maminka konejšivě do náruče.

Oni by se o mě starali, víš, snažila se maminku uklidnit.

Ale v tom lese bys zmrzla, vysvětlovala maminka.

Nene! Oni taky nezmrznou, vysvětlovala Ráďa. Oni jsou strašně hodní, víš, a všechno by mě naučili, abych nezmrzla a tak.

A nechtěla bys koupit velkýho chlupatýho medvěda? Napadlo Darka, když stáli u výlohy hračkářství, kde právě takový obří medvěd seděl.

Chtěla, přikývla Ráďa, protože ten medvěd byl skutečně nádherný.

Tak dobře, souhlasila maminka. Ale budeš s ním hezky doma, aby mu nebylo smutno, jo? Radovala se, že bude konečně klid. Jenže Ráďa se tak snadno nevzdávala. Ona se totiž nevzdávala nikdy.

Já bych ho tam vzala s sebou, řekla.

Obešli náměstí třikrát dokola. Byli všude, kam se chtěla podívat. I v cukrárně, i toho medvěda nakonec koupili, aby na trpaslíky

zapomněla. Jenže ona nemohla zapomenout.

Tak jo, rezignovala maminka, když se jí nepodařilo Ráďu udolat. Ani hračkami, ani sladkostmi, ani příslibem bohatých vánoc, letních výletů na koupaliště s neomezenou zmrzlinou, nebo možností chodit spát později a nechávat si pokojíčky rozestavěné přes noc, ani přes tři noci, nepomáhalo to. *Tak dobře*, pokrčila rameny a Rádě se rozzářily oči, až málem vykřikla radostí. *Můžeš si je dneska vzít domů a můžeš si s nima hrát. Ale potom už o nich nechci slyšet!*

Ráďa sklesla. Toužila přece za nimi do lesa, poznat, jak tam žijí a jaké to je, být jako oni. Jenže s tím asi maminka nebude nikdy souhlasit, přemítala, a teď nabízí možnost, aby si je vzala do pokojíčku, aby si tam s nimi hrála, povídala, a možná se od nich i něco naučila. A může to být hned, za chvíli.

Přes noc? Zeptala se.

Ne! Zavrtěla maminka prudce hlavou.

Mami, prosím, snažila se. A pak už fakt dám pokoj.

Určitě? zaváhala maminka.

Zkusím to, řekla Ráďa, jelikož věděla, že to pro ni vůbec nebude jednoduché.

Slibuješ?

Slibuju, přikývla Ráďa. A maminka tedy souhlasila. I když to ani pro ni nebylo vůbec jednoduché.

Ráďa vletěla do kůlny jako vítr. Sice nepískala ani nefičela, ovšem vlásky jí vlály jako opravdovému větru, jaký se maluje na obrázcích. Udýchaně přerývaným hlasem oznámila trpaslíkům šťastnou novinu, že si pro ně přišla a že budou spát u ní v pokojíku. Čekala, jak se na ni radostně vrhnou, ale Držka se zeptal, proč.

Přece abychom byli spolu!

Mně se tady už nelíbí, vzdychl Rachta.

Vy nechcete? Rozhlížela se po trpaslících, sedících vedle sebe na jedné větší bedýnce, tiše, mírně, bezvládně, jako by ztratili o všechno zájem.

Já, já ne-nevím, koktal Mekta.

A ty bys chtěla? Zadíval se na ni Plichta.

Když se ptá, tak by asi chtěla, poučil ho Držka.

A když chce, tak já bych asi chtěl taky, ozval se Baba. Zhluboka se nadechl - a vstal.

Tak teda jo, postavil se i Plačka.

Tak na co ještě čekáme, jdeme! Vyskočil Rachta.

Já se teda tě-tě-těším! Volal přerývaně Mekta a hrnul se ke dveřím, kam právě dorazila Rádina maminka se sousedem Darkem, ale bez medvěda, jehož dřív odnesli domů. Přísně si trpaslíky prohlížela, když se kolem ní hnali ven, jestli nejsou moc špinaví, jestli nevypadají škaredě a jestli náhodou nechtějí Rádu učit nějaké lumpárny...

Spěcháme, přehnal se kolem ní Ráďa s taškami, do kterých trpaslíci spořádaně vlezli, Darek je vzal do rukou a šli.

Mějte se tam hezky, mávala jim Jorika

A moc nezlobte, smál se Alef.

Vy zlobíte? Nakoukla Rádina maminka do tašek.

Oni jsou hodní, bránila je Ráďa.

Nezlobíme, odpověděl Plichta. Jenom Držka je strašně ukecanej, Rachta huláká jako na lesy, i když není v lese, Plačka někdy plive na zem, Mekta všechno rozbije, Baba pořád s něčím straší a já jsem občas hrozně protivnej, vyložil Rádině mamince všechno hezky po pravdě, protože neuměl lhát a chtěl, aby o nich všechno věděla. A aby je přesto měla ráda.

Jo, ozval se Rachta. Já umím hulákat za dva. Takhle: Háááálóóó! Zařval z plných plic.

Já taky! Nadechl se Držka, ale ten začal mluvit dvěma hlasy, jedním hlubokým a rozvláčným, druhým pisklavým a krátkým: Ahój! - Ahoj. - Jak se máááš. - Dobře. A ty? - Já taky. Jdu k Rádě na návštěvu. - Fakt? Já taky. - Tak to se tam potkááme. - Tak jo, tak já se jmenuju Držka. - A já taký. - To je divný, vykládal, jenže se při tom sám rozesmál a nemohl pokračovat. A smáli se všichni, i Rádina maminka, kterou sice nejdřív Plichtovo přiznání polekalo, ale teď už se smála a nepřemýšlela, jestli trpaslíci zlobí jako děti, nebo trošku víc, nebo trošku míň.

Doma usedla maminka s Darkem v kuchyni ke stolu, pila kávu a napínala uši, co se děje v pokojíku. Většinou slyšela jen Rádin smích, občas i Rachtův nebo Držkův řev, bouchnutí, plácnutí, zavýsknutí a podobně.

Aby tam něco nerozbili, strachovala se. Neboj, utěšoval ji Darek.

Udělal tam bordel, mračila se. A Darek ji uklidňoval.

Co když v noci strašně chrápou, poposedávala nervózně na židli.

A Darek ji uklidňoval.

Aby mi ji v noci neodvedli, kroutila nervózně hlavou. A Darek ji uklidňoval.

Tobě to je jedno! Utrhla se na něj. A on ji znovu uklidňoval, ať nemá strach, že se nemůže nic stát.

Já jsem ráda, že seš tady se mnou, uklidnila se konečně.

Co to je?! Zaposlouchal se Darek, neboť v pokojíku bylo zvláštní ticho. Ale maminka ho neuklidňovala. Já to nechci vidět, co se tam děje, chytala se za hlavu.

Darek vstal. Chvilí měl ucho na dveřích, slyšel však jen to podezřelé ticho, tak prudce otevřel.

Pst! Obrátila se k němu Ráda s prstíkem na rtech. Skřítkové leželi natažení na peřině, vyrovnaní jako šišky jeden vedle druhého, ruce podél těla a zavřené oči. Pouze Držka jedno oko pootevřel, aby zjistil, co se děje. Spíme, zašeptal k Darkovi. Tiše, ozval se Baba. Nebo se paní učitelka bude zlobit.

Darek honem zavřel, protože už měl Rádinu maminku za zády, tak aby neviděla, že se trpaslíci válí v posteli.

Já se tam radši mrknu, sahala po klice.

Já bych to radši nedělal, vzal ji za ruku. Jestli se nechceš zlobit.

Rádin maminka stála s rukou na klice. *Nechci*, odvrátila se pak ode dveří. *Je to hrozný?* Zeptala se Darka.

Je to hezký, odpověděl.

Určitě? Pochybovala. Ale když přikývl, zadívala se na něj veselýma, přimhouřenýma očima: *Já ti teda věřím!* Dloubla do něj prstem. A dveře nechala zavřené a vrátila se do kuchyně.

Ráďa naučila trpaslíky spát jako děti ve školce, a trpaslíci Ráďu naučili řídit jako tajfun. Jako malý, tichý, domácí tajfun – ale řádně rozpustilý. Ráďa trpaslíky naučila hrát na schovku. Nejdřív hledala sama, ale kdyby se trpaslíci neukázali, nikdy by je nenašla, zaskládané mezi oblečením, jako byl Plačka, v šuplíku ve stole, jako Rachta, za knížkami na policiče, jako Plichta; vlastně našla jen Mektu, který se sám nestihle schovat, jak pomáhal ostatním, a Držku, protože ho bylo slyšet, jak se ve skříni směje. Ostatní byli jako neviditelní. Dokud se postupně neukázali, když Ráďa už začínala být nešťastná. A jako poslední vylezl Baba, který se nemohl vymotat z rukávu od bundy, kam se vlezl ukrýt. Potom se schovala Ráďa a skřítkové dělali, že ji za záclonou nevidí, i když jí dole koukaly bačkorky. *Kdepak může být? - Kampak se nám ta naše princezna ztratila?* Ptali se, když před ní procházeli. *Tady má boty. To je divný, že by šla bez bot,* sahal jí Plačka na nohy, ale nahoru se schválně nedíval. A Ráďa se zajímala smíchem, když to viděla, a musela jim tichounce napovědět: *Tady jsem...* A oni se konečně podívali. *No to je překvapení! - To jsem se polekal! - Kde ses tady vzala?* Smáli se spolu s ní, když odhrnula záclonu a ukázala se jim. Pak trpaslíci Ráďu učili, jak se krmí medvěd; házeli mu z dálky Rádiny plyšáčky, ale on si pro ně nešel, tak ho nechali, ať má hlad, a sami udělali živého medvěda; to se opřeli o zeď a stoupali jeden druhému na záda, až byli dvakrát vyšší než Ráďa, jenže pak se Mekta, co byl úplně vespod, ode zdi odlepil, že je medvědí noha a chce se podrbat, a všichni se zřítili se na zem – a chechtali se při tom jako blázni. Ještě dobře, že byli tak lehouncí a nedělali rámus. Hráli i člověče nezlob se, ale to je nebavilo, tak si vymysleli, že budou sami jako figurky, po zemi rozestavili řadu papírů jako políčka a házeli kostkou, předháněli se a vyhazovali, a někdy si pomáhali a někdy se naoko podváděli, ale vůbec jim to nevadilo, protože to byla ohromná legrace.

Večer přišel jejich řádění ukončit Darek. Maminka jen Ráďu umyla, ale do pokoje raději vůbec nešla, protože nechtěla vidět, jak to tam vypadá. Aby vydržela až do zítřka, když to slíbila. Ani Darek jim nedovolil, aby si Ráďa vzala skřítky do postele. Souhlasil jedině,

aby si udělali postel na zemi. Ráda se natáhla na peřinu a skřítkové se kolem její střapaté hlavičky rozložili jako šest okvětních lístků, jako by tam ležel dětskou rukou namalovaný květ, Rádina střapatá hlava uprostřed a kolem dokola barevné lístečky...

Sluší jim to, pověděl Darek mamince, jak hezký to byl pohled.

Ani se neumyli, vzdychla ona.

To přežiješ, uklidňoval ji. A ona byla ráda, že je tam s ní, a poprosila ho, aby zůstal přes noc a hlídal a pomohl, kdyby bylo třeba. A on se jen usmál a bylo na něm znát, jak ho těší, že zůstanou spolu. Naklonil se k Rádině mamince, i ona se maličko přiblížila, když vtom cosi zavrзло a zaskřípalo, jako by někdo přešel nožem po talíři. Oba naslouchali, maminka poplašeně a soused smutně, že to přišlo právě teď. Jakmile se to však ozvalo znovu, hned věděli, odkud to jde, a když se lépe zaposlouchali, došlo jim, že to je zpěv. Tedy něco podobného, jako je zpěv. To Rachta spustil jejich trpasličí ukolébavku, popěvek, který zpívali jen zřídka, pouze tehdy, když se loučili s výjimečně krásným dnem. A postupně se k němu tiše přidávali i ostatní trpaslíci, až se nakonec mezi jejich křaplavé hlasy přimísil i Rádin hlásek, a zpívali všichni společně:

*Ševelí jehličí v temnícím lese
šeptá nám, šeptá, a soumrak se nese
v hlubokém lese, v hlubokém lese
když červené slunce s rosou se sejde
když víc už to nejde, když dál už to nejde
ta rosa mokrá, co na nohách studí
tak krásně studí, tak krásně studí
když den už se skončil a tma nám ho stírá
když se den skončil a srdce se vzpírá
když se den skončil a noc je jak díra
spadneme do ní a na nohu bosou
nám sejde se s rosou noc černá jak díra
v hlubokém lese, v černavém lese
praskají větve a rosa se sbírá
ta rosa mokrá, co na nohách studí
tak krásně studí, tak krásně studí*

*když se den skončil a tma nám ho stírá
když se den skončil a srdce se vzpírá
když se den skončil a noc je jak díra
spadneme do ní a na nohu bosou
nám sejde se s rosou noc černá jak díra*

To už zpívali, ne? Zarazila se Rádina maminka.

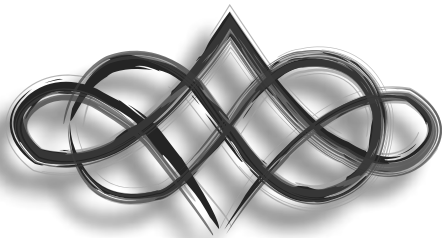
Darek jen pokrčil rameny a poslouchali dál, dokud zpěv neustal. *To nebylo špatný,* usmál se Darek. A Rádina maminka se na něj usmála také .. a vzápětí se ozvala jiná písnička. To zase Ráďa učila zpívat trpaslíky. Nejdřív Skákal pes, potom Holka modrooká, potom Já do lesa nepojedu, potom Pec nám spadla, a pak znovu zpívali trpaslíci – a Ráďa s nimi, nato zase Ráďa – a trpaslíci s ní, a soused s maminkou poslouchali a poslouchali, a usmívali se přitom, až se jim začaly klížít oči, a nikdo neví, kdo spal první, ale nakonec tam usnuli oba.

“”
„Nespíte?“ zeptal se tatínek, když skončil vyprávění a nikdo se na nic neptal.
„Ne,“ odvětily děti.
„Já přemýšlím,“ řekla holčička.
„Já taky,“ ozval se kluk. A když se tatínek zeptal, o čem přemýšlejí, řekla holčička, že by ji zajímalo, jestli by jí s maminkou dovolili vzít si domů šest trpaslíků a takhle s nima blbnout, a kluk řekl, že by ho zajímalo, jestli ti trpaslíci smrděli, když se vůbec nemyli.
„Aha,“ pokrčil tatínek rameny, protože ani na jednu z těch otázek se mu nechtělo odpovídat.
„Nesmrděli. Určitě,“ odpověděla za něj holčička. A téměř současně odpověděl za tatku i brácha jí: „To by ti teda nedovolila.“ A oba se podívali na tatínka, co on na to.
„Nechcete si taky zazpívat?“ zeptal se tatka místo odpovědi.
„Já už jsem ospalá, dobrou,“ položila se holčička na polštář.
„Já neumím zpívat,“ ukládal se i chlapec. Ale ten, k tatínkově nelihosti, na otázky nechtěl zapomenout: „Smrděli, že jo?“ řekl. „A nepustili, že jo?“ dodal.
Holčička ještě vzhlédla, co na to tatínek odpoví, ale tatínek místo toho začal zpívat, aby nemusel odpovídat, přestože věděl, že zpívá podobně, jako ti trpaslíci, tedy hrozně: „Hůůů–a hůůů–a sova hou–

ká, hůůů-a hůůů-a v očích mouka, víc už žádné otázky, nepustíme pod vlásky, jen ta sova ať tu houká, ať nás uspí bílá mouka, hůůů-a hůůů-a sova houká, hůůů-a hůůů-a v očích mouka, tatka už jde taky spát, jen má ještě trochu hlad, tak tu sovu nechá houkat, ať se vám tu krásně spí, dobrou noc a sladké sny,“ skončil úplně potichoučku a stejně tiše odcházel.

„Dobrou,“ zašeptal kluk, také potichu, se zavřenýma očima, a holčička se už jen usmívala, a netrvalo dlouho a oba spokojeně oddechovali ze spaní, a nikdo se už na nic neptal.

Konec dobrý, všechno dobré

Desátý a poslední díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidmi, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. Tady zjistíme, jak se to stalo, že byli nakonec všichni spokojení.

„Kdo bude první v posteli, tomu řeknu tajemství,“ volal tatínek ze schodů nahoru, kde už byly děti umyté, ale v posteli ještě neležely, jak bylo zřejmé z dupání a výkřiků nesoucích odtud. Dolů šla proti němu maminka, která děti umývala a připravovala do postele.
„Prosím tě, dneska si pospěš, budu tě dole potřebovat,“ řekla. On však zakroutil hlavou, že to půjde těžko, protože dneska je velký den.
„Proč?“ zastavila se maminka.
„To je právě to tajemství.“
„Ani mně ho neprozradíš?“ zahleděla se na něj rozverně.
„Pošeptám ti ho,“ naklonil se k ní a pošeptal.
„Fakt?!“ podivila se nato maminka. „To je škoda, ne?“
„Proč?“ vrtěl hlavou. „Všechno musí jednou skončit, ne?“
„Ale bude jim to líto,“ odhadovala maminka.
„Mně víc,“ zatvářil se tatínek smutně. „Už jsem si na ně zvyknul,

na trpaslíky jedny. Ale oni už toho mají dost, oni potřebují mít zase trošku klid," vysvětloval s vážnou tváří, oči se mu však smály.

„Tak mi pak musíš taky říct, jak to dopadlo," sbíhala maminka dolů. A tatínek pokračoval nahoru, k dětem.

„Slyšíte? Kdo bude první v posteli, tomu řeknu tajemství," volal znovu.

„Jaký tajemství?" zajímal se kluk, jestli to stojí za spěch.

„Že mě nenajdeš..." volala odkudsi holčička.

„A kdo bude u postele až po mně, ten se to dozví až na konci pohádky," kráčel tatínek rozhodně dál, do pokojíku.

„Jaký tajemství?" šel kluk za ním.

„To je tajemství," usmál se tatínek. „Pozdě, nic vám neřeknu," dodal s pokrčením ramen, neboť už si seděl na posteli. Jako první.

„Jaký tajemství?" přiběhla holčička.

„To je tajemství," řekl tatínek i jí.

„To se dozvíme až na konci," objasnil jí hoch.

„Tak rychle, já jsem zvědavá," spěchala pod jeho peřinu. A tatínek, aby nezdržoval, rychle začal s vyprávěním:

•

Když se v noci Rádina maminka vzbudila u kuchyňského stolu, byla nejdřív zmatená. Ale když uviděla naproti Darka, jak leží hlavou na stole a zhluboka oddechuje, uklidnila se. A vzbudila ho, takže se teď polekal on, kde to je a co se děje, ale také se hned uklidnil. Ustlala mu v pokoji na sedačce, jenže pak si tam vlezla sama, aby si mohli povídat. On seděl na zemi vedle pohovky a vyprávěl, jak mu bývalo smutno a jak býval protivný, ale teď že je mu hezky a chce být hodný, a se usmívala a pak mu řekla, že také bývala protivná, ale už taková být nechce, protože ji to už nebaví, a on souhlasil, že být protivný je otrava, a vyprávěli jeden druhému, jak to bylo hloupé, když bývali protivní, a smáli se tomu, co dělávali, i když to bylo hloupé a smutné, protože už jim bylo hezky, a ona spokojeně zavřela oči a za chvíli opět spala, on si vzal z křesla deku a lehl si na zem a díval se na její nohu, vyčnívající zpod peřiny, a přemýšlel, jestli ji má strčit do tepla pod peřinou, ale nechal ji koukat a díval se na ni, a zanedlouho se také propadl do snů, do kterých se možná ta noha propadla spolu s ním...

Tak vstáváme! Vtrhla Rádina maminka ráno do pokojíku, aby trpaslíky rychle vyprovodila, zavřela za nimi dveře a mohla Rádin pokojík pečlivě vydrhnout, vyprat a vyčistit, a .. ale sotva jí pohled padl na Rádu, ležící na zemi, s trpaslíky rozprostřenými kolem hlavy jako lístky, tak, aby si byli všichni nablízku, zjihla a ztichla. A když se Ráda ospale pohnula a trpaslíci, kteří už byli vzhůru, se v leže rozkoukávali, Rádina maminka jen sama sobě položila prst na rty, že jako mají být tiše, a vycouvala ven. *To je kouzelný, jak tam leží,* šla za Darkem, který už vylézal zpod deky. *Jak se ti spalo?* Zeptala se. *Mohlo to být lepší,* usmál se on, a ona přikývla, že si to myslí také. Nechtěla si to ale moc představovat a raději šla připravit něco ke snídani.

Cestou se stavili pro Joriku a pro Alefa. Darek si pak Rádinu maminku odvedl k sobě domů, aby jí ukázal sbírku motýlů, takže tam před kůlnou stáli, jako když se poprvé chystali jít do lesa, opravit skřítkům jejich boudu.

Jak to dopadlo? Zajímal se Alef.

Můžeš? Ptala se Jorika.

Bylo to skvělé, zářila Ráda. Nechtělo se jí mluvit o tom, že skvělé končí a do lesa nepůjde. Plná dojmů vyprávěla, co všechno dělali, a všechno se jim snažila předvést a ukázat, i zpívání, i to, jak trpaslíci závodili, kdo jí dřív vyšplhá na rameno, jak se zavřenýma očima poznávala, který z nich mluví, a jak při tom pitvořili svoje hlasy, aby je nepoznala, jak spolu všichni tancovali, jak hráli ti-chou poštu a Baba to pořád kazil, jak jim kreslila portréty a jak oni pak malovali její obrázek, který ale vypadal jako drak s mnoha hlavami a mnoha rukami a mnoha nohami, protože každý kreslil podle svého, a Jorika s Alefem se smáli a bylo jim líto, že tam nemohli být s také.

Trvalo dlouho, než se Rádina maminka se sousedem vrátili. I kdyby to ale trvalo mnohem déle, nikdo by se nezlobil.

Končíme, jdeme domů, volala maminka.

A co motýli? Hezký, líbilo? Ptal se Alef, a tvářil se přitom trochu jakoby drze.

Nebud' drzej! Napomenul ho Darek, ale Rádina maminka řekla, že není drzej, a odpověděla mu, že motýli byli krásní a klidně by se na ně šla podívat ještě jednou.

Tak běž, mami! Prosím, ještě na chvíli, vyhrkla Ráda a ostatní se přidali, že se ještě musí rozloučit, že to nestihli. Maminka vrtěla hlavou, že už to nepůjde, že by měli spíš jít domů, ovšem soused řekl: *Proč ne?* A ona se na něj překvapeně podívala a řekla: *Tak jo. Ale jen chvíli. A jak se vrátím, hned půjdeme. Ano?* A Ráda přikývla, že souhlasí.

Tak, dívala se Ráda na malé skřítky, připravující se k návratu do lesa. *Tak se mějte krásně, a já se na vás určitě někdy přijdu podívat.*

Tak ahoj, řekl Držka, a po něm i všichni ostatní.

Tak ahoj, zašeptala Ráda.

Ahoj, řekl Plichta ještě jednou. Ostatní jen lehce mávali svýma malýma ručkama.

Tak .. ahoj, vzdychla Ráda, nebo spíš vzlykla, protože se jí očka začala lesknout. Koukala bezradně na svoje malé kamarády a strašně ráda by udělala první krok cesty do lesa, pak další a další, jenže nemohla, protože by se jí stýskalo. Mlčela a tekly jí slzy, protože chtěla obojí, chtěla být s maminkou doma, protože ona je její, jediná a nejlepší maminka, ale moc si přála také odejít s trpaslíky do lesa a být jako oni, protože jsou to její kamarádi a nejlepší človíčkové, i když nejsou lidé. Jenže obojí nejde, věděla jasně. Nemohla to nevědět, stejně jako nemohla neplakat.

Trpaslíci neslyšeli, co si myslí. Jim ovšem stačilo se dívat, protože oni nepíšou, nečtou a nepočítají, ale dívají se – a vidí i to, co lidské oči už nedovedou poznat.

Neplač, přistoupil k ní Rachta a pohladil jí ruku. Výš nedosáhl. *Nebud' smutná, já taky nebudu,* přišel i Plačka, otřel si slzu, aby nebyla vidět, a také ji pohladil. I Držka na ni položil dlaň. *Já tě mám rád,* řekl. *To bude dobrý,* natáhl se Baba, aby jí otřel slzy. Jenže tak vysoko nemohl dosáhnout, položil tedy dlaň na její bundu. A tak to udělali všichni. Rozestavili se kolem a dotýkali se jí...

...když vtom se Ráda jakoby zamžila, jako by se na ní utvořila mlha, která se začala vlnit a houstnout, aby se vzápětí opět zředila a ustálila – a pojednou tam stály dvě holčičky. Nebo ne dvě holčičky, ale dvě postavičky. Jedna malá, ale větší, a to byla stejná malá Ráda, co tam stála už předtím, navíc tam ovšem přibyla jedna menší, malinká, trpasličí Ráda s růžovou čepičkou, s rozčepřenými vlásky a stejným pláštěm, jako měli ostatní trpaslíci.

Větší malá Ráda koukala na tu menší, maličkou Rádu – a pojednou se začala smát. Menší, maličká Ráda hleděla na tu větší, zasmála se také, zamávala jí a poodstoupila do hloučku, mezi ostatní trpaslíky.

Co to má jako bejt? Kulil oči Alef.

To je konec, šklebila se Jorika. To mi nikdo neuvěří.

Jak jste to udělali?! Mě to zajímá! Rozčilovalo Alefa, že tomu nerozumí.

To my ne, smál se Plichta.

To Ráda, vzal Baba maličkou Rádu kolem ramen.

My jsme jí jenom trošku pomohli, mrkl Rachta na velkou malou Rádu.

Když to-to-tolik chtěla, rozložil Mekta rukama.

Ale to já bych taky ch... Jorika se zarazila. Nechtěla. Já nechci bejt trpaslík, dopověděla pak.

“Tati!” zvolala holčička tak hlasitě, že tatínek okamžitě přestal mluvit a překvapeně se na ni podíval. „To ale nejde, aby z ní byl trpaslík!“ zlobila se ona.

„Vždyť si to přála,“ nechápal tatínek, proč se zlobí.

„Ale je to holka!“

„Aha,“ usmál se tatínek. „Jenže trpaslíci nejsou holky ani kluci. Trpaslíci jsou trpaslíci.“

„Takže ona je .. trpaslička?“ zkoušela to holčička vyslovit. „To je blbý,“ zavrtěla odmítavě hlavou.

„Ona je taky trpaslík,“ řekl tatínek. Ale i on musel uznat, že to opravdu nezní dobře.

„Ty seš taky člověk,“ připomněl holčičce její starší bráška. „A vadí ti to?“

Holčička neřekla nic, jen se zasunula pod peřinu a tvářila se mrzutě.
„Je to nespravedlivý, vid’;“ pohládl ji tatínek.
„Jo,“ přikývla. „A je to blbý.“
„Aha,“ řekl tatínek. „Tak já to zkusím trošku vylepšit, jo?“
„To těžko, vrtěl kluk hlavou. „To nepůjde.“
„Když bude moc chtít, tak to půjde!“ řekla mu holčička. „Vid’?“ za-
hleděla se důvěřivě na tatínka, přisunula se k němu blíž a položila na
něj ruku. A tatínek to tedy zkusil trošku vylepšit:

Alefovi pořád vrtalo hlavou, jak trpaslíci dokázali udělat z jedné
malé holky dvě. Chtěl to vědět, chtěl to poznat, chtěl to pochopit
a chtěl tomu rozumět.

Měl ses dívat, napověděl mu Držka.

*Jsem se díval! Ale přece to nestačí, jenom na ni dát ruce. To je
blbost, mračil se Alef.*

Stačí, smál se Rachta. Když to uděláš správně, tak to stačí.

Ale JAK správně!?

*No jednoduše. Tak, aby se to splnilo, vyložil Rachta, jako by to
byla úplná samozřejmost.*

Nechápu, proč nás tohle neučej ve škole? Zlobil se Alef.

*Protože se to někdy podaří a někdy se to nepodaří. To nejde na-
učit, pokrčil Plichta rameny.*

*Ale teď se to podařilo. Teď je to Ráda, náš kamarád, zasvítily
Držkovi oči. Nebo kamarádka? Zarazil se a obrátil na maličkou
Rádu, co ona tomu řekne.*

*Já? Já jsem přece víla, zatočila se nová, maličká Ráda tanečním
krokem dokola. Váš kamarád, trpaslík, uklonila se. Vlastně se
uklonil, když to byl trpaslík, ale byl i víla, takže se uklonila... Bylo
to zmatené.*

*A já jsem ta-ta-taky víla, zatočil se Mekta jako baletka, na špič-
kách. Víla Me-me-mekta, uklonil se, jako předtím maličká Ráda.*

*A já jsem víla Držka a chtěla bych se taky naučit tancovat, začal se
Držka také otáčet, ovšem ne tak hezky a málem skončil na zemi.*

A já jsem víla Plichta a těším se do lesa, ozval se Plichta.

*A já jsem víla Rachta a souhlasím, co říkala tady Plichta, musí-
me jít, obrátil, nebo obrátila se Rachta směrem k lesu. A ostatní*

s ním. Nebo s ní? No, bylo to teď ještě zmatenější.

Mějte se tam krásně, mávala jim větší malá Ráda a s úsměvem sledovala, jak odcházejí, jak se při chůzi pokoušejí tancovat a jak přitom výskají a smějí se.

Ty už nechceš jít s nima? Zeptala se Jorika.

Vždyť jsem šla, ukázala velká malá Ráda na maličkou Rádu, co s trpaslíky právě mizela za plotem vedlejšího domu.

Já mám hlad, vzpomněla si náhle Ráda a začala se rozhlížet po mamince. A Jorika s Alefem ji vzali do domu, k sousedovi Darkovi, aby se také podívala na motýly.

Museli zvonit několikrát, než jim přišel otevřít. Ráda všude hledala motýly, Darek s maminkou byli rozpačití a Alef s Jorikou se smáli. *Kde jsou, mami?* Volala, protože nebyli ani na stole, ani na zemi, ani na stěnách, nikde.

My ti nějaký namalujeme, řekl Darek. A přinesl čisté papíry.

Ale kde je teda máte? Nechápala Ráda, na co se tam maminka byla dívat.

To se jen tak říká, odpověděla maminka a pustila se do malování.

Tys mi lhala, mami? Zeptala se Ráda po chvíli.

Možná tady jsou, ale my je nevidíme, řekla Jorika.

To je pravda, usmála se na ni Rádina maminka.

A mami, ty je teda vidíš nebo ne? Vyzvídala Ráda, která tomu pořád nerozuměla.

Ted' už ne, odpověděla maminka, a Rádu zajímalo, jestli je viděla předtím, a kde.

Tady všude, rozložila maminka rukama.

A kde jsou ted? Zajímalo Rádu. *Uletěli? Ale proč?*

Protože tihle motýlci se před dětma schovávají, víš, řekla maminka. *Protože děti mají na hraní trpaslíky a dospělí se chodí dívat na tyhle motýly. Aby to bylo spravedlivý.*

Já bych je ale taky chtěla vidět, zkoušela to Ráda. A maminka zvedla papír a ukázal jí toho, co právě namalovala.

Maloval i Darek. Jediný, koho motýli nezajímali, byl Alef.

Já na to přijdu, vložil opět dlaně na Joriku a začal se hluboce

soustředit. Jorika se tomu však smála a zeptala se ho, jestli ji nechce raději pozvat na sbírku motýlů.

Ty seš prdlá, zašklebil se a pustil ji. Vždyť víš, že žádný nemám. Víím, přikývla Jorika. Ale možná bych se šla podívat.

Jo? zadíval se na ni zkoumavě. *Budu o tom přemýšlet,* řekl pak. Opravdu přesně takhle, spisovně. A usmál se. Hezky. Mile.

Ale ne, že mi namaluješ místo motýla noční můru! Vyprskla Jorika. *Nejdřív musíme vykoumat, jak to dokázali,* řekl Alef a znovu k ní natáhl ruce.

Nemusíme, rozběhla se ke dveřím a během chvíličky byla oblečená. *Na shledanou,* ozvala se, a bouchly za ní dveře.

Kam šla? Koukal Alef vyjeveně. *No počkej, to teda musíme!* Rozběhl se za ní. Ani rozloučit se nestačil.

Oni už můžou ty motýly vidět? Zajímalo Rádu, když odešli.

No, podívala se maminka na Darka, co on myslí.

Když budou opatrní, aby je nevyplašili, zamyslel se on. *Tak by se už asi mohli podívat. Ne?* Podíval se zase on na maminku, co ona tomu říká.

A maminka pokrčila rameny, ale neřekla nic a malovala. Malovali všichni tři, až měli plno motýlů a Darek je začal lepit na ledničku, aby se měla i Ráda na co dívat, když přijde na návštěvu. Ráda se ptala, jestli ti jejich motýli jsou hezčí, a maminka znovu pokrčila rameny a pak řekla, že určitě nejsou hezčí, že to jsou spíš takové noční můry, ale mají krásně hebká křídla a...

Mně se noční můra nelíbí, skočila jí Ráda do řeči, překvapená, jak se mohou líbit její mamince. A maminka na to řekla, že jí se zase nelíbili ti její trpaslíci.

Aha, zamyslela se Ráda. A vzpomněla si na ně a spokojeně se usmála, neboť věděla, že jsou v pořádku a jsou spokojení, protože to cítila. A řekla mamince, že už by chtěla jít domů.

Proč? Divila se maminka.

Protože už se tam strašně těším, řekla Ráda. Maminka tedy vstala, Ráda se běžela do chodby obléknout a popoháněla maminku, spěšně se rozloučily a za chvíli už byly venku ze dveří.

Darek za nimi zavřel a začal sbírat namalované obrázky. Potom

ale přešel k oknu a díval se ven, dolů na ulici, před dům, kde se objevila Rádina maminka a zamávala mu. On jí také zamával a čekal, kdy vyjde Ráďa, aby mohl zamávat i jí. Jenže nešla. A pořád nešla, když tu se ozvalo dunivé bouchání na dveře.

Byla to Ráďa.

Nechceš jít s náma? Zeptala se.

„Dobrý,“ přikývla holčička. „To se mi líbí,“ usmála se.
„To jsem rád,“ řekl tatínek.
„A já už vím to překvapení!“ hlásil se kluk. „Chtěls nám říct, že trpaslíků bude sedm a né jenom šest.“
„Oni jsou ted' víly,“ opravila jej holčička.
„Fakt?“ zahleděl se kluk na tatínka.
„Říkali to, tak asi jo,“ pokrčil tatínek rameny. „Ale to překvapení bylo jiný.“
„Říkali taky, že jsou trpaslíci,“ připomněl starší bráška.
„A skřítkové,“ dodala malá sestřička.
„A není to jedno?“ řekl tatínek. „Možná jsou to trpasličí víly. Nebo vílí trpaslíci.“
„Nebo to ani pořádně nevědí,“ napadlo holčičku.
„A jaký teda bylo to překvapení?“ vzpomněl si kluk.
„No že tohle byl o nich poslední příběh,“ řekl tatínek. „Ted' se vrátili do lesa a budou tam zase spokojeně žít a těšit se, až se za nimi někdo přijde podívat.“
„A Ráďa za nima nebude chodit?“ vylekala se holčička.
„Bude,“ odpověděl tatínek.
„Ale vždyť tam už je!“ uvědomil si bráška. „To bude chodit na návštěvu sama za sebou?“
„No a co?“ odvětila holčička samozřejmě. „Proč by nemohla?“
„Proč by nemohla?“ zopakoval tatínek.
„Protože...“ chtěl to kluk vysvětlit, ale mlčel, nic ho nenapadlo.
„Může. Proč by nemohla,“ přikývl nakonec. „Ale jak to dopadlo s tím Darkem? Už zůstal hodnej?“
„Soused...“ zamyslel se tatínek. A vyprávěl ještě kousek:

Tak s váma můžu kamarádit? Zeptal se Darek, když ho Ráďa přivedla za maminkou. Ptal se obou. Víc ale možná Rádi. Nebo maminky?

Můžeš, řekla Ráďa.

Když nás nebudeš zlobit, dodala maminka.

Trošku zlobit může, zastávala se ho Ráďa, která dobře věděla, že nezlobit vůbec, to nejde.

Tak ale jenom trošku, souhlasila maminka.

A vždycky se musíš polepšit, kladla mu Ráďa na srdce. A my ti potom odpustíme, mrkla na něj.

Tak dobře, tak slibuju, že budu hodnej, pronesl Darek se zdviženou rukou, jako by přísahal. A kdybych někdy náhodou zlobil, ale jenom trošku, tak se vždycky polepším, abyste se na mě už nezlobily.

Tak to už se těšíme, vid', smála se maminka.

A ukážeme ti sbírku berušek, napadlo Ráďu. Maminka se ale ztvářila překvapeně, o čem to mluví.

Vy nějaký máte? Divil se i Darek.

Nemáme, zavrtěla hlavou. Ale to přece nevádí, vyskočila a rozběhla se napřed. Kdo mě dohoni?! Volala. A ti dva se rozběhli za ní a utíkali skoro celou cestu, až domů, kam se Ráďa tolik těšila. Kam se těšili všichni tři.

„*To je škoda, že už nebudou,*“^{””} posmutněla holčička.
„*Tak rychle zavři očka a třeba se ti o nich ještě bude zdát,*“ zvedl se tatínek. „*Jak tancují jako víly lesem, a jak při tom zpívají jako trpaslíci, skřehotavě a skřípavě,*“ smál se.
„*Tak já to zkusím, dobrou,*“ obrátila se holčička na bok.
„*Dobrou,*“ položil se i chlapec. „*A ráno mi řekneš, co zpívali, jo?*“
„*Dobře,*“ zašeptala holčička. A tatínek jim už jen tiše popřál dobrou noc a krásné sny, a pospíchal dolů, za maminkou.
„*Tak jak to dopadlo?*“ ptala se ona.
„*Ráďa, co měla ráda trpaslíky, se proměnila v trpaslíka, co byl ale víla, a ostatním trpaslíkům se to líbilo, tak se stali vílami taky a od-tancovali zpátky do lesa,*“ vyložil tatínek stručně celý příběh.
„*Hezký,*“ řekla maminka. „*To by mě nenapadlo.*“
„*A soused s Ráďinou maminkou se hodně skamarádili, Jorika s Ale-fem taky, a Ráďa byla strašně ráda, že je doma...*“ doplnil tatínek, povzbuzený tou pochvalou.
„*No samý štěstí, kam ty na to chodíš?*“ smála se maminka.
„*Samý ne,*“ přiznal tatínek. „*Jedna smutná věc se tam stala. Ale tu*

jsem jim neřekl.“

„Jaká?!“ vykulila maminka oči.

„Já to radši neřeknu ani tobě.“

„Řekni,“ nedala se zvědavá maminka.

„Nebudeš tomu věřit!“

„Budu.“

„Smutný bylo, že se trpaslíkům vůbec nestýskalo, když odcházeli. Protože oni se taky těšili domů, do lesa, do té jejich zchátralé chaloupky,“ prozradil tatínek.

„To je dobře, ne?“ divila se maminka.

„A nebylo jim smutno, že odcházejí,“ dodal smutně.

„Takže to nebylo smutný, když nikomu nebylo smutno, ne?“ řekla maminka.

„Nojo,“ rozjasnil se tatínek. „To je pravda,“ řekl. A byl rád, že to vymyslel tak dobře.

Milý piráte,

sdílím a chápu tvou nelibost nad tím, že si při koupi čistých médií musíme předplácet právo krást elektronická díla, která ale stejně nemůžeme stahovat; i mě zlobí, že si určité spolky udělaly z vybírání autorských poplatků zlatý důl a že se autorské právo vymklo z kloubů, jestliže nutí zemědělce kupovat si každý rok nové osivo.

Ale chápej i ty.

Napsal jsem tuhle knížku zadarmo, protože jsem chtěl, a dělal jsem to rád. Jenže čas, který jsem nad tím strávil, jsem musel někde vzít, musel jsem ošidit sebe, svou práci a své povinnosti, svou manželku, své děti a – a ti všichni by, myslím, zasloužili nějaké odškodnění.

Chápej, že autor možná vydrží o chlebu, vodě a cibuli, ale jeho rodina ne. Ne dlouho. „Ať jde dělat něco normálního,“ řekl bys možná, protože se ti tahle knížka nelíbí. Pošli mi tedy na účet pár korun. Nebo dva páry, nebo půl páru, tak nějak, abych pochopil, že mám psaní nechat. Já to pochopím. Pokud se ti ale tahle knížka líbila a myslíš, že bych měl psát dál a líp, kup si ji. Zaplat' za ni. To není slabost, to je projev síly a sebevědomí.

Že sis ji nikde pokoutně nestáhnul, jako kalhoty v křoví, ale normálně jsi ji koupil, namítáš hrdě?

Promiň, to nebylo k tobě, ale k těm, kterým normální hrdost chybí. (Pokud jsi ovšem nucen volit mezi večerí nebo knihou, protože na obojí nemáš, souhlasím – neplat' nic. A přeju dobrou chuť.)

Tvůj autor

e-mail:

petr.scheuer@seznam.cz